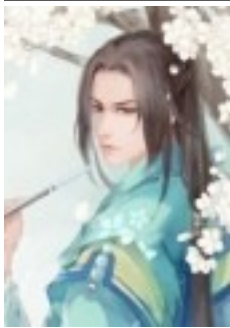

Cuồng Phu

Contents

Cuồng Phu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	48
8. Chương 8	55
9. Chương 9	63
10. Chương 10	71

Cuồng Phu

Giới thiệu

Edit: Dục Tiên Dục Tử Thể loại: Đàm mỹ – cổ phong nhã vận. Nhân vật: Ân Nhược Nhân, Trì Trọng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-phu>

1. Chương 1

Chén song nhĩ bàn long được điêu khắc bằng bạch ngọc, bên trong chứa đầy rượu ngon vàng óng như mật ngọt được đôi tay trắng nõn bưng lên, lướt qua sa trường đỏ tía phiêu đảng rủ xuống đất, đưa đến bên môi nam tử đang nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp.

Nam tử tóc đen xõa vai, trên người mặc áo bào rộng thùng thình, đai lưng bằng bạc, gương mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười lười biếng, đôi mắt híp lại nghe nhạc cơ bên ngoài trường gảy đàn.

Mùi rượu phảng phất bên cạnh, hần cầm lấy chén nhấp một chút, khẽ ngược mắt.

Đôi mắt phong lưu nhìn quanh, ánh mắt rất sắc bén, mang theo vẻ cười lười biếng nhưng tràn đầy thâm tình. Bị đôi mắt này nhìn chăm chú thôi cũng đủ để người ta tâm tình lay động.

Lúc này, thiếu niên dâng rượu trên mặt lộ ra một chút ửng đỏ.

“Phượng Vũ, người vẫn dễ đỏ mặt như vậy.”

Giọng nói nam tử thanh lãnh trầm thấp, phảng phất bên tai tình nhân, dịu dàng nói nhỏ.

Thiếu niên mặt càng đỏ ửng, cùng nhạc cơ đều cúi đầu.

Ở trong vương phủ, ai đã từng đến gần vị chủ tử này đều nhận thức, không thể nhìn thấy con mắt đa tình của nhị hoàng tử này, càng không thể nghe được giọng nói phát ra từ con người đó, trừ khi hắn muốn gieo rắc tương tư cho kẻ khác.

Một đôi mắt đa tình, vài câu nói ôn nhu, không biết đã hại bao nhiêu nữ tử trong kinh thành Vĩnh Tắc vướng bận tương tư.

Mấy năm qua, các trọng thần triều đình đều nhờ bà mối tới vương phủ, nhiều đến mức cánh cửa cũng đập đến hư luôn mà toàn bộ đều bị Ân Nhược Nhân khách khí dùng lời nói dịu dàng từng cái một khước từ.

Người ngoài đều cho rằng nhị hoàng tử ánh mắt quá cao. Coi thường những thứ dung chi tục phấn. Nhưng chỉ có người trong vương phủ hiểu được, nhị hoàng tử của bọn họ không thích nữ nhân yêu kiều, mà chỉ thích những thiếu niên thanh tú xinh đẹp.

Bí mật này, đương nhiên không một hạ nhân nào được phép tiết lộ ra ngoài.

“Lại đây, Phượng Vũ.”

Ân Nhược Nhân uống một ngụm rượu trong ly, kéo thiếu niên qua, đem rượu mớm vào trong miệng.

Phượng Vũ kinh tiểu, đưa cánh tay vòng qua cổ Ân Nhược Nhân, song song ngã xuống tháp trượng mềm mại.

Nghe được bên trong sa trường vang lên tiếng cười đùa, nhạc cơ thức thời ôm lấy đàn yên lặng rời đi.

Noãn lô bên cạnh giường đã sớm tắt, hai người trên giường cuối cùng cũng tách ra.

Tóc cùng quần áo Phượng Vũ lộn xộn không chịu nổi, hai gò má ửng hồng, y ghé vào vòm ngực xích lô của Ân Nhược Nhân hơi thở dốc:

“Nhị hoàng tử hôm nay có thể so với lần trước, hì hì, dũng mãnh hơn nhiều.”

Ân Nhược Nhân lười biếng vuốt tấm lưng bị mồ hôi làm ướt của Phượng Vũ, thấp giọng cười hỏi:

“Thoải mái không?”

Mặt Phượng Vũ đỏ lên.

Y mười bốn tuổi thì vào vương phủ, theo Ân Nhược Nhân đến tận bây giờ, mặc dù Ân Nhược Nhân có rất nhiều nam sủng, nhưng nói một cách công bằng, vị nhị hoàng tử này đối đãi với bọn họ tốt lắm, nhất là ở trên giường, vô cùng ôn nhu cùng khiêu khích, lại không có nửa điểm thô lỗ. Có chủ nhân như thế, vậy cũng khó trách mỗi người trong đám nam sủng lại vì hắn một lòng một dạ.

“Đang nghĩ linh tinh cái gì?”

Ân Nhược Nhân phát hiện Phượng Vũ không tập trung, cười cười, trên mũi Phượng Vũ nhéo một chút, ngồi dậy nói:

“Thay ta mang nước tắm đến. Đêm nay trong cung, hoàng thượng thiết yến, triệu kiến đám sứ thần đi Xích Ly quốc hôm qua tới chúc thọ trở về, ta cũng phải tiến cung dự tiệc.”

Phượng Vũ tranh thủ thời gian ngủ một chốc, sau đó chuẩn bị nước nóng cho Ân Nhược Nhân tắm rửa, lại lấy ra một bộ trang phục gấm sạch sẽ cùng mũ miện, thay hắn mặc vào.

Cuối cùng giúp Ân Nhược Nhân chải đầu búi tóc, một bên cười cười nói:

”Lần này Tần Sa đại nhân đi sứ Xích Ly, là vì hoàng tử người cầu thân phải không? Hoàng thượng cư nhiên không có trách cứ Tần Sa đại nhân, thực sự là kỳ quái.”

“Có cái gì kỳ quái đâu.”

Về mặt Ân Nhược Nhân lười biếng:

“Muốn ta cùng Xích Ly thái tử Tuyết Ảnh điện hạ quan hệ thông gia, ở rể Xích Ly, lúc đầu vốn là chủ ý của hoàng thượng cùng tiên đế. Lão nên thấy may mắn khi Xích Ly không đáp ứng, bằng không đến lúc đó, ta trối lão lại đem đến Xích Ly mà ở rể.”

Hắn cười khê, thưởng thức thất lưng ngọc bích đang đeo. Trên đó treo một mộc bài đen nhánh khắc hình hùng ưng dương cánh, mặt trên dùng kim thiếc khắc sâu một đoạn văn tự.

Cái này là tiên đế ban cho hắn, nhìn giống như một tấm mộc bài bình thường, nhưng lại có thể ra lệnh cho hai vạn quân đội đô thành Vĩnh Tắc, khiến tân hoàng đế Câu Bình – huynh trưởng khác mẹ cũng phải nhường hắn ba phần.

Phượng Vũ buồn bực cười một tiếng:

“Cũng đúng, vả lại Tần Sa đại nhân lại là đại cứu của hoàng thượng, hoàng thượng sợ vợ, khẳng định sẽ không giám trách tội Tần đại nhân. À, ta còn nghe nói Tần Sa đại nhân lần này trở về, ngoại trừ mang theo lễ vật đáp lễ mà nữ hoàng Xích Ly dâng lên, còn dẫn theo một người về theo.”

“A.. Là ai?” Ân Nhược Nhân hí mắt lại.

So với các nam sủng khác, Phượng Vũ là thông minh lanh lợi nhất, từ hai năm trước y đã trợ giúp hắn tất cả chuyện lớn nhỏ trong vương phủ. Các báo cáo đều phải qua Phượng Vũ phê duyệt trước tiên, rồi mới đến trong tay hắn.

Mà thiếu niên trước đây được hắn cứu từ trong tay đao tặc cũng đối hắn cực kì trung thành, đem chuyện trong vương phủ xử lý rõ ràng.

“Nghe nói là một nam nhân trẻ tuổi tướng mạo bình thường, hình như thông thạo y thuật. Đại khái là đại phu đi.”

Phượng Vũ thuận miệng nói, Ân Nhược Nhân miễn cưỡng gật đầu, cuộc đời hắn chỉ thích mỹ sắc, đối người có tướng mạo bình thường không hề có hứng thú, hắn quay lại búng nhẹ chóp mũi Phượng Vũ, sau đó xoay người đi dự tiệc.

Phượng Vũ tiễn hắn ra tận cửa chính vương phủ, nhìn theo mã xa Ân Nhược Nhân dần xa, y ngẩng đầu, nhìn trời, bóng đêm đã sớm phủ xuống, ráng chiều rực rỡ. Trì Trọng Lâu ngồi trên cỏ, nhìn bầu trời đêm, ngẩn người.

Y biết mình lúc này đang ở trong vườn hoa phủ Vệ ứng hầu của Câu Bình quốc, Xích Ly cố quốc giờ đây đã cách xa vạn thủy thiên sơn, y vẫn như cũ không thể tưởng tượng được chính mình bị tứ đệ Chẩm Nguyệt bán đứng, đến giờ vẫn kinh hãi không lấy lại được tinh thần.

Vẫn còn nhớ rõ, sau khi kết thúc bữa tiệc chúc thọ hoàng mẫu, y còn vì tứ đệ Chẩm Nguyệt mà bất mạch, khiến cho tứ đệ y thương yêu thường xuyên hù nhược hưởng mình luôn miệng tạ ơn. Ai biết chờ khi y tỉnh dậy, mở mắt đã thấy lại là sứ giả Câu Bình – Tần Sa.

Bánh xe ngựa kêu lộc cộc, hướng thẳng Câu Bình quốc mà đi.

“Trọng Lâu điện hạ, tứ đệ của ngươi đã đem ngươi tặng cho ta rồi.”

Tần Sa ánh mắt lấp lánh đánh giá Trì Trọng Lâu, có lẽ là thấy trên mặt y thần sắc kinh ngạc, Tần Sa cư nhiên lại lộ ra bộ dáng tươi cười, ngạo mạn nói:

“Tần mỗ từ trước đến nay không thích ép buộc, sẽ không đối với người động thủ, Trọng Lâu điện hạ cứ yên tâm”.

Trì Trọng Lâu mơ hồ gật đầu, Tần Sa dường như không ngờ tới phản ứng của hắn lại bình thản, ngược lại có chút ngạc nhiên, nhìn y vài lần rồi mới vén rèm xuống xe ngựa.

Xế trưa, đoàn sứ thần đã đi xa khỏi phủ, ở trong rừng cây phụ cận nghỉ ngơi. Y cũng xuống xe ngựa, ngồi xổm bên cạnh dòng suối nhỏ trong suối, nhìn ảo ảnh người thanh niên trong nước.

Kế thừa dung nhan bình đạm của sinh phụ, là loại người ở trong đám đông cũng không cần lo lắng bị người nhận ra, thứ duy nhất đáng giá, có lẽ chỉ có đầu tóc dài của y. Bởi vì quanh năm suốt tháng làm bạn với thảo dược, mái tóc so với người bình thường tốt hơn nhiều, trơn mềm như lụa.

Nhưng Trì Trọng Lâu thế nào cũng không hiểu, y rốt cuộc có điểm nào tốt mà bị biến thành ‘vẽ vật’ tặng cho người khác.

Tính tình y hiền hòa, từ trước đến nay chỉ say mê y thuật, không quan tâm sự đời. Nhưng y lại sinh ra trong gia đình đế vương, mặc dù không muốn dính dáng đến quan trường, nhưng tránh không được vẫn phải tham gia nhiều yến hội xa hoa.

Triều thần Xích Ly thường lấy nô phó làm lễ vật, nữ hoàng lại thường đem những đào kép nam tuấn tú thưởng cho sủng thần.

Y thấy nhiều, thấy mãi cũng thành quen, lại căn bản chưa hề nghĩ tới chính bản thân mình đường đường là Xích Ly đại diện hạ, vậy mà lại luân lạc thành ‘lễ vật’ cho một kẻ xa lạ nào đó.

Bây giờ bỏ trốn khăng định trốn không thoát đâu, chỉ có thể tính toán từng bước thôi.

Y trong lòng mơ hồ chờ mong, tứ đệ Chẩm Nguyệt có lẽ sau đó hối hận, có thể hay không phái người đuổi theo đưa y trở về? Hoàng mẫu thấy mình mất tích, sẽ nhất định sai người tìm kiếm. Còn có người kia là đặc sứ Câu Bình Tần Sa, tốt xấu gì cũng là một mỹ nam tử cao to, nhìn hấn chắc không để ý đến loại người bình thường, nói không chừng giữa đường thì hết hứng thú, đem y bỏ lại cũng có thể lắm.

Vì thế y vui vẻ cùng đoàn sứ thần trở về.

Từ Xích Ly quốc đến đông vực Câu Bình lộ trình xa xôi, đã vậy sứ đoàn còn mang theo không ít ngọc quý cùng đồ cổ nữ hoàng đáp lễ lại hoàng đế Câu Bình, dù có đặc biệt cẩn thận, nhưng trên đường vẫn đụng độ mấy tiểu đạo tặc không có mắt trì hoãn hành trình.

Chờ đến khi vượt qua mấy tiểu quốc tiến nhập lãnh thổ Câu Bình, mùa thu cũng qua rồi, gió đông bắt đầu nổi lên.

Càng đến gần đô thành Vĩnh Tắc, hi vọng thoát thân của Trì Trọng Lâu cũng càng xa vời. Ngày hôm qua, y theo sứ đoàn đến phủ đệ khí khái khoáng đạt của Tần Sa, mới biết được tên đặc sứ này là huynh trưởng của hoàng hậu – Vệ ứng hầu, một trong những nhân vật quyền thế một tay che trời trong thành Vĩnh Tắc.

Trì Trọng Lâu không khỏi thở dài. Rơi vào tay người này, sợ rằng cả đời này y cũng không có cơ hội quay về cố quốc... “Người còn định ngồi ở đây đến bao giờ?”

Bên người Trì Trọng Lâu bỗng vang lên tiếng nam nhân lãnh đạm hỏi, cắt đứt hồi tưởng của y.

Trì Trọng Lâu cả kinh hồi hồn, phát giác bốn phía một mảnh đen kịt, xa xa nhà cửa Đại đô đều xuống đèn, lúc này đã là đêm khuya vắng người. Tần Sa cùng mấy người hầu cầm đèn lồng đứng trước mặt, từ trên cao nhìn xuống y, có thể mơ hồ ngửi thấy mùi rượu trên người nam nhân, hiển nhiên mới từ yến hội trong cung trở về.

“Còn không trở về phòng ngủ đi?”

Tần Sa khiêu mi, từ yến tiệc trở về thì liền thấy Trì Trọng Lâu trong hoa viên phát ngốc, hấn vừa sững ầm một hồi, đại diện hạ này cư nhiên lại còn ngồi đây ngẩn ra như đi vào cõi tiên, khiến hấn vừa bực mình vừa buồn cười.

Trước đây hấn quả thực đối với đại diện hạ Xích Ly quốc này động vài phần tâm tư, sau đó Chẩm Nguyệt phái người đem Trì Trọng Lâu đưa đến trước mặt hấn, hấn cũng vui vẻ nhận phần ‘lễ vật’ này, cũng đồng ý khi Chẩm Nguyệt có cầu thì sẽ xuất binh giúp đỡ. Bất quá những ngày đồng hành cùng y trở về, hấn phát hiện Trì Trọng Lâu đối mỗi người trong sứ đoàn đều thập phần khách khí.

Có thị vệ trong lúc giao đấu cùng giặc cướp thì bị thương, Trì Trọng Lâu cũng không ngại thân phận thị vệ thấp kém, tự mình thay người bị thương thượng dược, tính tình dĩ nhiên là tốt không gì để nói, nhưng tựa

hồ ngoại trừ chữa bệnh, y cái gì cũng lạnh nhạt chẳng quan tâm, càng khỏi nói đến việc đối với hần sinh hảo cảm.

Tần Sa thái độ làm người luôn luôn tự phụ, thấy Trì Trọng Lâu vô tình, hần cũng chẳng nịnh nọt lấy lòng, sắp tới Vĩnh Tắc liền đem vào phần tâm ý thu vào, nhưng vẫn đem Trì Trọng Lâu đưa về chính phủ.

Đại diện hạ này tướng mạo thường thường, nhưng lại được nữ vương Xích Ly quá mức sủng ái, giấu ở trong tay, đến một ngày Câu Bình và Xích Ly nếu xảy ra xung đột, đại diện hạ này chính là con tin tốt nhất.

Tần Sa sắc mặt trầm xuống, trong lòng thở dài, biết mình có hỏi cũng không nhận được đáp án, đành cam chịu theo người hầu rời khỏi hoa viên. Nghĩ thông suốt, Trì Trọng Lâu ngủ một giấc cực kỳ ngọt ngào an ổn. Ngày hôm sau tỉnh dậy dùng qua chút cháo, sau đó bỏ ra hoa viên tản bộ, trước mặt đụng phải một nam nhân trung niên mặt trắng bệch vội vã đi qua, đích thị là Lang tổng quản trong phủ, y liền vội vã gọi lại.

“Trì công tử có gì phân phó?”

Lang tổng quản đã từ chỗ Tần Sa biết được thân phận thật của thanh niên này, bởi vậy đối với Trì Trọng Lâu thập phần cung kính.

Trì Trọng Lâu cười nói:

“Ta ở quý phủ rảnh rồi, muốn có vài loại thảo dược giải sầu một chút, không biết Lang tổng quản có thể cho ta mượn cái quốc với đôn gánh, ta nghĩ hoa viên rất thích hợp trồng mấy thảo dược, còn có...”

Y kho khan hai tiếng, có điểm ngượng ngùng nói:

“Ta còn muốn mượn Lang tổng quản ngân lượng để mua dược thảo..”

Lại nói tiếp, y đang ngủ thì bị người bắt cóc, ngoài trừ quần áo ngủ, trên người không có đồng nào, ngay cả y phục gấm vóc đang mặc lúc này, cũng là Tần Sa phái người mang đến.

Lang tổng quản nghe thị vệ bên người Tần Sa nói qua trên đường bọn họ gặp cướp, trước mặt đây chính là vị công tử giúp họ chữa thương, y thuật không tệ, liền lập tức đáp ứng:

“Công tử chính là khách quý của Tần đại nhân, nếu muốn thứ gì, chỉ cần phân phó, nô tài liền sai mấy hạ nhân đến cho công tử sai bảo, công tử nếu muốn dược thảo, nô tài sẽ sai người đi mua, không để công tử phải đi lại như vậy...”

Hần tuy miệng ăn nói khách khí, nhưng nói bóng nói gió một hồi thì vẫn là không cho Trì Trọng Lâu ra ngoài. Trì Trọng Lâu trong lòng biết nhất định là Tần Sa giao phó cho bọn họ không cho hần ra khỏi Vệ ứng phủ, cũng không muốn cùng Lang tổng quản tranh luận, vì vậy cười cười nói:

“Vậy làm phiền tổng quản.”

Y từ trước tới giờ xem dược thảo như bảo bối, cũng không giám để cho tôi tớ vụng về động vào, cùng Lang tổng quản một thân quần áo vải, hai tay cầm cuộn tròn dược thảo.

Tần Sa được tin trở lại hoa viên xem qua hai lần, thấy Trì Trọng Lâu hai tay dính đầy bùn đất, bận tới tắm mặt mũi. Hần ngược lại cũng không can thiệp, tùy cho Trì Trọng Lâu lăn qua lăn lại, còn phân phó tổng quản mua không ít y thư về phủ cho Trì Trọng Lâu giết thời gian.

Có dược thảo làm bạn, Trì Trọng Lâu ở trong phủ Tần Sa cũng không vô ích. Mỗi ngày đều ở vườn thuốc tưới nước bón phân trừ sâu, đêm đến thì nhìn một chút y thư, nghiên cứu mấy chứng bệnh, ngày qua ngày cực kỳ dương dương tự đắc.

Bất tri bất giác, y ở Câu Bình quốc đón nhận mùa đông đầu tiên rét đậm. Đại tuyết lông ngỗng thổi mấy ngày, hôm nay sau giờ Ngọ gió tuyết cuối cùng cũng ngừng, bốn phía tràn ngập ngân bạch không chút dơ bẩn, khắp mặt đất là tuyết trắng, ánh mặt trời chiếu xuống, tuyết quang chói mắt.

Trì Trọng Lâu mặc bộ y bên ngoài miên bào, dầm lên tuyết đi đến vườn thuốc.

Trước đó không lâu y vừa trồng mấy loại dược thảo quý hiếm ở Câu Bình, tuy rằng trong y thư ghi lại có vài cây chống được giá lạnh, nhưng trước đó hần chưa từng trồng qua, trong lòng bứt rứt, nói gì thì nói cũng muốn nhìn tận mắt mới yên tâm.

Vườn thuốc dựng bằng cỏ tranh trên mái cũng dính đầy vết tích sau đại tuyết, hấn đi vào lán, kiểm tra mấy cọng dược thảo, may là không có bị gió đông làm hỏng, nhất thời yên lòng, y ngồi xổm xuống bắt sâu. Vừa bắt mấy con, chợt nghe âm thanh một thiếu nữ ở ngoài lán lo lắng kêu:

“Công tử! Công tử! Tiểu Cầu xảy ra chuyện”.

“Nó làm sao vậy?”

Lâm Nhi gấp đến mức khóc thành tiếng:

“Tiểu nữ mới xoay người đi giặt quần áo, tiểu Cầu cũng không biết tại sao, từ trên giường nhảy xuống, vừa rồi còn kêu không thôi, giờ ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.”

“Để ta nhìn qua một chút.”

Trì Trọng Lôu nhẹ nhàng từ tay Lâm Nhi ôm lấy tiểu Hắc Cầu, nghe nó kêu vài tiếng rên rỉ nức nở, sờ sờ chân tiểu Cầu, cũng té gãy một chân trước.

Trong vườn thuốc cũng có dược thảo cầm máu, tiêu sưng, hấn nhổ một khóm cây đến bên hồ nước tẩy sạch bùn đất, nhai nát rồi thoa lên chỗ vết thương tiểu Cầu, lại lấy nhánh cây làm thanh nẹp, giúp tiểu Cầu giáp lại xương gãy, sau cùng dùng vải buộc lên thanh nẹp cố định.

Tiểu Hắc Cầu rất thông minh, biết Trì Trọng Lôu đang vì nó trị thương, ngoan ngoãn không hề tru tréo, còn lè lưỡi liếm liếm bàn tay Trì Trọng Lôu.

Trì Trọng Lôu đang bận băng bó cho Hắc Cầu, xa xa vang đến tiếng bước chân, có mấy người dọc theo hồ nước tiến vào hoa viên.

Tần Sa đi ở đằng trước, thấy Trì Trọng Lôu đang ôm tiểu Cầu bận rộn, không khỏi nhú mày.

“Người đang làm gì?”

Lâm Nhi phát hiện mặt chủ nhân không vui, sợ hãi nói:

Tiểu Cầu té gãy chân, Trì công tử đang giúp nó nối xương.”

Một người phía sau hướng Tần Sa cười nói:

“Vệ ứng hầu, đây là người người mang từ Xích Ly quốc về sao? Nguyên lại lại là một thú y.”

Người này thanh âm thanh lãnh, lại có gì đó trầm thấp, vừa mang vẻ lười biếng lại không mất đi ưu nhã. Trì Trọng Lôu trước giờ chưa từng nghe qua thanh âm nam nhân nào có thể dễ nghe như vậy, nhin không được ngẩn đầu, thấy Tần Sa cùng một đám nam nhân cao thấp không đồng nhất đi qua, chỉ nhìn thấy bóng lưng, căn bản không biết giọng nói kia phát ra từ người nào.

Trên người bọn họ đều bạc cừu bào hoa lệ, không phải phú thì quý, theo Tần Sa đi qua hoa viên, hướng nơi thường xuyên nghị sự mà đi, đám người đi qua một chỗ ngoặt, Trì Trọng Lôu nghe được âm thanh theo gió phiêu lai:

“...lần này Xích Ly phái người tới mượn binh, Tần mỗi ngày mai định dâng tấu thỉnh hoàng thượng ân chuẩn, chẳng hay các vị đại nhân...”

Xích Ly hướng Câu Bình mượn binh? Trì Trọng Lôu trong lòng nhất thời lo lắng, chính hấn đã rời khỏi Xích Ly một thời gian, Xích Ly quốc đến tột cùng xảy ra chuyện lớn gì phải đến mức đi cầu viện binh Câu Bình? Y muốn nghe cho cẩn thận, thì đám người Tần Sa cũng đi xa.

Y nghĩ người một lúc, biết mình không thể đến Thính Phong Uyển nghe trộm trọng thần Câu Bình nghị sự, đành phải bỏ đi. Giúp tiểu Hắc Cầu xử lý vết thương ổn thỏa rồi giao lại cho Lâm Nhi, chính mình lại đến vườn thuốc tiếp tục bắt sâu.

Làm xong một mảng lớn, y đứng dậy xoay xoay thắt lưng đã khom nửa này, khẽ đắp hai cái, bỗng nhiên lại nghe được thanh âm dễ nghe lúc này:

“Nhạc tướng quân, tất cả mọi người đang thương lượng Câu Bình có nên hay không cho Xích Ly mượn binh đối phó với Huyền Long, người thế nào lại tự mình rời đi?”

Cho dù đang hỏi, nam tử như trước vẫn bộ dạng lười biếng cười, nhưng vẫn bộc lộ ra sự uy nghiêm vốn có.

Nhạc tướng quân nghe xong đáp lại, thanh âm cũng lạnh đi vài phần, giống như hàn đông ngoài kia, lãnh ngạnh thanh triệt, không nhân nhượng chút nào:

“Có cho mượn binh hay không, hoàng thượng tất sẽ định đoạt, hà tất phải nhiều lời?”

Trì Trọng Lâu muốn biết tình hình Xích Ly, chạy tới lối đi bị che khuất bởi cỏ tranh để nghe rõ ràng hai người kia đối thoại. Lúc này, y cuối cùng cũng nhìn thấy chủ nhân của thanh âm kia.

Là một thanh niên tuổi mười bảy cũng xấp xỉ y, vạt áo phiêu phiêu, vân quan cột tóc, giơ tay nhấc chân dáng vẻ tiêu sái phong lưu, đang mỉm cười chậm rãi nói:

“Nhạc tướng quân, trong triều đều nói người là tâm phúc của hoàng huynh, quả nhiên không sai. Hoàng huynh có người phò tá, không lo giang sơn bất ổn. Ha ha...”

Trong lời nói đầy ý vị trào phúng, ngay cả Trì Trọng Lâu cũng nghe ra, ánh mắt y nhìn người bên cạnh thanh niên kia – một người đồng dạng cũng là nam tử tuổi mười bảy, trường mi cong cong, hắc phát phi kiên, đường nét khuôn mặt tuy không sắc nét như Tần Sa, nhưng lại mang theo ba phần anh khí phong phong mang, lẫm nhẫm sinh uy, nhưng mà nam tử trên hai mắt che bằng mảnh vải đen, tay phải cầm một thủ trượng

Nhạc tướng quân khí thế đoạt người kia, thế nhưng lại là một người mù.

“Nhị hoàng tử quá khen.”

Nhạc tướng quân tựa hồ không nghe ra ý tứ châm chọc, thản nhiên trở về, đem thủ trượng trước mặt mờ mẫm tìm đường. Trước người y, cách đó không xa là một hồ nước, nhị hoàng tử khước miệng nhếch lên một chút chế nhạo, mắt thấy Nhạc tướng quân đi gần tới mép hồ, lại cũng không nhắc nhở, cố tình chờ Nhạc tướng quân bước nhầm.

“Cẩn thận, gần người là hồ nước!”

Trì Trọng Lâu xem hết từ đầu đến cuối, la to một tiếng, người cũng đi tới, đem Nhạc tướng quân dẫn xa hồ nước.

“Vị huynh đệ này, cảm tạ.”

Nhạc tướng quân đem mặt chuyển hướng đến Trì Trọng Lâu, khẽ nói.

Trì Trọng Lâu biết rõ hai mắt Nhạc tướng quân không nhìn thấy, lại vẫn cảm giác được đôi mắt sau tấm vải đen kia đang nhìn chăm chú vào hắn, y có chút không được tự nhiên, nở nụ cười, buông cánh tay Nhạc tướng quân ra, xoay người trở về vườn thuốc.

Ân Nhược Nhân ở bên cạnh xem, bộ dáng tươi cười không giảm, trong lòng lại nảy sinh tức giận.

Ở phủ Tần Sa này, ai lại không biết hắn là nhị hoàng tử? Người này không nhận thức được thì thôi đi, lại còn dám tiến lên giúp đỡ Nhạc Trảm Tiêu, phá hỏng mất trò vui của hắn. Chỉ là hắn xưa nay đối với người ngoài nho nhã lễ độ, để không mất hình tượng, liền chưa từng nói to quát lớn ai.

Thấy Nhạc Trảm Tiêu chống gậy đi đã xa, hắn quét mắt qua nhìn bóng lưng Trì Trọng Lâu, miệng cười nhạt. Trì Trọng Lâu bắt sâu xong, trời đã xế chiều. Tuy bây giờ là mùa đông, y cũng không ngại mình toát ra mồ hôi, lại có thể thư giãn gân cốt một chút, y một bên ngồi xổm bên hồ chậm rãi rửa bùn đất trên tay, một bên tính toán có hay không nên đi tìm Tần Sa hỏi tình hình Xích Ly quốc gần đây.

Đang suy nghĩ, bỗng có vài người chạy ào vào hoa viên, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Mấy người kia mặc y phục, đội nón đen, kiểu dáng cùng tột tở Tần Sa phủ bất đồng. Trì Trọng Lâu kinh ngạc đứng dậy, mấy người kia cũng nhìn thấy y, hô lên:

“Chính là hắn!”

Khí thể hung hăng hướng phía hồ nước bên này chạy tới.

“Các người là ai?”

Trì Trọng Lâu vừa hỏi một câu, hai tay đã bị đám người bắt lấy, miệng cũng bị bịt chặt, sau đó là một bao bố chụp lên đầu y.

Trì Trọng Lâu ở Xích Ly quốc nổi danh ôn hòa thành thật, nhưng dù sao thân phận hắn cũng là đại diện hạ cao quý, từ ba đệ đệ đến cung nữ thị vệ, cũng đều đối hắn cung kính, chưa từng bị người đối đãi vô lễ lại còn thô lỗ như thế này.

Dù hiền như tượng đất cũng phải có lúc nổi giận, hắn vừa tức vừa gấp, cổ sức giằng co, ngực bỗng dưng đau nhức, bị người bên ngoài cách bao tải đánh một quyền.

“Lộn xộn nữa, lão tử đem người ném xuống nước!” Người bên ngoài hung ác cảnh cáo hắn.

Trì Trọng Lâu đau đớn, cũng mất đi khí lực giây giũa. Thân thể nhẹ bẫng một chút, bị người nâng lên, đi một đoạn, lại bị đặt xuống. Dưới thân tiếp xúc một mảnh mềm mại, hình như đệm giường gì đó.

Bốn phía yên tĩnh, y bực mình, tai nghe được không ít âm thanh ở gần đó đi lại, thanh âm của Tần Sa cũng truyền vào trong tai:

“Tần mỗ vốn định giữ nhị hoàng tử tại phủ dùng bữa, nhưng nếu nhị hoàng tử đêm nay có hẹn với người khác, Tần mỗ cũng không nên giữ lại lâu, để ta tiễn nhị hoàng tử hồi phủ.”

“Ha ha.. Ta hẹn người nghe khúc, lần khác trở lại làm phiền Vệ Ứng Hầu.”

Thanh âm dễ nghe phát ra tiếng cười, Trì Trọng Lâu chỉ cảm thấy có người đến gần mình, sau đó nghe được một tiếng ngựa hí, bánh xe chuyển động, khiến thân thể hắn cũng lay động không ngớt.

Y nhất trời bưng tỉnh đại ngộ, vị trí y lúc này, hắn là bên trong xe ngựa.

Thế nhưng lại bị người ta bắt cóc!

Y vừa tức vừa buồn cười, không biết mệnh mình chạm phải cái gì không đành hoàng, từ Xích Ly đến Câu Bình, đều không tránh khỏi cái vận này.

Không biết đám người này lai lịch là gì? Lại muốn đưa y đến nơi nào? ... Suy nghĩ nửa ngày cũng không ra, trong lòng biết nghĩ thế nào cũng chỉ hao tổn tinh thần, cuối cùng y nhắm mắt lại, ngủ trong tiếng xe xóc nảy nhàm chán.

2. Chương 2

Trì Trọng Lâu mơ màng, xe ngựa cuối cùng cũng dừng. Y lập tức tỉnh táo, lại nghe tiếng bước chân, có vài người đến gần đem y khiêng xuống xe ngựa, một lát sau lại đem y vứt xuống mặt đất bằng phẳng.

Bao tải được cởi ra. Trì Trọng Lâu hít sâu không khí trong lành, mở ra hai mắt.

Lọt vào tầm mắt y là một căn nhà gỗ nhỏ đơn sơ, vài ngọn nến chiếu sáng lên bốn bức tường tiêu điều vắng vẻ.

Một tráng hán nhanh tay gỡ vải bố khỏi miệng y, thanh âm thô lỗ:

“Từ nay người ở đây, trước đi theo ta đến trù phòng lấy cơm, ăn xong rồi thì đi xem bệnh cho Mặc Thần.”

Trì Trọng Lâu nghe âm thanh đoán được vị tráng hán này chính là người cảnh cáo mình, cử động các đốt ngón tay đau nhức, y hỏi:

“Đây là nơi nào?”

“Vương phủ Nhị hoàng tử. Coi như người tốt số, người khác muốn vào đây làm hạ nhân cũng không có phúc đâu!”

Tráng hán không nhịn được kéo Trì Trọng Lâu:

“Nhanh ăn rồi còn làm việc, chủ nhân quý nhất là con ngựa này, chữa tốt cho nó, sẽ ban thưởng người không thiếu thứ gì.”

Trì Trọng Lâu bị tráng hán kéo ra bên ngoài, cuối cùng cũng sáng tỏ mình bị nhị hoàng tử bắt về làm thú y. Thật không còn gì để nói!

Trông mấy hạ nhân này đáng vẻ kiêu căng, có thể tưởng tượng bình thường hống hách ngang ngược như thế nào, nếu như tranh chấp, khó có thể tránh được việc da thịt y phải chịu khổ. Vẫn là nên nhẫn nại một thời gian rồi tính, chờ Tần Sa phát hiện mình mất tích, sớm muộn gì cũng đến nơi này đòi người. Tráng hán tên Hoán Thanh Không, là người chăn ngựa trong phủ. Hắn dẫn Trì Trọng Lâu dùng qua cơm, cũng không để ý sắc trời đã tối, kéo người đi thẳng đến chuồng ngựa.

Nhị hoàng tử yêu ngựa, thế nên chuồng ngựa cực kì rộng lớn, bên trong được quét dọn sạch sẽ, tuyệt không ngửi thấy mùi lạ. Thanh Không đi đến cuối chuồng, đẩy cửa gỗ, Trì Trọng Lâu nhờ đèn lồng chiếu sáng trông thấy một đại mã toàn thân đen như mực đang không ngừng quay vòng vòng, thỉnh thoảng lại đá chân nằm rạp xuống lộ ra vẻ không còn chút sức lực đứng lên, màu lông nó cũng có chút phát ám, không giống loài ngựa bình thường.

Thanh Không vẫn còn đang lải nhải bên cạnh:

“Con ngựa này đã vài ngày không chịu ăn gì, tính tình lại càng nóng nảy không cho ai đến gần người, hôm qua mới đại phu còn bị nó đá thương, người cũng cần thận chút.”

Trì Trọng Lâu nghĩ thầm, người này tướng mạo tuy hung ác nhưng lòng dạ cũng coi như là không quá xấu. Y gạt đầu, thả nhẹ cước bộ đến gần hắc mã.

Y trời sinh miêu cầu trâu ngựa các loại súc vật ưa thích thân cận, mà hắc mã lại có linh tính, cảm thấy Trì Trọng Lâu không có ác ý, cuối cùng hướng y sát lại, đầu vượt qua thành cửa, ở trên má Trì Trọng Lâu khẽ cọ.

Trì Trọng Lâu bị lỗ mũi hắc mã phun ra nhiệt khí làm cho ngứa ngáy, cười cười sờ đầu nó, mở rộng cửa đi vào trong khám bệnh. Y ở Xích Ly cũng thường thay ngựa mã xem qua bệnh, lúc này kiểm tra hắc mã, lại nhìn tàu ngựa đưng cổ khô, sau đó nhìn Thanh Không hỏi tập tính ăn của hắc mã, cuối cùng cũng biết nguyên nhân:

“Là do cho ăn tốt quá, lại bỏ đói hai ngày, đổi lại cho ta loại cỏ khô thông thường này đi thì tốt rồi.”

Thanh không bán tín bán nghi:

“Cho ăn tốt quá cũng không được? Chỗ này đều là cỏ khô thượng đẳng, là yến mạch với sâm tu bột, rất bổ đó.”

“Này bổ hơi quá rồi.”

Trì Trọng Lâu không khách khí nói:

“Cho người mỗi ngày ăn toàn thứ thập toàn đại bổ, sớm muộn gì người cũng bệnh thôi!”

Thanh Không sờ sờ đầu cái hiểu cái không, lúc này ngoài chuồng ngựa mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện, vó trước hắc mã giương lên, từ sau lan can xông ra ngoài.

“A!”

Người bên ngoài không ngờ hắc mã lại đột nhiên lao ra, sợ hãi kêu to.

Trì Trọng Lâu lấy làm kinh hãi, vội vàng theo Thanh Không chạy vọt ra.

Một thiếu niên thanh tú mặc hoàng sam từ dưới đất chọt vật đứng dậy, phũ phũ bòn đất cùng vụn tuyết trên áo, nhặt lên đèn lồng rơi bên cạnh.

Dây cương hắc mã được cầm trong tay một người. Người này nhìn thiếu niên đứng lên, hừ nhẹ một tiếng. Một đôi mắt tràn ngập tức giận nhưng vẫn mang vẻ phong lưu hướng tới Trì Trọng Lâu và Thanh Không lướt nhanh:

“Thanh Không! Người sao lại không để ý Mặc Thần để nó chạy loạn như thế?”

Thanh Không lúng túng còn chưa kịp mở miệng, thiếu niên kia đã nhẹ nhàng kéo cánh tay Ân Nhược Nhân cười nói:

“Nhị hoàng tử, là Phượng Vũ nhất gan tự mình ngã xuống, cũng không bị thương, không có gì đáng ngại.”

Tức giận trong mắt Ân Nhược Nhân thu lại:

“Mặc Thần hôm nay vẫn không ăn gì sao?”

“Vẫn không chịu ăn.”

Thanh Không thành thật cúi đầu.

“Thay ta dắt nó vào trong đi.”

Ân Nhược Nhân đem dây cương ném cho Thanh Không, hần lập tức dắt hắc mã vào, đi đến chuồng bên cạnh dắt ra tuần mã toàn thân hỏa hồng, giúp Ân Nhược Nhân và Phượng Vũ lên ngựa. Ân Nhược Nhân kĩ năng cưỡi ngựa cực kì tốt, hai chân hơi kẹp nhẹ bụng, hồng mã tựa như mũi tên chạy ra xa.

Trì Trọng Lâu trong lòng cảm thán một tiếng, hồng mã bỗng nhiên quay đầu ngược lại, trong nháy mắt chạy đến trước hần vài tấc thì dừng lại, đem hần dọa sợ chết khiếp!

“Hảo hảo mà chữa bệnh cho Mặc Thần, đừng có chủ ý gì khác.”

Ân Nhược Nhân nhìn thanh niên trước mặt nói một câu cảnh cáo, sau đó liền ôm lấy Phượng Vũ phóng ngựa như bay rời đi, lưu lại cho Trì Trọng Lâu một trận bụi mù. Hần vốn nghĩ muốn sai gia đình đem tên thú y không có mắt kia đánh cho hả giận, nhưng nghĩ lại thấy ái mã của mình bệnh đến mấy ngày, liền dẫn dò bọn đầy tớ tới Trì Trọng Lâu nhét vào trong xe ngựa, mang về phủ để hần xem bệnh cho Mặc Thần. Về phần thú y kia có phải tội tớ của Tần Sa hay không, Ân Nhược Nhân căn bản không để trong lòng.

Với thân phận của hần, muốn tới tớ nhà ai, đấy chính là cho nhà đó mất mũi, đoán Tần Sa cũng không keo kiệt vì một tên hạ nhân, mà hần cũng đơn giản là lưỡi mở miệng yêu cầu nên mới trực tiếp đem người bắt đi mất.

Trì Trọng Lâu còn chưa cùng Ân Nhược Nhân nói một câu thì người với ngựa đã không thấy bóng dáng. Y lau sạch bụi trên mặt, lắc đầu than nhẹ. Đây khẳng định là Câu Bình nhị hoàng tử đi, trừ khuôn mặt tuần mã, thì tính tình chả ai dám khen tặng, may mà khi đó chúc thọ hoàng mẫu không có đáp ứng đem Tuyết Ảnh gả cho hần, nếu không thì Tuyết Ảnh cả đời lắm lỗi. Liên tiếp vài ngày đều là nắng đông ấm áp, tuyết đọng cũng tan.

Hắc mã Mặc Thần được Trì Trọng Lâu chăm sóc kĩ càng, sinh lực khôi phục rất nhiều, bắt đầu ăn cỏ Trì Trọng Lâu đút cho.

Thanh Không không khỏi nhìn Trì Trọng Lâu bằng cặp mắt khác xưa, trong lời nói khách khí rất nhiều. Trì Trọng Lâu nếu rảnh rỗi sẽ cùng mã phu tán gẫu qua vài lần, cũng biết được ít nhiều nội tình trong vương phủ.

Biết được nhị hoàng tử Câu Bình do lão hoàng đế cùng hoàng hậu sinh ra, thân phận so với phi tử sinh ra đại hoàng tử cao quý hơn, nhưng bởi hoàng hậu lại mất sớm, gia thế nhà mẹ đẻ lại trái lại không bằng đại hoàng tử, mà lão hoàng đế Câu Bình thể nhưng lập trưởng không lập thứ, đem trưởng tử phong làm thái tử, lại có ý đem nhị hoàng tử đi ở rể Xích Ly. Kết quả Tần Sa đi sứ còn chưa về, lão hoàng đế Câu Bình đã chết vì bệnh, thái tử lên kế vị.

Ân Nhược Nhân tuy là con trai do vợ cả sinh ra, nhưng trời sinh tính tình chỉ yêu nhất rượu với mỹ nhân, đối ngôi vị hoàng đế chẳng hề coi trọng, chỉ ở trong phủ cùng thị nhân ngâm phong nguyệt (đùa gió trăng).

Thanh Không nói đến thị nhân của nhị hoàng tử thì ấp a ấp úng, Trì Trọng Lâu nhớ lại ngày đó thiếu niên thanh tú kia cùng Ân Nhược Nhân vô cùng thân mật, suy nghĩ một chút, cũng liền hiểu được nhị hoàng tử hóa ra ưa thích luyện đồng.

Thế nhưng Tần Sa phủ không có ai tìm đến. Trì Trọng Lâu đợi vài ngày có điểm bất an, nghĩ thầm chẳng lẽ Tần Sa từ lâu đã biết rõ tình hình, không dám đắc tội nhị hoàng tử nên đem hấn tặng cho Ân Nhược Nhân?

Y cũng không muốn ở nơi có tên nhị hoàng tử xấu xa này cả đời... Trì Trọng Lâu cười khổ, đưa tay dấm cổ khô cho Mặc Thần, sau đó phỉ sạch cổ trên người, trở lại phía nhà gỗ đơn sơ. Ở chỗ này mấy ngày, chưa từng có người đem y phục cho y tắm rửa, Trì Trọng Lâu bình sinh có tính sạch sẽ.

Tối nay vô luận như thế nào cũng không nhẫn được nữa, y đun nước nóng thống thống khoái khoái tắm rửa, lại đem tất cả y phục dùng tạo giác ngâm nước giặt sạch, vắt khô phơi lên dây thừng trong phòng.

Làm xong mọi việc y lạnh đến nổi hàm răng run lên cầm cập, trần như nhộng nhanh chóng chui vào chăn, xoa xoa lòng bàn tay bàn chân mấy chỗ huyết vị cho thông khí huyết. Một lát sau, thân thể từ từ ấm lên y mới dừng tay, quán chẩn mỏng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Mới vừa mông lung ngủ, cánh cửa nhà gỗ chợt bị người đẩy ra, đêm đông gió lạnh đến thấu xương lập tức tràn vào nhà, Trì Trọng Lâu rùng mình mở mắt, mượn ánh sáng ngọn nến đặt trên bàn, thấy rõ người tới lại là nhị hoàng tử.

Ân Nhược Nhân lấy tay đóng cửa lại, đối với Trì Trọng Lâu nằm trên giường nhìn một hồi, đột nhiên nói:

“Người rốt cuộc là ai?”

Trì Trọng Lâu trừng mắt nhìn, không hiểu Ân Nhược Nhân tại sao đến trước mặt y hỏi câu như vậy, trầm mặc không nói gì.

“Đừng nghĩ rằng nói dối có thể lừa gạt ta!”

Ân Nhược Nhân đẩy đám y phục trước mặt, thấy trong phòng chỉ có duy nhất một cái ghế để ngồi, mỉm cười nói:

“Vệ Ứng Hầu hôm nay tự mình tìm tới cửa hỏi tung tích của ngươi, còn đồng ý đem mười tuần đồng đổi lấy ngươi trở về. Ha ha, ta chưa bao giờ thấy Vệ Ứng Hầu vì ai mà lo lắng như thế này. Nói đi! Người đến tột cùng là ai?”

“Ta, ta là người Tứ diện hạ Xích Ly đem cho Tần đại nhân... Ngự y...”

Trì Trọng Lâu không phải đùa ngốc, nếu Tần Sa khẳng khẳng không nói ra thân phận của y với Ân Nhược Nhân, thì y cũng không nên chưa đánh đã khai, nếu để người hoàng tộc Câu Bình biết y là Xích Ly đại diện hạ, chắc chắn sẽ đem y giam cầm, vậy y đời này thực sự không có cơ hội trở về cố quốc rồi.

“Ngự y?”

Ân Nhược Nhân đi đến trước giường, trên mặt ghi rõ ràng hai chữ không tin.

“Chưa có ngự y của quốc gia nào có lá gan lớn như ngươi, trông thấy hoàng thân quốc thích cũng không yết kiến, còn dám ngang nhiên nằm không đứng dậy sao? Ừ?”

Hắn vừa châm chọc, tay cũng cùng lúc vén chăn lên.

“A a a!!!”

Trì Trọng Lâu ngậy người.

Ân Nhược Nhân cũng thất thần.

Hắn vốn chỉ muốn đem thanh niên dám coi rẻ mình xuống giường giáo huấn một phen, ai ngờ dưới chăn là thân thể không một tác vãi.

Bất quá...

Con mắt Ân Nhược Nhân lướt nhanh trên cơ thể cân xứng thon dài màu mật ong nhàn nhạt của Trì Trọng Lâu, hơi híp lại.

Trước đó hắn gặp qua Trì Trọng Lâu, đều không chú ý, hiện tại thấy tận nơi, mới phát hiện nam tử này dung mạo không có gì đặc biệt, thế nhưng ánh mắt lại ôn nhuận trong trẻo, da cũng vô cùng láng bóng, vân nha nhẵn nhụi không thua gì nam thị trong phủ của hắn...

Còn có một mái tóc dài kia trên gối, vừa đen vừa sáng, giống như tơ lụa thượng đẳng.

Một cổ hương thơm được thảo nhàn nhạt, không biết là toát ra từ trên tóc hay trên người Trì Trọng Lâu, thấm vào trong người, khiến Ân Nhược Nhân cảm lòng không được cúi người xuống tìm kiếm nơi mùi hương phát ra.

“Làm cái gì?”

Khí lạnh cuối cùng làm Trì Trọng Lâu tỉnh táo lại, ý thức được bản thân mình từ trước tới giờ chưa từng trần truồng trước mặt người khác, mặt không khỏi đỏ đến tận mang tai.

Đoạt lại chăn mỏng đem mình cuộn lại như cái bánh chưng, y nuốt giận nhìn Ân Nhược Nhân, nói:

“Nhị hoàng tử, mời đi ra ngoài.”

Y tính tình hòa nhã, mặc dù đối xử với nô bộc cũng ôn hòa, nhưng đã xuống lệnh đuổi khách, chính là y thực sự tức giận. Nhưng về mặt tức giận này rơi vào trong mắt Ân Nhược Nhân, lại biểu tình giống như đùa giỡn, hắn trong lòng rung động, trái lại ngồi xuống mép giường, khẽ cười nói:

“Nơi này là vương phủ của ta, người dựa vào cái gì muốn ta ra ngoài?”

Trì Trọng Lâu á khẩu, trừng mắt với Ân Nhược Nhân, lại thấy nhị hoàng tử cư nhiên vươn tay ra, nắm lên một lọn tóc của y đưa đến chóp mũi ngửi:

“Kì quái, được hương rất cuộc là từ đâu tới? Chẳng lẽ là trên người người? Để ta ngửi một chút xem.”

Con mắt xinh đẹp đảo qua, cười tủm tỉm cúi đầu, sắp tới mặt Trì Trọng Lâu, tay cũng không rảnh rồi muốn sờ thử xem da thanh niên này có đúng hay không giống trong tưởng tượng của hắn vô cùng trơn mềm.

Cái này chính là bản tính phong lưu, dĩ nhiên lại coi y là luyện đồng trong phủ mà tán tỉnh trêu chọc! Trì Trọng Lâu nổi giận, lấy gối đầu che trước mặt:

“Nhị hoàng tử, xin tự trọng!”

Ân Nhược Nhân nổi lên ý niệm, đem dự định lúc trước ném ra sau đầu, thầm nghĩ nên âu yếm trêu Trì Trọng Lâu. Trì Trọng Lâu càng chống cự, hắn càng làm tới. Hắn đẩy gối đầu, hai mắt chăm chú nhìn Trì Trọng Lâu, ôn nhu nói:

“Người không muốn ta đối tốt với người sao? Cho đến bây giờ, còn chưa biết tên của người, nói cho ta biết.”

Rõ ràng là giọng ra lệnh, nhưng từ trong miệng hắn nói ra, ả tình đưa tình, làm cho lòng người khẽ run. Ánh mắt lại càng ôn nhu đa tình, thực sự có thể nhấn chìm người.

Trì Trọng Lâu sống qua hai mươi lăm năm, vẫn là lần đầu tiên gặp phải sự việc này, biết rõ đối phương đang trêu chọc mình, nhưng y không tự chủ được tim đập nhanh hơn, hai gò má cũng nóng lên.

Tim lại run lên khi Ân Nhược Nhân tuần mỹ lần thứ hai tới gần. Y cuối cùng phun ra một tiếng thở dài, quay đầu nhìn về phía tường, lẳng lặng nói:

“Nhị hoàng tử, người như thể này trêu đùa ta, rất thú vị sao?”

“Người!”

Trong mắt Ân Nhược Nhân hiện lên tia lúng túng.

Vốn tướng thanh niên này hiền lành, thế nên hắn chỉ cần hơi nhu tình, đã nắm được người khác dễ như trở bàn tay, nhưng không ngờ Trì Trọng Lâu lại không bị mình mê hoặc. Từ trước đến nay hắn chưa có cảm giác thất bại như bây giờ, nhưng vừa thấy Trì Trọng Lâu nghiêng đầu, hiện ra đường cổ cong cong mê người,

lại có chút phong tình. Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, đem môi hướng bên tai Trì Trọng Lâu khẽ chạm một cái:

“Da người mềm thật đấy...”

“Bốp!”

Một tiếng tát thanh thúy vang lên, khiến bộ dáng tươi cười của hắn trở nên cứng ngắc.

Trì Trọng Lâu lần đầu tiên trong đời động thủ đánh người, bàn tay tê dại, cảm giác nhìn kẻ vô liêm sỉ trước mặt, cũng sớm quên hiện tại mình đang ở dưới mái hiên người ta:

“Đi ra ngoài!”

Gương mặt tuần tú của Ân Nhược Nhân đen lại, trừng mắt nhìn Trì Trọng Lâu nửa ngày, cuối cùng chỉ nói một câu:

“Được!”

Sau đó đi thẳng ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

Hai cánh cửa nhỏ mở tung sau khi hắn rời đi, gió lạnh tràn vào, thổi tắt ánh nến yếu ớt. Trì Trọng Lâu bất đắc dĩ, đành phải bọc chăn xuống đất đóng cửa, trở lại trên giường thì cơn buồn ngủ cũng biến mất.

Vừa nãy nổi giận xuất thủ, hiện tại tỉnh táo lại, y bất giác có chút hối hận. Vạn nhất nhị hoàng tử then quá hóa giận, đem y trả thù thì sao? Nhưng tưởng tượng đến vẻ mặt cột nhà của Ân Nhược Nhân lúc ấy, y vẫn còn cảm thấy nên cho hắn thêm hai cái tát nữa.

Quên đi! Đánh thì cũng đánh rồi, nghĩ nhiều cũng chẳng được gì. Thuyền đến đầu cầu tự khắc thẳng.

Y không suy nghĩ miên man nữa, yên ổn mộng đẹp cùng Chu Công: “Cái tên thú y kia không biết nặng nhẹ dám đánh nhị hoàng tử?”

Phượng Vũ nhìn gương mặt Ân Nhược Nhân không che giấu được dấu ngón tay, kinh ngạc, nhin không được muốn cười, lại không dám lộ ra tiểu ý, cố nén khiến cơ mặt giật giật:

“Lá gan của hắn cũng quá lớn đi, lại còn là người không hiểu quy củ của Xích Ly quốc, ngay cả hoàng thân cũng không để vào mắt?”

“Coi như hắn chán sống!”

Ân Nhược Nhân hừ lạnh một tiếng, đưa tay kéo Phượng Vũ qua:

“Người muốn cười thì cười. Nhịn xuống làm gì?”

Phượng Vũ lúc này mới “Phì!” ra tiếng, thuận thế ngồi lên đùi Ân hược Nhân, vuốt khuôn mặt khó có được của nam nhân, hỏi:

“Nhị hoàng tử không phải là muốn giết hắn chứ?”

Ôm mỹ nhân trong lòng, Ân Nhược Nhân cuối cùng cũng thấy chút thoải mái, nhàn nhạt nói:

“Ta muốn giết hắn! Ngay tại chỗ một chưởng đánh chết hắn!”

Tức thì tức, nhưng hoàng tộc cao quý, kiêu ngạo cũng không cho phép hắn cùng một tên tôi tớ so đo. Nhưng nhớ tới cái tát, tuyệt không thể bỏ qua!

Đáng hận nhất chính là, cho tới bây giờ đều là mỹ nhân lấy lòng hắn, vậy mà nam tử khuôn mặt bình thường kia căn bản không coi hắn là gì, tự tôn nam nhân của hắn bị tổn thương, đúng là không thể tha thứ!

Cánh tay ở bên hông Phượng Vũ bắt tri bất giác ôm chặt, nghe được tiếng kêu đau của Phượng Vũ mới giật mình phát giác chính mình thất thố, buông tay hừ lạnh:

“Ta không tin không thu phục được y! Một ngày nào đó, ta sẽ khiến y phải hầu hạ dưới thân, khóc lóc mà cầu ta!”

Hai mắt hần lóe lên quang mang chinh phục, Phượng Vũ nghĩ đến Ân Nhược Nhân trên giường có đầy mảnh khoe, mặt đỏ lên, hùa theo nói:

“Đúng vậy, nếu là thứ nhị hoàng tử muốn, nhất định trốn không được.”

Ân Nhược Nhân cười nhẹ, khẽ cắn môi Phượng Vũ, hài lòng nghe thấy tiếng thiếu niên ngày càng dồn dập:

“Cũng chỉ có tiểu quý người biết cách nói chuyện...”

Phượng Vũ bị tay Ân Nhược Nhân lần vào trong áo vuốt ve, cảm thấy ngứa ngứa, lắc eo tránh trái tránh phải, dưới cánh tay bị Ân Nhược Nhân chiếm đoạt, Phượng Vũ cười đến chảy nước mắt, đầu tựa lên vai Ân Nhược Nhân cầu xin dừng lại.

Cả phòng, xuân tình gợn sóng. Trì Trọng Lâu kể từ khi tát Ân Nhược Nhân, thời gian sau đó sóng yên biển lặng, hết như mọi chuyện trước đó chưa xảy ra, y cũng đem chuyện này quên luôn.

Hôm sau ăn tạm chén cháo loãng, sau đó thẳng hướng đến chuồng ngựa.

Trên mảnh đất trống, Thanh Không đang tắm rửa cho tuần mã. Mặc Thần cũng ở đó, nó cũng đã hoàn toàn bình phục, thấy Trì Trọng Lâu tới thì vui vẻ chạy đến phun nhiệt khí.

Trì Trọng Lâu vỗ vỗ cổ nó, nhìn Thanh Không nói:

“Trong phủ người quen ai là đại phu chứ? Có thể giúp ta mượn y thư được không?”

Cả ngày không có việc gì làm, y buồn chán đến mức phát bệnh luôn!

Thanh Không nhất thời mặt lộ vẻ lúng túng, hần là một hán tử thô kệch, đốt đặc cán mai, làm sao có thể cùng đại phu có giao tình được.

Trì Trọng Lâu thấy hần khó xử, cũng thấy mình có chút vô ý:

“Ta chỉ tùy tiện hỏi một chút, không có gì đâu.”

Phía sau, vang lên thanh âm Ân Nhược Nhân:

“Muốn sách, cứ nói với ta là được.”

Ân Nhược Nhân mặc một thân cẩm y màu hồng, viền thêu kim tuyến, lưng đeo trường kiếm, nhìn có vẻ tiêu sái anh tuấn hướng Trì Trọng Lâu cười như gió xuân ấm áp, tựa hồ hoàn toàn quên mất ngày đó Trì Trọng Lâu cho hần một cái bạt tai.

“Người muốn y thư, để mai ta sai người dẫn người đến Tàng thư lâu trong phủ.”

Trì Trọng Lâu nhìn hần, không nói gì.

Nhị hoàng không biết từ đâu xuất hiện xum xoe, thực sự làm cho người ta nghi ngờ.

Ân Nhược Nhân biết Trì trọng Lâu vẫn đối với mình đề phòng. Cũng không coi y là ngang bướng, sờ sờ Mặc Thần, phóng người lên ngựa, nhìn về phía Trì Trọng Lâu giơ tay ra:

“Lên đây đi! Ta đưa người xuất phủ, nhìn xem ngoại thành Vĩnh Tắc sơn thủy phong quang như thế nào.”

“Không dám phiền đến nhị hoàng tử.”

Lại còn nghĩ quấy rầy y? Trì Trọng Lâu đề xuống phản cảm trong lòng, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà từ chối, xoay người rời đi.

“Trọng Lâu điện hạ, không phải người muốn biết tình hình Xích Ly dạo gần đây sao?”

Ân Nhược Nhân hơi hột nói một câu, lại như bén nhọn, khiến Trì Trọng Lâu đi nửa bước dừng lại.

Y quay đầu lại, Ân Nhược Nhân tùm tể nhìn y, lần thứ hai ở trên lưng ngựa cúi xuống:

“Lên đây đi, Trọng Lâu điện hạ.”

Trì Trọng Lâu trong lòng xoay chuyển hai cái, nói:

“Tự ta cưỡi ngựa.”

Sau đó đến chuồng ngựa dắt ra Thất hồng mã yên chi, lên ngựa.

Lễ nhạc xạ ngự* – đã là hoàng tộc Xích Ly tất cả đều học qua, y tuy rằng chỉ thích ngồi yên một chỗ không thích hoạt động, đối việc học võ cũng không có thiên phú, nhưng lại được cần mẫn bổ khuyết, ở trong cung dưới sự chỉ dạy của võ sư, cưỡi ngựa cũng không có kém.

Ân Nhược Nhân có cảm giác ngoài ý muốn, nhìn Trì Trọng Lâu bên ngoài vẫn tĩnh nhô nhô như vậy, còn tưởng y là một thư ngọc, không nghĩ tới Trì Trọng Lâu tư thế cưỡi ngựa vô cùng lão luyện.

Thanh niên này, càng ngày càng không giống trong tưởng tượng của hắn.

Trong mắt Ân Nhược Nhân ý cường càng đậm, khẽ giật giây cương, dẫn theo Trì Trọng Lâu ra khỏi phủ đệ. Thành Vĩnh Tắc nằm ở ranh giới phía Đông Cầu Bình, ngoài thành phần lớn là bình nguyên, còn được vài ngọn núi nhỏ cùng hai sông lớn là Trường Giang và Hoàng Hà vây quanh.

Gió đông thổi tới mang theo mùi đất ẩm ướt cùng mùi lá mục.

Trì Trọng Lâu cùng Ân Nhược Nhân sau khi ra khỏi thành, lại đi một hồi, hai bên đường bắt đầu xuất hiện cảnh sắc, nhưng cũng không có một bóng người. Chỉ thấy khắp nơi là bạch lộ, vệt trời bay qua ghèn thác ngói vụn.

Y háng giọng, đang định hỏi Ân Nhược Nhân tình hình Xích Ly gần đây, lại thấy hắn dừng ngựa xuống gốc cây nhỏ bên cạnh nghỉ ngơi:

“Phía trước có một sơn lĩnh chặn rồi, gió thổi cũng lớn, chúng ta dừng ở nơi này nghỉ chân một lát đi.”

Ân Nhược Nhân cởi xuống áo choàng, lót trên phiến đá, để Trì Trọng Lâu ngồi xuống, lại lượm thêm cành cây để y sưởi ấm.

Trì Trọng Lâu vẫn đang mặc quần áo bằng vải thô kia, quả thực cảm thấy có chút lạnh. Ấm lên, sự chán ghét đối với Ân Nhược Nhân cũng giảm xuống. Nghĩ thầm tên nhị hoàng tử này tuy điên cuồng, nhưng cũng biết quan tâm người khác.

“Cái kia.. làm sao ngươi biết tên của ta?”

Trì Trọng Lâu đợi một lát, chỉ thấy Ân Nhược Nhân mỉm cười nhìn mình, y đành mở miệng trước.

Ân Nhược Nhân gầy đống lửa, cười nói:

“Vệ Ứng Hầu xem ngươi là người quan trọng, cũng quá không bình thường. Dĩ nhiên là ta ở sau lưng phái người điều tra rõ ràng.”

Hắn quay mặt, nhìn thẳng Trì Trọng Lâu, thành khẩn cực kì:

“Trọng Lâu diện hạ, đêm đó Ân Nhược Nhân ta mạo phạm, quả là đắc tội, xin Trọng Lâu diện hạ bao dung.”

Trì Trọng Lâu không giận ai lâu, thấy Ân Nhược Nhân trịnh trọng hướng mình bồi tội, ngược lại cảm thấy xấu hổ, ngại ngần nói:

“Trọng Lâu đêm đó đã thương người, cũng có lỗi, cũng mong hoàng tử chớ để trong lòng.”

Ân Nhược Nhân trong lòng thầm buồn cười, Xích Ly đại diện hạ quả nhiên thành thật, nghe hắn nói vài câu đã xóa tan địch ý. Sắc mặt hắn càng đêm đứng đắn:

“Đúng vậy, trước đây là do ta lỗ mãng, đáng đánh! Trọng Lâu huynh, ta với ngươi cách nhau ngàn dặm, có thể quen biết cũng coi như là hữu duyên. Nếu không chê, gọi Nhược Nhân là được!”

Trì Trọng Lâu do dự một chút, không lay chuyển được ánh mắt mong chờ của Ân Nhược Nhân, gật đầu kêu một tiếng:

“Nhược Nhân!”

Con mồi, từng bước từng bước đến gần bẫy rập. Ân Nhược Nhân trong lòng đắc ý cười.

Hai người lập tức biết tuổi tác, Trì Trọng Lâu hơn Ân Nhược Nhân một tuổi.

Y ở Xích Ly là huynh trưởng, tự nhiên mà đem cư xử của Ân Nhược Nhân thành của thiếu niên hồ nháo, trong lòng đối với hành vi lúc trước của hắn cũng tan thành mây khói.

Hỏi tình hình Xích Ly gần đây, biết được Trì Tuyết Ảnh hôn lễ với Huyền Long, nhưng vào ngày đại hôn lại chết thảm dưới kiếm con tin Viêm Tuyết, không khỏi kinh ngạc vạn phần:

“Hoàng đế Huyền Long như thế nào lại không bảo vệ tốt Tuyết Ảnh, để người xông vào hỉ đường hành hung?”

Ân Nhược Nhân lắc đầu:

“Trọng Lâu huynh, người không biết, Huyền Dịch cứu không được thái tử quý quốc, sau còn bảo hộ cho hung thủ, không chịu xử con ti Viêm Tuyết. Sở dĩ Tứ điện hạ viết thư cho Vệ Ứng Hầu cầu cứu, muốn Câu Bình ta giúp đỡ Xích Ly, là muốn bắt ép Huyền Long nghiêm trừng hung thủ. Ta và hoàng huynh đã đáp ứng thỉnh cầu, đồng ý giúp quý quốc đối Huyền Long đòi công đạo.”

Trì Trọng Lâu bi thương gật đầu. Trì Tuyết Ảnh tuy không phải thân muội của y, nhưng đối y coi như cung kính, cứ như vậy chết thảm nơi Huyền Long tha hương. Hoàng mẫu vô cùng kì vọng Tuyết Ảnh, nhất định sẽ vì Tuyết Ảnh mà thống triệt tâm phế.

Y càng nghĩ càng lo lắng, nỗi nhớ nhà cũng cùng lúc dâng lên, không nhịn được dò hỏi:

“Nhược Nhân, người có thể đưa ta về Xích Ly không?”

“Lúc này thì không thể được.”

Ân Nhược Nhân nhìn ánh mắt ảm đạm của Trì Trọng Lâu sau khi bị cự tuyệt:

“Trọng Lâu huynh nghìn vạn lần đừng hiểu lầm, Nhược Hàn ta cũng không mong huynh ở mãi Câu Bình, chỉ là hiện tại Câu Bình, Xích Ly cùng Huyền Long vô cùng có khả năng tuyên chiến, đến lúc đó binh hoang mã loạn, mà Câu Bình đến Xích Ly đường xá lại xa xôi, Nhược Hàn sao có thể yên tâm để huynh trở về trong nguy hiểm? Trọng Lâu huynh cứ an tâm ở trong phủ của ta, chờ thời thế thái bình ta đưa người về nước, Nhược Hàn sẽ tuyệt đối không ngăn cản!”

Hắn nói mạch lạc rõ ràng đâu ra đấy, Trì Trọng Lâu nhưng lại không thể nói một câu phản bác, chỉ lặng lẽ gật đầu.

3. Chương 3

Hai người ở bãi sông nói chuyện phiếm. Đến gần giữa trưa, mặt trời nhô lên cao, mặt nước trong suốt giống như được dát thêm một lớp vàng óng ánh. Sóng vỗ bờ, mấy con cò trắng thong thả vùng vẫy trong nước, trông cực kì nhõm nhọt tự tại.

Ân Nhược Nhân cố tình kéo dài thời gian của Trì Trọng Lâu. Hắn đem tất cả kĩ xảo của mình phát huy hết mức, miệng lưỡi lưu loát nói từ phong tục Câu Bình đến tình hình thiên hạ.

Trì Trọng Lâu từ khi rời khỏi Xích Ly, chưa từng có ai cùng y nói chuyện phiếm giải sầu, thế nên khi nghe Ân Nhược Nhân kể cũng cực kì chăm chú, đến tận lúc bụng phát ra âm thanh mới phát giác mình đói bụng.

Hai người trước khi xuất phát không mang theo đồ ăn, Ân Nhược Nhân cũng muốn mượn cơ hội này khoe khoang tài nghệ của mình chiếm lấy chút hảo cảm của Trì Trọng Lâu, hắn lôi ra trường kiếm đeo sau lưng:

“Trọng Lâu huynh, không bằng ta đi bắt cò trắng, cho huynh ném thử đồ ăn dân dã.”

Cổ tay rung lên, trường kiếm đã hóa thành một đạo bạch hồng bay vút, tức khắc đâm xuyên qua thân thể cò trắng, lại từ trên không trung quay vài vòng sau đó mang cò trắng trở về, cắm thẳng vào bãi bùn gần sát chân hai người, cả thân kiếm rung rung.

“Hảo kiếm thuật!” Trì Trọng Lôu từ đáy lòng tán thưởng.

Y không học võ, nhưng nhị đệ tam đệ y đều thân thủ bất phạm ngày ngày cùng thị vệ luận bàn vũ kỹ, nên y nhân ra công phu của Ấn Nhược Nhân không khổ luyện nhiều năm thì khó có thể đạt được.

“Trọng Lâu huynh quá khen.”

Ân Nhược Nhàn đắc ý khiêu mi, đưa tay rút kiếm. Bỗng nhiên hắt rứt tay lại kêu một tiếng, khuôn mặt trắng bệch.

Một con rắn nhỏ hoa văn diêm lệ chẳng biết từ lúc nào đã quấn quanh thân kiếm, đang gắt gao cắn cổ tay Ân Nhược Nhân. Đồng tử mảnh liệt co rút, trên đời này hắn sợ nhất là xà, kinh hãi khiến cơ thể không giám nhúc nhích.

“Tam bộ hoa hoàn!” Trì Trọng Lâu cũng thay đổi sắc mặt, y vươn tay lấy tốc độ cực nhanh nắm lấy tiểu xà ném đến tảng đá, đầu rắn nứt ra, y mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong y thư y học có viết đến loại rắn này, cơ thể nhỏ, đối với mùi máu cực kì mẫn cảm, hơn nữa độ tính vô cùng mãnh liệt, trong đây từng nói có người bị loài này cắn ba bước đã chết. Con rắn này chắc ở trong hang bùn bên bờ sông ngủ đông, lai thấy máu cò trắng nhiễm vào nước thế nên bò ra.

Vừa nhìn đến cổ tay phải Ân Nhược Nhân, trên đó lưu lại hai vết răng nhỏ. Trì Trọng Lâu không châm trễ chút nào nắm lấy tay hắn, hút một hơi máu độc, nhỏ trên đất, sau đó lại hút lại. Sau khi liên tiếp nhỏ ra bảy tám lần máu độc, máu ở vết thương cũng dần chuyển thành đỏ tươi.

Ân Nhược Nhân lúc này như từ trong mộng tỉnh lại, nhìn Trì Trọng Lâu nói không ra lời. Cái này... đại diện ha hút độc xà ngay cả mí mắt y cũng không chớp.

“Người định làm gì?” Ân Nhược Nhân thay đổi giọng điệu.

Trì Trọng Lâu nhảy lên Yên chi mã, cười nói:

“Độc xà này phải cần đến rượu thuốc, trừ bỏ lưu thông máu, tác dụng còn có rất nhiều, chờ ta làm xong, người cũng trở lại bình thường.”

Mặt Ân Nhược Nhân xám ngắt, nhưng lại không muốn Trì Trọng Lô phát hiện ra việc hấn sớ rần, khó khăn cười hai tiếng: “Nhất định nhất định...” Hai người trở lại vương phủ, Ân Nhược Nhân gọi đại phu trong phủ tới thanh trừ nốt dư độc.

Đại phu nhìn tiểu xà trên tay Trì Trọng Lô, luôn miệng nói may mắn, nhìn y nói:

“Nhờ có công tử cơ trí, lập tức hút hết máu độc trong người nhị hoàng tử, bằng không nhị hoàng tử còn chưa kịp trở về vương phủ cũng đã bị độc khí công tâm.”

Trì Trọng Lâu cười một tiếng, còn chưa trả lời đã nghe thấy bên ngoài hỗn loạn. Năm sáu thiếu niên tuổi tú phục sức hoa lệ chen vào, y trông thấy Phương Vũ cũng ở trong đó.

Các thiếu niên đều được tôi tố bảm báo, biết nhị hoàng tử bị răn độc căn, tất cả vây quanh bên người Ân Nhược Nhân hỏi han, đem Trì Trọng Lâu đẩy ra ngoài. Đây đều là nam sủng của Ân Nhược Nhân.

Trì Trọng Lâu liếc nhìn xung quanh hẳn còn có thiếu niên cùng đại phu, biết mình cũng không nên ở đây lâu liền đem tử xà trở lại căn nhà gỗ nhỏ.

Sau khi đi trừ phòng dùng qua cơm nước, y lại gặp Thanh Không nói cần một vò rượu để pha chế, rửa sạch tử xà, mổ bụng lấy ra túi mật, lại bận rộn một hồi. Vừa ngâm vào bình rượu, nghe được có người hướng phía nhà gỗ đi tới. Y ngẩng đầu, thấy hai nam nhân lạ mặt bước vào, cung kính hướng y khom người hành lễ, nói:

“Trì công tử, tiểu nhân được lệnh nhị hoàng tử tới dẫn đường cho công tử, thỉnh Trì công tử sắp xếp đồ đạc đến chỗ ở mới.”

Trì Trọng Lâu cũng từng nghĩ đến việc này, nếu như Ân Nhược Nhân đã tra thân phận của y, đương nhiên cũng sẽ không để y ở chỗ đơn sơ cho hạ nhân. Y ôm lấy bình rượu thuốc, cùng hai nam phó rời khỏi nhà

gỗ nhỏ. Đi qua đồng cỏ héo vàng, màu sắc xuất hiện trước mắt càng ngày càng rực rỡ, là một đình viện rộng lớn.

Mặc dù hiện tại là trời đông giá rét, thế nhưng trong viện hoa thơm cỏ lạ trước sau đều đua nhau khoe sắc, không ít kì hoa dị thảo Trì Trọng Lâu chưa từng trông thấy.

Đình đài lầu các được bố trí phong cách cổ xưa, lịch sự tao nhã. Bóng cây khóm hoa chẳng chút ẩn hiện.

Hai nam phó đưa Trì Trọng Lâu đến trước biệt viện tinh xảo, tươi cười nói:

“Trì công tử, đây chính là khách xá nhị hoàng tử chuẩn bị cho ngài.”

Trì Trọng Lâu thích yên tĩnh, thấy biệt viện này thanh u trang nhã, cực kì vui vẻ, nhìn hai nam phó nhàn nhạt cười nói tiếng cảm ơn, bước qua nguyệt động môn

Trong tiểu viện lác đác lá khô. Một tiểu nha hoàn đang quét dọn, nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu, ngăn người, sau đó vui mừng bỏ lại cây chổi chạy vội kêu “Công tử!”.

“Lâm Nhi?”

Cuối cùng cũng thấy một người quen, Trì Trọng Lâu vừa mừng vừa sợ:

“Người sao lại ở chỗ này?”

“Sáng hôm nay Lâm Nhi bị đưa đến nơi này. Lang tổng quản nói Hầu gia đem Lâm Nhi cho nhị hoàng tử. Thì ra công tử cũng ở đây a! Vậy sau này Lâm Nhi có bạn rồi!” Lâm Nhi nắm lấy tay Áo Trì Trọng Lâu, càng nói càng vui vẻ:

“A! Ta còn mang theo tiểu Cẩu, chân nó đã tốt hơn nhiều lắm, Lâm Nhi dẫn công tử đi xem!”

Nàng hoạt bát chạy đến sương phòng.

Trì Trọng Lâu từ đầu đến cuối không chen lời vào, nhịn không được lác đầu cười.

Bả vai bỗng nhiên bị người vỗ một cái, y giật mình quay đầu, đập vào mi mắt là khuôn mặt tuần tú của Ân Nhược Nhân đang mỉm cười.

“Trọng Lâu huynh, biệt viện này huynh có hài lòng không?”

Ân Nhược Nhân nhìn Lâm Nhi ôm tiểu Hắc Cẩu đi ra từ sương phòng, cười nói:

“Nhược Nhân biết Trọng Lâu huynh trước đó còn ở Hầu phủ, bên cạnh có nha đầu kia hầu hạ mọi việc hằng ngày. Sáng nay liền viết thư cho Vệ ứng hầu đem nha đầu ấy đến chiếu cố huynh.”

Trì Trọng Lâu từ đáy lòng nói tiếng cảm ơn, thoáng nhìn qua cổ tay Ân Nhược Nhân được băng vải trắng:

“Miệng vết thương của người không có gì đáng ngại chứ?”

Khuôn mặt Ân Nhược Nhân ứng đỏ, cười ha ha nói:

“Vết thương ấy có đáng gì. Trọng Lâu huynh người không cần lo lắng cho ta.”

Hắn không muốn nhớ lại việc bản thân mình bị rấn cấn, càng muốn dấu đi Trì Trọng Lâu vết thương ở tay, vừa đi đến phòng ngủ vừa ân cần:

“Trọng Lâu huynh xem thử bài trí có vừa ý người hay không?”

Hắn biết rõ những thứ tầm thường khẳng định không được vị đại hoàng tử Xích Ly này để vào mắt. Vì muốn lấy lòng Trì Trọng Lâu, hắn sai người dùng những thứ thượng đẳng nhất bố trí biệt viện.

Trì Trọng Lâu dĩ nhiên không thích phô trương, nhưng thấy bên trong từ đèn đuốc đến bức họa cũng tốn không ít tâm tư, đủ thấy Ân Nhược Nhân đối với y coi trọng. Cảm tình đối với nhị hoàng tử cũng tăng thêm ba phần.

Trên giường để vài món đồ thủ công tinh tế cùng áo đơn bằng tơ lụa và mấy bộ xiêm y vừa vặn. Xung quanh còn có mấy mảnh ngọc khuyết cùng vật sức.

Ân Nhược Nhân cầm lên một trường bào tím nhạt, so sánh với dáng người Trì Trọng Lâu, nghiêm mặt nói: “Trọng Lâu huynh, đều là Nhược Nhân ta lơ là. Đến bây giờ vẫn để huynh mặc vải thô, thực sự đáng đánh. Để Nhược Nhân ta tự mình thay cho huynh, coi như là bồi tội.”

“Tự ta mặc được rồi, không dám làm phiền nhị hoàng tử...” Trì Trọng Lâu còn chưa dứt lời đã bị tiếng cười khê của Ân Nhược Nhân cắt ngang.

“Đã nói qua, huynh cứ gọi Nhược Nhân là được. Trọng Lâu huynh sao người luôn cùng ta khách sáo?”

Thanh âm hần càng nói càng dịu dàng, con mắt xinh đẹp tràn đầy ý cười, vô hình tỏa ra mị hoặc:

“Huynh là Xích Ly đại hoàng tử, Nhược Nhân thay y phục giúp huynh cũng coi như là không bất đồng thân phận. Trọng Lâu, huynh đừng từ chối nữa.”

Bị một nam nhân tuấn mỹ hơn người nhìn tha thiết, Trì Trọng Lâu nói không lên lời cự tuyệt, lúng ta lúng túng gật đầu, đưa tay cởi vạt áo.

“Để ta làm.”

Ân Nhược Nhân tất nhiên không bỏ qua cơ hội thân cận Trì Trọng Lâu, bỏ xuống trường bào tím nhạt, ngược lại sờ lên vòng eo Trì Trọng Lâu.

Hông đại hoàng tử cùng với tưởng tượng của hần đồng dạng mềm dẻo hữu lực. Ân Nhược Nhân thỏa mãn mỉm cười, hai tay linh hoạt cởi vạt áo Trì Trọng Lâu.

Động tác của hần vừa thông thả vừa khiêu khích, nhẹ nhàng phát một chút liên chạm đến chỗ khác, không lộ dấu vết.

Mặt Trì Trọng Lâu cũng đã hơi phỉếm hồng. Đến khi cởi ra áo ngoài thô ráp, y đè tay Ân Nhược Nhân xuống, thấp giọng nói:

“Vẫn là để ta tự mặc đi.”

Ân Nhược Nhân cười một cái, bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy eo Trì Trọng Lâu.

“Người?”

Trì Trọng Lâu theo bản năng giãy dụa một chút, hai tay Ân Nhược Nhân lại tăng thêm lực, cầm đặt trên đầu vai y, hơi thở thổi qua lỗ tai mang theo xạ hương đặc biệt của nam tử, nóng rực liêu nhân.

Da đầu Trì Trọng Lâu run lên, tê dại. Tránh không được Ân Nhược Nhân vây quanh, y cố gắng giữ bình tĩnh nói:

“Nhược Nhân, người buông ra.”

Người phía sau không trả lời, hai tay đang ôm hông y không có dấu hiệu buông ra, trái lại hạ thân hần lại càng hướng sát vào.

Lúc đầu vốn là trêu đùa, nhưng càng tới gần Trì Trọng Lâu, mùi dược thảo nhàn nhạt càng rõ ràng, khiến bụng dưới Ân Nhược Nhân nhộn nhạo thức dậy.

Cách lớp quần áo, Trì Trọng Lâu cũng cảm nhận thứ dưới quần nam nhân nhô lên, nhất thời cứng đờ. Y biết Ân Nhược Nhân yêu thích nam sắc, nhưng dung mạo của y thừa sự cùng với mỹ thiếu niên càng không hơn.

“Trọng Lâu huynh...”

Người phía sau ngực chạm vào lưng y, nhẹ nhàng liếm, thanh âm so với lúc nãy càng lộ vẻ trầm thấp, mang theo vài phần mê người.

Tình cảnh này khiến Trì Trọng Lâu không biết nên làm sao, cũng rõ ràng Ân Nhược Nhân muốn cái gì. Đầu óc y rối bời, như bị người lấp một đồng cổ đại. Nếu như Ân Nhược Nhân giống như đêm đó khinh bạc, y tự nhiên sẽ không do dự cho hần cái tát.

Nhưng sau ngày hôm nay xuất phủ, y đối với Ân Nhược Nhân có ấn tượng tốt, trong chốc lát khuôn mặt cũng không lộ được vẻ trách cứ.

Khóe miệng Ân Nhược Nhân chậm rãi toát ra độ cung hoàn mỹ đặc ý. Dán lại bên tai Trì Trọng Lâu nhẹ giọng nói:

“Trọng Lâu huynh, ta có thể hôn tai ngươi không?”

Bị tình dục nhuốm đậm, âm sắc vô cùng mỉa mai. Trì Trọng Lâu chưa từng trải qua chuyện này, tim không không chế được đập nhanh, hơi thở cũng có chút hỗn loạn.

Thấy bên trên lỗ tai Trì Trọng Lâu hiện lên một tầng mỏng đỏ ửng, Ân Nhược Nhân cười khê, vén tóc Trì Trọng Lâu, vươn đầu lưỡi khê liếm vành tai y.

Toàn thân Trì Trọng Lâu như bị sét đánh, hơi run rẩy:

“Ngươi đừng làm càn!” Lờ ra khỏi miệng mang theo chút thanh âm khàn khàn, ngay cả chính y cũng giật mình.

Ân Nhược Nhân lui lại hai bước, trong mắt hiện lên thần tình bi thương, cuối cùng nhìn Trì Trọng Lâu thành khẩn: “Trọng Lâu, ta là thật tâm tích huynh, tuyệt không đùa giỡn!”

Trì Trọng Lâu bị ánh mắt Ân Nhược Nhân làm cho thay đổi, thấp giọng nói:

“Nhược Nhân, ta coi ngươi là bằng hữu, ngươi cũng đừng trêu đùa ta.”

“Trọng Lâu huynh, ngươi coi Ân Nhược Nhân ta là loại người chỉ quan tâm hơi hợt thôi sao?”

Ân Nhược Nhân đi đến trước người Trì Trọng Lâu, khẽ vuốt hai gò má y, tình ý dạt dào:

“Trọng Lâu, từ nhỏ đến lớn chưa từng ai nói cho ngươi biết khí khái chính là thứ đẹp nhất của người sao?”

“Cái gì khí khái? Ta tới bây giờ đều là một người bình thường, ngươi không cần nói vậy an ủi ta.”

Trì Trọng Lâu xưa nay ôn nhuận hòa nhã, rốt cuộc trong mắt cũng toát ra chút ảm đạm. Nữ hoàng có bốn nhi tử, trong đó tướng mạo y bình thường nhất. Tuy nói hoàng mẫu đối với y không tệ, cũng thương yêu y từ chỗ mất cha, nhưng chung quy vẫn không giống sự sủng ái với tam đệ. Mà quần thần Xích Ly dường như cũng bỏ quên một đại diện hạ quan năm làm bạn với thảo dược là y này.

Cho dù Trì Trọng Lâu trời sinh không màng danh lợi, nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi cảm thấy mất mát.

Chính mình đang âm thầm thương cảm, trên vai bỗng thấy mềm mại, trường bào tím nhạt phủ lên hai vai.

Ân Nhược Nhân nhẹ nhàng khoác lên hai vai Trì Trọng Lâu, ngay sau đó buông ra, mỉm cười nói:

“Ở trong mắt ta, Trọng Lâu huynh là đẹp nhất, Nhược Nhân không động tâm cũng khó...”

Những lời đường mật chính là sở trường diễn kịch của hắn, nói như nước chảy mây trôi, mắt cũng chớp một cái. Trì Trọng Lâu tâm loạn như ma, túm lấy áo choàng chẳng biết nói gì cho đúng.

Biết rằng dừng lại đúng mực, dục tốc bất đạt, Ân Nhược Nhân ho khan một tiếng:

“Trọng Lâu huynh ngày hôm nay xuất du, ngươi có lẽ cũng mệt mỏi. Nhược Nhân lui trước, không quấy rầy huynh nghỉ ngơi nữa.”

Trì Trọng Lâu tùy tiện gật đầu, nhìn Ân Nhược Nhân tiêu sái ra khỏi viện. Y ngồi dựa vào ghế, ngẩn người nửa ngày, cuối cùng lắc đầu, tựa lưng vào ghế nhắm mắt.

Khóe môi cũng từ từ cong lên đáng tươi cười nhàn nhạt. Đêm nay Trì Trọng Lâu mất ngủ, gần sáng mới mơ mơ màng màng chớp mắt, thể nhưng lại mơ thấy mình và Ân Nhược Nhân cười ngựa cười nói rong ruổi ở nơi thanh sơn lục thủy. Ân Nhược Nhân cười tủm tỉm đưa tay chạm mặt y, y muốn trốn tránh, kết quả từ trên lưng ngựa ngã xuống...

Trì Trọng Lâu giật mình tỉnh giấc, nhận ra chỉ là nằm mơ, bật cười, trong lòng lại cảm thấy hoang mang. Chỉ là quang cảnh ngẩn ngủ, thể nhưng Ân Nhược Nhân lại xuất hiện trong giấc mơ của y.

“Công tử, Lâm Nhi mang nước nóng đến đây.”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm giòn giã của tiểu nha hoàn.

Trì Trọng Lâu lấy lại bình tĩnh, rời giường mở cửa phòng, rửa mặt chải đầu sau đó ăn canh từng nhân Lâm Nhi mang tới. Mùi vị thơm mát cùng với cháo y nhận ở trù phòng vài ngày trước đúng là khác xa một trời một vực.

Mới uống xong hơn nửa chén canh, tột tởm hôm qua dẫn y đến nơi này bước nhanh đến gần cửa phòng, hướng Trì Trọng Lâu thỉnh an, cười nói:

“Trì công tử, nhị hoàng tử nói công tử muốn xem y thư, cần dặn tiểu nhân dẫn công tử đến Tầng thư lâu..”

Trì Trọng Lâu cảm thán một tiếng, cũng nhớ ra hôm qua Ân Nhược Nhân đồng ý cho y đến Tầng thư lâu xem sách, trong lòng vui vẻ, hai ba thìa đã đem chén canh còn dư lại uống xong. Y phục thô sơ hôm qua đã được Lâm Nhi ôm đi giặt sạch, y suy nghĩ một chút, lấy trường bào tím nhạt kia mặc vào.

Tự bản thân y cũng không rõ được mình bị làm sao, nhưng chính là không tự chủ được chọn trường bào Ân Nhược Nhân từng phủ lên...Tầng thư lâu cách viện lạc của y cũng không xa. Gọi là Thư Lâu nhưng thực chất nó là thạch tháp cao bảy tầng. Gió thổi qua, chuông đồng trên mái cong vang lên, làm kinh động đến mấy con chim Trú gần đó.

Nam phó kia đưa Trì Trọng Lâu đi về phía sau thạch tháp, kính cẩn nói:

“Tất cả thư y đều ở tầng thứ tư, Trì công tử nếu như đói bụng thì phân phó hạ nhân. Tiểu nhân hiện tại không thể ở lại đây bồi công tử.”

Trì Trọng Lâu nóng lòng đi lên, đến tầng thứ tư quả thật thấy thấy giá sách bằng gỗ trầm hương được sắp xếp chỉnh tề, tất cả đều là sách cổ về y học. Y chọn lấy một quyển, ngồi lên ghế gỗ giữa phòng chậm rãi xem.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một đôi tay từ sau vườn đến, che lại hai mắt y:

“Xem nửa canh giờ rồi, huynh nghỉ ngơi chút đi.”

Trì Trọng Lâu đột nhiên kinh hãi, thoáng nghe thanh âm của người nọ mới thả lỏng thân thể, có chút ngượng ngùng nói:

“Người đã sớm ở đây sao? Ta cũng không phát hiện.”

“Có y thư, cho dù có kẻ nào đứng bên cạnh huynh, huynh cũng không phát hiện đi?”

Ân Nhược Nhân nửa thật nửa giả oán trách, xoay tới trước mặt Trì Trọng Lâu, quan sát từ trên xuống dưới, dùng đôi mắt ôn nhu như nước ẩn tình đưa tình nhìn chăm chú Trì Trọng Lâu, cười nói:

“Trọng Lâu, huynh mặc y phục tím nhạt này, thực sự rất xinh đẹp.”

Mặt Trì Trọng Lâu từ từ phồng hồng.

Ân Nhược Nhân cúi người xuống, hai tay chống lên tay vịn, ghé vào bên tai Trì Trọng Lâu thấp giọng cười:

“Bộ này thực vừa người, xem ra ta dặn may nhỏ lại không sai.”

Trì Trọng Lâu chớp mắt, cảm giác cái ôm của Ân Nhược Nhân ngày hôm qua lặp lại lần nữa, da mặt y tựa hồ nóng như lửa. Nín thở, mắt thấy dung nhan tuấn mỹ của Ân Nhược Nhân càng ngày càng gần, hầu như chiếm hết toàn bộ tầm nhìn. Thân thể y cứng đờ, bỗng dưng từ sâu trong ngực thở một hơi dài, nhắm mắt.

Xúc cảm mềm nhẹ như lông vũ rơi trên môi y, từng chút từng chút hướng lên chóp mũi, mi mắt, lông mày, đến trán...

Mỗi một lần chạm nhẹ, đều phẳng phất như hoa tuyết bay khắp nơi trong lòng, rơi lại rơi... cuối cùng dừng lại trên bờ môi y.

Lần này, không giống như ngập ngừng, Ân Nhược Nhân ngậm vào đôi môi cánh hoa của Trì Trọng Lâu, nhẹ nhàng mút vào, như đang nhắm nháp mật ngọt...

“Bộp!”

Sách trong tay Trì Trọng Lôu rơi xuống đất, hai người vẫn quần quýt trong tiếng hít thở trầm thấp, thanh âm này căn bản nhỏ bé không đáng kể.

“Hừ...”

Chưa bao giờ nhận thức được cảm giác tê dại kì dị giống như ma túy, khoái cảm từ đầu lưỡi tiến vào dò xét không ngừng tăng lên, hoàn toàn khiến Trì Trọng Lôu quên mất mình đang ở nơi nào, chỉ có thể ngẩng cổ hôn môi Ân Nhược Nhân.

Âm thanh khe khẽ thoát ra mang theo mát lạnh, lại vẫn như cũ không cách nào khiến nóng bỏng trong lòng hạ thấp...

Dường như, chỉ cần một cử chỉ ôn nhu thì trái tim y được vuốt ve, tận trong xương truyền đến cảm giác ngứa ngáy khó nhịn... Y mơ hồ có cảm giác mình không nên sa vào, nhưng trái ngược với ý thức, y lại ôm lấy cổ Ân Nhược Nhân.

Dục vọng nguyên thủy nhất của con người một khi bị đánh thức liền giống như thủy triều che lấp ý trí Trì Trọng Lôu. Y ôm Ân Nhược Nhân thật chặt.

Sau khi hôn Trì Trọng Lôu đến ý loạn tình mê, hai người tách khỏi, một sợi chỉ bạc ở giữa môi hiện ra ái muội, lấp lánh.

Cuối cùng Trì Trọng Lôu cũng từ trong mê loạn tỉnh táo lại, phát hiện mình vẫn còn ôm lấy Ân Nhược Nhân, y cảm thấy xấu hổ không chịu được, vội vàng rút hai tay về.

“Ha ha..”

Ân Nhược Nhân không nhịn được cười, lần thứ hai cúi đầu liếm nước bọt trên khóe miệng Trì Trọng Lôu, sau đó than thở, ôm lấy khuôn mặt ửng đỏ của người kia, giọng khàn khàn:

“Trọng Lôu, ta thực sự rất thích huynh. Còn huynh?”

Hơi thở Trì Trọng Lôu rất trầm, không nói gì, lại một lần nữa vươn hai tay ôm lấy vai Ân Nhược Nhân, ngây ngô hôn hân.

Hết thấy, cũng không cần nói rõ.

Chuông đồng ngoài cửa sổ, lay động mất trật tự.

Nụ hôn này thật lâu, lưu luyến không muốn rời. Ân Nhược Nhân nhặt lên y thư trên đất, đưa cho Trì Trọng Lôu:

“Thực sự xin lỗi, phá mất tâm tình đọc sách của huynh. Huynh tiếp tục xem đi, ta cũng phải vào trong cung cùng hoàng huynh thương nghị sự tình.”

Trì Trọng Lôu cuối cùng cũng nhớ ra mục đích mình đến đây, đỏ mặt cầm lên y thư, ép buộc tâm tình mình lặng xuống.

Nhìn Ân Nhược Nhân xuống lầu, đi xa. Mặc dù trong lòng y tuyệt đối không nguyện thừa nhận, nhưng quả thực vẫn có tia mất mát vụt qua.

Hóa ra, ngoài khát vọng hôn môi, y lại càng muốn thân mật hơn...Lại một lần nữa ngẩng đầu khỏi trang sách, Trì Trọng Lôu đuổi người, trông thấy ngoài cửa sổ hoàng hôn đã muốn bao trùm, y mỉm cười đem y thư đặt ở chỗ cũ, ra khỏi Tàng thư lâu.

Phong cách cổ xưa, trong vương phủ chẳng chịt hoa đăng cùng bùa bình an. Sắp đến giao thừa, tôi tớ ở phủ đi lại bận rộn.

Đây là lần đầu tiên Trì Trọng Lôu ở Câu Bình đón năm mới. Hơn mười ngày qua, y đều ở Tàng thư lâu giết thời gian, bỗng cảm thấy ngày trôi qua thật nhanh.

Ân Nhược Nhân mỗi ngày lại tới Tàng thư lâu làm bạn với y, tình ý giữa hai người càng ngày càng nhiều thêm, nhưng vẫn chỉ dừng lại ở lời nói quan tâm ôn tồn.

Mỗi khi Trì Trọng Lâu khó khăn kiềm chế muốn tiến thêm một bước tiếp xúc thì Ân Nhược Nhân lại dừng lại, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nóng bỏng của y, thâm tình nhìn, sau đó cười khẽ...

Hơn hai mươi năm nay, lần đầu tiên được người khác cưng chiều quý trọng, chính bản thân cũng y từng nghĩ đây chỉ là mộng.

Chỉ là khi nghĩ đến dung nhan tuấn mỹ cùng tình ý trong mắt Ân Nhược Nhân, đáy lòng Trì Trọng Lâu không nhịn được mà run rẩy, y càng không ý thức được khóe miệng mình tươi cười càng sâu.

“Trì công tử.” Mấy người tới đi qua, trông thấy y liền hành lễ.

Trì Trọng Lâu ổn định lại tâm tình, nhìn bóng đêm đang lặng lẽ phủ xuống, y bước nhanh về phòng. Lâm Nhi đã dọn sẵn một bàn rượu và thức ăn phong phú, chờ y trở về.

Trì Trọng Lâu trước nay luôn chú trọng đến sức khỏe, không thích dầu mỡ, chỉ chọn mấy món ăn thanh đạm tinh xảo gấp vài bữa liền kêu Lâm Nhi dọn xuống. Thông thả lấy nước nóng tắm rửa, sau đó tắt đèn đi ngủ.

Ngủ chẳng biết bao lâu, y mơ màng nghe thấy động tĩnh trong phòng, tức khắc tỉnh lại, trông thấy Ân Nhược Nhân đứng bên bàn thấp nền.

Trên người Ân Nhược Nhân vẫn còn mặc triều phục, thấy Trì Trọng Lâu tỉnh, hắn cười tủm tỉm ngồi vào mép giường:

“Sớm như vậy đã ngủ? Ta từ trong cung về sớm muốn cùng huynh uống mấy chén đón giao thừa đây.”

Trì Trọng Lâu quay đầu, quả nhiên trên bàn đặt một bầu rượu cùng hai chiếc chén, y không đành lòng để Ân Nhược Nhân mất hứng, liền ngồi dậy cùng hắn uống rượu.

“Chú ý đừng để bị lạnh.”

Ân Nhược Nhân thay y phủ thêm áo khoác, rót hai chén rượu rồi trở lại bên giường, đưa một chén cho Trì Trọng Lâu.

“Rượu uống như thế này mới đúng.”

Ân Nhược Nhân cười đưa tay vòng qua cánh tay Trì Trọng Lâu, nhấp một miếng.

Cái này... chẳng phải là giống như phu thê uống rượu giao bôi sao...

Mặt Trì Trọng Lâu nóng ran, chỉ cảm thấy không khí trong phòng trở nên mờ ám không nói rõ được, nhưng vẫn đỏ mặt uống hết chén rượu trong tay mình.

Mùi rượu ngọt ngào, sau đó thấm vào cơ thể tác dụng mười phần. Trì Trọng Lâu bình thường chỉ để môi chạm vào rượu, ở Xích Ly tham dự cung yến đều là gắp ly rượu lên trước sau cùng một dạng đầy ắp, giờ phút này y uống hết vào bụng, dạ dày lập tức nóng lên, ý nghĩ cũng theo đó mà chéch choáng.

Ân Nhược Nhân vẫn ngưng mắt nhìn Trì Trọng Lâu mỉm cười, chậm rãi lại gần, đặt lên cánh môi Trì Trọng Lâu bị rượu làm cho trơn bóng.

Hương rượu, ở đầu lưỡi hai người tỏa ra...

Bị Ân Nhược Nhân hôn môi đã thành thói quen, Trì Trọng Lâu tự nhiên ôm lấy eo hắn, nhắm mắt lại theo đuổi cảm xúc vô cùng quen thuộc trong quá khứ.

Đầu lưỡi mềm nhẹ lưu luyến trong miệng y rồi khỏi, sau đó nhanh chóng khe khẽ cắn lấy rái tai. Thanh âm Ân Nhược Nhân lúc nào cũng mang vẻ khàn khàn, giờ đây đổi lại càng mị hoặc:

“Trọng Lâu, đêm nay ta muốn huynh, có được hay không? Trọng Lâu...”

Tay bị Ân Nhược Nhân kéo qua, thấy được bộ vị nam tính trọng yếu giữa hai đùi, Trì Trọng Lâu cả người đứng dậy, run rẩy... Cho dù là cách một lớp quần áo, y vẫn cảm giác được khí quan đang phần khởi cứng rắn. Bàn tay nhỏ nhắn của y hơi nhúc nhích, toàn thân truyền ra nhiệt độ kinh người.

“Có được hay không?...”

Ân Nhược Nhân hơi thở nóng rực, ở bên tai Trì Trọng Lâu nỉ non hỏi lại một lần, trong lời nói toát ra dục vọng trần trụi, khiến người ta mặt đỏ tới mang tai... Lại càng không cách nào cự tuyệt.

Cổ họng Trì Trọng Lâu, cũng bởi vì khẩn trương cùng khát cầu nguyên thủy nhất, khép mở không phát ra thanh âm. Y khép lại mi mắt, sau một lúc lâu, khẽ gật đầu.

4. Chương 4

Được sự cho phép, trong lúc Trì Trọng Lâu không chú ý, Ân Nhược Nhân cười cực kì giảo hoạt khi đạt được mục đích.

Hắn ôm Trì Trọng Lâu ngã xuống giường, rút ra hai cây trâm đen nhánh cài trên tóc y, quan sát con mồi đã bị mình thuần phục bằng sự dịu dàng.

Đây là khuôn mặt cực kì bình thường, không có một điểm nổi trội, nhưng khi ánh nến chiếu lên hai gò má đỏ ửng ngược lại toát lên vài phần ngượng ngùng phong tình.

Mái tóc xõa lên gối lụa dài đen như mực, khiến cho người ta không rời được ánh mắt.

Hai tay Trì Trọng Lâu nắm chặt đệm giường, không cần nói cũng biết y đang sợ hãi.

Ân Nhược Nhân buồn cười, nắm tay y lên, thấp giọng dỗ dành:

“Ta sẽ không làm huynh bị thương.”

Mắt Trì Trọng Lâu càng nhắm chặt, tim đập nhanh hơn lúc thường gấp mấy lần. Tuy rằng chưa trải qua tình huống như hiện giờ, nhưng sống ở trong cung cùng xem qua y thư, y đối với chuyện nam nữ này nọ cũng không phải không biết. Nhưng vẫn là cảm thấy bối rối, không thể khắc chế đáy lòng sự sợ hãi mơ hồ.

Phía sau của y thực sự phải tiếp nhận một người nam nhân khác, cái này... thật quá hoang đường. Riêng việc này ngay cả nghĩ y còn chưa nghĩ qua, nhưng nếu người nam nhân ấy lại là Ân Nhược Nhân...

Ân Nhược Nhân mang theo mùi rượu hân vào khoe miệng y, cùng với trước kia giống nhau cực kì dịu dàng nhưng lại thêm mấy phần bá đạo. Đẩy ra khớp hàm y, xâm nhập, khiêu khích, cuối cùng khiến lý trí và lo lắng của y từ trước đảo loạn thành một hồ xuân thủy.

Đôi tay nóng bỏng đẩy ra vạt áo của Trì Trọng Lâu, vuốt ve từng tấc lại từng tấc trên cơ thể, sau đó dừng lại ở bộ ngực, ngón tay để trên đầu vú của y xoay nhẹ.

“Đừng...ừ..”

Không biết nên dùng ngôn từ gì để nói lên cảm giác vụn vỡ như thế này. Trái tim Trì Trọng Lâu trở nên nhộn nhạo, lơ lửng.

Nhìn hai điểm đỏ trong tay mình chậm rãi trở nên cứng rắn đứng thẳng, Ân Nhược Nhân cười khê, hai tay trên cơ thể nhẵn nhụi mềm mại của Trì Trọng Lâu từ từ lần xuống bụi cỏ dưới hạ thể, thân thể y rõ ràng rung mình một cái.

“Xuyt! Đừng khẩn trương.”

Ân Nhược Nhân thôi thăm dò, ngược lại hôn lên lỗ tai nóng hổi của Trì Trọng Lâu, ngửi thấy trên cơ thể y mùi dược thảo, bắt đầu tinh tế miêu tả hình dạng phía trong, hắn vương đầu lưỡi xâm chiếm lỗ tai y.

“A!”

Khoái cảm từ lỗ tai nhanh chóng lan tỏa, Trì Trọng Lâu kim lòng không được giãy dụa muốn tránh khỏi cảm giác mãnh liệt xa lạ này, nhưng lại bị Ân Nhược Nhân dùng thân thể gắt gao ngăn chặn, không cho y tránh né.

Tay của nam nhân mơn trớn đùi trong của y, hết lần này đến lần khác không chạm đến điểm mẫn cảm nhất ở trung tâm.

Trì Trọng Lâu cắn chặt môi, chặn lại tiếng hô kích thích, thân thể bị kĩ xảo của Ân Nhược Nhân không ngừng vỗ về trên đùi mà trở nên rã rời, càng không để ý đến nơi nào đó đang từ từ ngắc đầu.

Khát vọng muốn được an ủi, thế nhưng đầu ngón tay Ân Nhược Nhân ở dục vọng của y chỉ di chuyển nhẹ xung quanh, dù thế nào đi nữa cũng không chạm đến bộ phận quan trọng.

Bản năng mãnh liệt cuối cùng cũng chiến thắng sự rụt rè, từ trong kẽ răng, tiếng khản cầu miễn cưỡng của Trì Trọng Lâu phát ra hầu như không nghe được thanh âm:

“Nhược, Nhược Nhân.. Sờ ta.”

“Huynh muốn ta sờ chỗ nào của huynh?”

Ân Nhược Nhân biết rõ còn hỏi.

Sắc mặt Trì Trọng Lâu như lửa cháy, lời vừa cầu xin đã là cực hạn của y, đâu còn dũng khí nói lại lần nữa.

Thấy người dưới thân vẻ mặt xấu hổ, Ân Nhược Nhân bên tai Trì Trọng Lâu thấp giọng cười nói:

“Trọng Lâu, huynh muốn, ta nhất định thỏa mãn huynh.”

Ngón tay ở phía sau ngọc nang no đủ hơi xoa một chút, sau đó đặt lên hành thân Trì Trọng Lâu.

Y kích động đến mức trong miệng lập tức than nhẹ. Chấn động rất nhanh đã thấm ướt tay Ân Nhược Nhân.

Lúc đầu rõ ràng là nghiêm túc, vậy mà chỉ cần hấn khiêu khích lỗ tai lại chủ động cầu hấn âu yếm. A, cái gì mà đại hoàng tử Xích Ly, nằm dưới thân so với nam thị của hấn cũng đâu khác gì.

Ân Nhược Nhân cười khinh miệt.

Đáng tiếc Trì Trọng Lâu từ đầu đến cuối đều nhắm chặt hai mắt, thế nên không nhìn được vẻ mặt đối phương.

“Trọng Lâu huynh...”

Hấn cố ý kéo dài thanh âm, cố tình đem kiêu ngạo của Trì Trọng Lâu gỡ xuống. Bàn tay liên tục xoa nắn bộ vị đang sưng tấy gượng:

“Huynh xem xem, Nhược Nhân hầu hạ huynh thoải mái đến mức tay của ta đều bị huynh làm ướt hết rồi..”

Hơi thở Trì Trọng Lâu dồn dập, trầm thấp. Mi mắt y run nhẹ không ngừng, lại vẫn như cũ thành thật gật đầu một cái, vòng eo nhẹ nhàng run lên, đem dục vọng ở trong tay Ân Nhược Nhân giao phó cho hấn.

Khoái cảm toàn bộ phóng thích, tựa như sóng biển một lần ập tới, Trì Trọng Lâu xụi lơ nằm trên giường, thở gấp.

Ân Nhược Nhân buông lỏng khí quan từ từ mềm nhũn trong tay, hôn mê hôn trên thái dương Trì Trọng Lâu. Ngón tay dính đầy chất nhầy lần xuống dưới mông y, chậm rãi di chuyển đến nơi tư mật. Nhẹ vỗ về nếp uốn xung quanh, ngay sau đó thử thăm dò với vào một ngón tay.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng cảm giác quái dị khi ngoại vật xâm nhập khiến thân thể Trì Trọng Lâu bỗng nhiên cứng đờ.

“Trọng Lâu, thả lỏng là được.”

Phát hiện ngón tay ở trong bị nhục huyết kháng cự, Ân Nhược Nhân dừng lại không tiếp tục xâm nhập, mà dùng lực đạo nhẹ nhàng ở nơi nóng hổi nhỏ hẹp đó thông thả xoa ắn. Một bên âu yếm khuôn mặt Trì Trọng Lâu, một bên ngậm vành tai y khe khẽ mút vào, nỗ lực làm y gạt bỏ sợ hãi.

Một cảm giác tê dại khó tả ở bộ vị của Trì Trọng Lâu khiến nó lại có dấu hiệu ngắc đầu. Y khó chịu lắc đầu muốn loại bỏ đi khoái cảm đáng sợ nhưng lại chẳng thấm vào đâu.

Cảm giác được nơi đó của Trì Trọng Lâu dần dần buông lỏng, Ân Nhược Nhân rời ngón tay một chút, sau đó đâm vào càng sâu, nới rộng, chuyển động.

“Hô!”

Giữa đôi môi đỏ thắm của Trì Trọng Lâu phun ra hơi thở nóng cháy. Vật dưới khó lại lớn thêm vài phần, lần thứ hai rỏ ra vài giọt tinh dịch.

“Muốn ta chạm vào đây sao?”

Biết mình tìm được nơi mẫn cảm nhất của Trì Trọng Lâu, Ân Nhược Nhân mỉm cười, đầu ngón tay dè lại vách tường mềm mại, ép xuống.

Trì Trọng Lâu như cá nổi lên mặt nước, y kịch liệt run một cái, khóe mắt đỏ ngầu. Hai tay ôm chặt cổ Ân Nhược Nhân, vô thức kêu:

“Nhược Nhân! Nhược Nhân!”

Trong thế giới tình dục, ngoại trừ Ân Nhược Nhân thì không có bất cứ thứ gì tồn tại.

Không biết từ bao giờ, bên trong thân thể bị người chạm đến đã khiến y có một cảm giác kì diệu như muốn ngất xỉu. Cái gì cũng không muốn suy nghĩ, chỉ muốn cùng người phía trên thân mật, càng ngày càng ham muốn, cho đến lúc hai người hòa vào nhau.

Y phảng phất nghe được bên tai mình Ân Nhược Nhân nhẹ giọng cười, muốn y mở ra hai chân. Mà y cũng thực sự mở ra hai chân...

Đem hai chân Trì Trọng Lâu gác lên vai, Ân Nhược Nhân nhờ ánh nền lay động chuẩn bị khai phá nơi riêng tư kia.

Hậu huyết màu hồng nhạt, cùng chủ nhân của nó ngây ngô giống nhau, nơi ngậm lấy ngón tay của hắn hơi run run, dường như đang sợ cơn mưa mây cuồng bạo sắp tới.

Nơi đó của hắn đứng thẳng đã lâu, đang mong muốn được rong ruổi, nhưng Ân Nhược Nhân cũng không vội vàng tiến nhập.

Từ trước đến nay bạn giường của hắn đều được hắn làm cho lên đến cực lạc, cực khoái, đó cũng là lý do khiến cho hắn kiêu ngạo. Mặc dù lúc này đối mặt với kẻ mình muốn dạy dỗ, hắn cũng không muốn thô bạo mà chờ đợi.

Làm đủ tiền hí, khiến Trì Trọng Lâu mê luyến hắn đến không còn thuốc chữa vì hắn ban cho y dịu dàng và ái dục, từ nay về sau trên giường y trở thành nô lệ, đây mới là sự chinh phục triệt để nhất.

Ân Nhược Nhân cúi đầu cười, đưa lưỡi liếm chỗ đùi mềm mịn, nhẹ nhàng mà vẫn làm xuất hiện từng vết ấn mờ. Trong cơ thể Trì Trọng Lâu lại thêm một ngón tay, nhẹ nhàng chuyển động.

“A..Ừ..”

Dục vọng Trì Trọng Lâu bị đẩy đến đỉnh điểm, y tìm được môi Ân Nhược Nhân, cùng hắn triền miên hôn. Eo cũng không tự chủ được mà vận vẹo, dùng phần thân nóng bỏng cọ cọ hai gò má Ân Nhược Nhân.

Đụng chạm đến da thịt của Ân Nhược Nhân... Vẫn chưa đủ, y càng muốn nữa.

Nhưng Ân Nhược Nhân lại cố tình bỏ quên vật tượng trưng nam tính kia, không nhanh không chậm hôn từ bắp đùi đến bên trong đầu gối, lại đưa thêm ba ngón tay, tiếp tục mở rộng nơi riêng tư sắp chứa đựng hắn.

“Nhược Nhân..”

Kể bị dục vọng chôn vùi mềm giọng khản cầu, chậm chậm cọ sát thắt lưng vào y phục Ân Nhược Nhân, muốn mượn cảm giác mát lạnh để xoa đi tình dục nóng bỏng.

Hậu đình cũng vô thức bị ngón tay mở rộng, phun ra nuốt vào dị vật.

Bản thân cũng đến lúc nhắm nháp con môi. Ân Nhược Nhân cuối cùng xuất hiện một nụ cười chế nhạo tự đắc, chậm rãi rút ngón tay.

Cơ thể thoáng cái trở nên trống rỗng, Trì Trọng Lâu không khỏi mở ra đôi mắt ướm át sương mù, lại không thấy rõ về mặt người trên thân mình, Ân Nhược Nhân cúi đầu, lần thứ hai hôn lên bờ môi y.

Đem căn nguyên dục vọng hùng dũng bị y phục che khuất, để trên huyết khẩu, Ân Nhược Nhân thông thả đem mình vùi vào.

“Ừ..”

Thân thể Trì Trọng Lâu run lên, thanh âm bị ngăn trong miệng, chỉ tràn ra âm thanh rên rỉ trầm thấp.

“Còn đau không?”

Ân Nhược Nhân lập tức ngừng đẩy mạnh, nhưng môi không dừng lại, hôn nhẹ mờ mờ trên thái dương, mũi Trì Trọng Lâu.

Thân thể bị thứ nóng bỏng cứng rắn kia đâm chọc sinh ra phản ứng, cảm giác đau đớn cùng khoái cảm đan xen cùng một chỗ. Trì Trọng Lâu căn bản không còn nhớ đến tột cùng mình kêu lên những cái gì, nhưng lại biết rõ lúc Ân Nhược Nhân tiến vào y, y muốn cùng hắn hợp thể làm một, vạn phần muốn nam nhân này.

“Không.. Đau.. Ân Nhược Nhân ..ôm, ôm chặt ta...”

Y khẽ thở gấp, đem khuôn mặt đang kề sát của Ân Nhược Nhân mà vuốt ve, vững vàng cặp chặt eo Ân Nhược Nhân như người chết đuối vớ được cọc.

Mùi thảo dược, tựa như bởi Trì Trọng Lâu động tình mà càng tỏa ra nồng đậm, quanh quẩn bên chop mũi Ân Nhược Nhân, khiến hắn cũng nhanh chóng hô hấp gấp rút. Hôn đi hôn lại hai má đỏ ửng của Trì Trọng Lâu, hai tay đem cánh hông đang khép chặt mở ra hai bên, hạ thân cứng nhắc hướng chỗ u huyết đâm vào.

Hắn không muốn làm Trì Trọng Lâu bị thương, thế nên quá trình tiến nhập rất chậm rất chậm bằng cả thời gian uống cạn chén trà, cuối cùng đem chính mình hoàn toàn nhập vào nơi nóng bỏng kia.

Hai người cùng lúc thở gấp, cả căn phòng tràn ngập tiếng rên rỉ.

Ân Nhược Nhân liên tục vuốt ve cơ thể đang run rẩy của Trì Trọng Lâu cùng phân thân mềm nhũn, chờ đến khi khí quan khôi phục lại bộ dáng đứng thẳng, hắn thử nhẹ nhàng di chuyển, phát hiện trong thanh âm Trì Trọng Lâu không hề có chút đau đớn liền nâng cao hai chân y, lắc eo, chậm chậm đưa đẩy nhẹ nhàng.

Trì Trọng Lâu ngẩng đầu, tùy ý Ân Nhược Nhân luật động, từng giọt mồ hôi thấm đẫm lên đệm. Tất cả ý thức đều tập trung ở bộ phận nơi hai người kết hợp.

Tiếng nước ám muối, thân thể va chạm phát ra âm thanh, Ân Nhược Nhân ở bên tai Trì Trọng Lâu thở dốc, tất cả đều không chân thực.

Mạch suy nghĩ bị cắt đứt khi phân thân to lớn ma sát vào hạ thể... Thậm chí, y còn cảm nhận được tiếng tim đập của Ân Nhược Nhân.

Đây, là lần đầu tiên, y tiếp nhận một người khác vào sinh mệnh mình.

“Nhược Nhân, Nhược Nhân...”

Y say mê gọi tên người đang lên xuống trên cơ thể, nâng cao thắt lưng, chủ động đem thân mình dâng lên.

Hết thấy đều là khoái ý: “Thương thương...”

Tiếng chuông từ xa vọng tới đem Trì Trọng Lâu từ trong mơ tỉnh lại. Mở mắt, tức khắc y cảm thấy mờ mịt. Ánh sáng chiếu vào song cửa sổ giấy nhu hòa mà loang lổ, nói cho y biết một năm mới đã bắt đầu.

Trên người y lưu lại hương vị dinh dục nồng đậm đan xen cùng mùi rượu vô cùng mập mờ dâm mỹ. Mỗi một đốt ngón tay đều cảm thấy đau nhức, sâu trong cơ thể truyền đến cảm xúc ẩm ướt xa lạ, nhắc nhở y chuyện đêm qua vô cùng hoang đường.

Trì Trọng Lâu nghe bên ngoài là tiếng trống tân xuân, trước mắt cũng xẹt qua hình ảnh đêm qua mây mưa thất thường.

Y cùng Ân Nhược Nhân mạnh xê xâm chiếm nhau, tựa hồ quên mất mình là ai mà giãy dụa, rên rĩ... Sau lại chủ động nâng lên hai chân, quần lên hông của Ân Nhược Nhân, nghênh tiếp đối phương ra vào... Cho đến khi mất đi ý thức.

Gương mặt bất đắc dĩ đỏ ửng, y chống hai tay mỗi nhứ đứng dậy, một chân vừa bước xuống giường thì niêm dịch đã từ nơi tư mật chảy ra, thấm ướt bắp đùi.

Trì Trọng Lâu nháy mắt sững sốt, sau đó ý thức được đây là vết tích Ân Nhược Nhân để lại trong người y, trong đầu máu nóng xông lên, triệt để tỉnh táo, ngay lập tức mặt đỏ tới mang tai. Y thế nhưng cùng với một người đàn ông da thịt kề cận!

Mặc dù từ trước đến nay y chưa từng động tâm tới cô nương nhà nào, nhưng từ nhỏ y đã biết bản thân mình tương lai sẽ cùng thiên kim tiểu thư nhà vị đại thần Xích Ly nào đó thành hôn, cũng coi như củng cố địa vị hoàng tộc. Trước mắt... này là ngoài ý muốn, hoàn toàn phá vỡ cuộc sống của y.

Y tạm thời còn chưa xoay sở được, đứng ngẩn ngơ hồi lâu, nghe được tiếng bước chân đến gần phòng mới giật mình tỉnh lại, vội vàng đem áo choàng che lại thân thể.

“Ai?”

“Công tử, là ta.”

Lâm Nhi sau cánh cửa phòng đóng chặt nói:

“Lâm Nhi đến hầu công tử rửa mặt chải đầu.”

“A? Không cần. Người đem nước nóng để ngoài cửa, ta tự mình làm.”

Trì Trọng Lâu mặt còn chưa dày tới mức để nha đầu thấy được bộ dáng của y lúc này.

Lâm Nhi mặc dù cảm thấy kì quái, vẫn là đồng ý một tiếng đem đồ dùng rửa mặt để tại cửa phòng. Trì Trọng Lâu chờ nàng đi xa mới thở phào nhẹ nhõm đem mấy thứ đó vào.

Toàn bộ bắp đùi phủ đầy vết hôn khiến khuôn mặt Trì Trọng Lâu vẫn chưa hết đỏ, càng tẩy rửa, khuôn mặt y càng như lửa đốt, cố nén xấu hổ đưa ngón tay tham nhập vào hậu đình sưng tấy, lấy ra dương tinh còn sót lại.

Ngón tay đang ra vào khuấy động. Lúc này hình ảnh đêm qua Ân Nhược Nhân trong cơ thể y đang đưa lại hiện lên trong đầu.

Hai chân Trì Trọng Lâu như nhũn ra, gần như không đứng thẳng được. Lấy lại bình tĩnh, cuối cùng dứt bỏ ý niệm đem người tắm rửa sạch sẽ, y lấy một bộ áo bào mới tinh mặc vào.

Chăn đệm nhàu nhĩ không chịu nổi, y nắm lấy khăn trải giường nén xuống đất, lúc này mới phát hiện dưới gối có một hộp nhỏ bằng bạc. Mở nắp, hương vị mát lạnh của thuốc đông y liền tỏa ra, dùng móng tay gạt một chút thuốc mỡ, biết rõ nó được vài vị thuốc chế thành.

Đây nhất định là Ân Nhược Nhân trước khi đi để lại cho y, Trì Trọng Lâu đỏ mặt bỏ thuốc xuống nhìn kĩ phòng chắc chắn không có một khe hở mới mở cửa phòng bước ra ngoài.

Trên bầu trời, mặt trời đỏ treo cao. Chiêng trống cùng tiếng huyền não của đám người vẫn còn truyền đến sau bức tường trắng xóa. Lâm Nhi bưng bát cháo đi vào, đem một chén canh hoa quế đem đến trước mặt Trì Trọng Lâu cười nói:

“Câu Bình chúng ta tân xuân đều thích ăn hoa quế nấu cùng gạo nếp với hoàn tử, công tử người cũng ăn một chén đi.”

Trì Trọng Lâu quả thực cũng đói bụng, ăn vài miếng, sau đấy ngay cả nước canh cũng uống sạch sẽ. Lâm Nhi muốn y ra khỏi phòng đến xem gánh xiếc vương phủ mời tới, nhưng Trì Trọng Lâu lại lắc đầu:

“Ta chỉ muốn ngủ, không đi.” Thấy vẻ mặt thất vọng của tiểu nha đầu, y mỉm cười:

“Người cứ đi chơi đi, không cần theo ta.”

Lâm Nhi vui vẻ, chạy một mạch về phòng ôm theo tiểu hắc cầu đi xem náo nhiệt.

Trì Trọng Lâu một mình ngồi ở trong phòng, nghe xung quanh âm thanh nói cười ồn ào.

Tuy rằng ngay bên tai nhưng lại phảng phất xa xa vô cùng không chân thực, giống như đêm qua tình cảm hoan ái mãnh liệt, mặc dù chân thực nhưng lại giống như giấc mộng xuân...

Nói không rõ chính mình đang nghĩ cái gì. Hồi lâu, Trì Trọng Lâu cuối cùng than nhỏ một tiếng, kéo thân thể đau ê ẩm chậm rãi đến tầng thư lâu. Trì Trọng Lâu tay cầm y thư, ánh mắt rơi trên trang sách nhưng căn bản không có để ý. Y lắc lắc đầu, đem quyển sách đặt lên ghế dựa.

Hai ngày này Trì Trọng Lâu thường xuyên đến Tầng thư lâu, ý định muốn tâm trạng trở lại yên tĩnh, kết quả trái lại càng nghĩ càng nhiều.

Sau đêm trừ tịch đó, Ân Nhược Nhân dường như biến mất, chưa một lần xuất hiện trước mặt y. Trì Trọng Lâu nhìn không ra, ngày hôm nay Ân Nhược Nhân đối với y như vậy, đến tột cùng là cảm tình gì...

Y tựa lên giá sách, ngơ ngẩn. Mắt nhìn ánh mặt trời từ từ ngã về tây, biết mình có nghĩ tiếp cũng tìm không được đáp án, lập tức đi xuống thang lầu, rời khỏi Tầng thư lâu.

Dọc theo đường thanh thạch mà đi, thấy trước mặt là Thanh Không đang dắt Mục Thần, mũi nó thở ra nhiệt khí, lông mao sáng loáng như nước, hiển nhiên là vừa chạy qua đây.

Đã nhiều ngày Thanh Không chưa trông thấy Trì Trọng Lâu, lại biết y là khách quý trong phủ, hướng y ân cần:

“Nhị hoàng tử vừa mới cùng hoàng thượng đi săn trở về, gánh hát nổi danh nhất Câu Bình hiện còn trong phủ, công tử không tham gia chút sao?”

Tâm Trì Trọng Lâu khẽ run lên:

“Nhị hoàng tử hai ngày nay thường đi ra ngoài sao?”

“Đúng vậy, hằng năm đầu xuân các vị Vương gia thường tụ họp, nhị hoàng tử lại bận rộn. Mấy ngày nữa còn phải tiến cung dự Nguyên tiêu yến nữa.”

Trì Trọng Lâu tức khắc hiểu ra, lại bất giác xấu hổ. Ân Nhược Hàn ở Câu Bình thân phận quyền quý. Tự nhiên là phải đối phó với mấy người trong quan trường, thế mà y lại ở chỗ này nghĩ ngợi lung tung, ngộ ngĩnh ngờ vực vô căn cứ.

Không phải chỉ hai ngày không gặp sao? Y cười thầm lòng dạ hẹp hòi của mình, rồi cùng Thanh Không từ biệt. Nghi ngờ trong lòng biến mất, bước chân cũng nhanh hơn, y trở về phòng lấy một chút điểm tâm, mới nhìn qua đã thấy bình rượu thuốc, suy nghĩ một chút rồi ôm ra khỏi cửa.

Y mới cảm thụ được tư vị yêu đương, hai ngày này thực ra suy nghĩ nhiều lắm tất cả đều là Ân Nhược Nhân. Chỉ là y trời sinh đăm đạc tùy ý, nội tâm tuy có sự kiêu ngạo của hoàng tộc nhưng vẫn dè dặt. Thấy Ân Nhược Nhân không đến, y cũng không tự mình đến hỏi, trong ngực từ lâu đã trở lên mấy phen mất mát, mấy bận ưu sầu.

Nghe Thanh Không nói vậy, nghi ngờ toàn bộ tiêu tan, thôi thúc y gặp Ân Nhược Nhân từ trước đến nay chưa từng mạnh mẽ đến vậy, rồi lại cảm thấy cứ thế mà đi gặp hẳn như thế này lại quá mức lộ liễu, liền thuận tay mang theo bình rượu thuốc.

Đời này, y chỉ khát khao có người bên cạnh...

Chuyện này chính bản thân y cũng không tưởng tượng nổi... Trong lồng ngực một nỗi rung động cùng mong đợi phảng phất. Y men theo nơi phát ra tiếng trống, nhạc, hí khúc mà đi vào hoa viên. Chính giữa vườn là một đài cao, mấy đào kép đang tô son điểm phấn, đang ra sức y a hát, nhận được dưới đài một trận trầm trồ khen ngợi.

Ánh mắt Trì Trọng Lâu rời đi, thấy bốn phía sân khấu không ít thị vệ, y thấy qua mấy mỹ thiếu niên ngày đó đều ngon trong đám người xem cuộc vui, nhưng ghế trước mặt bọn họ lại trống không.

Ân Nhược Nhân không ở đây...

“Trì công tử!”

Trì Trọng Lâu đang do dự có nên hay không đi tới thì có một thiếu niên ở giữa đấy, da trắng mắt sắc trông thấy y, hướng phía y đi tới, thân thiện kêu y vào ghế ngồi cùng.

Trì Trọng Lâu lắc đầu nói:

“Không cần. Ta có chút rượu thuốc, muốn Ân Nhược Nhân nếm thử. Nếu như hần không ở đây, vậy thôi đi.”

Thiếu niên kia nghe y gọi thẳng tên Ân Nhược Nhân, giật mình, lập tức hé miệng cười khẽ, chỉ vào cột đá bên trái cách đó không xa:

“Nhị hoàng tử lúc trước có đến đây, đại khái là ghét ồn ào, đến bên Dưỡng tâm viện nghỉ ngơi. Để ta đi mời nhị hoàng tử lại đây.”

“Tự ta đi tìm là được rồi.”

Trì Trọng Lâu cảm ơn thiếu niên nhiệt tình, hướng Dưỡng tâm viện mà đi. Ở cửa viện, ngược lại có một thị vệ canh gác. Hành lang âm u tĩnh lặng cắt đứt mọi âm thanh bên ngoài.

Trì Trọng Lâu đi đến cuối hành lang, thấy trước mắt trở nên rộng lớn. Đây là một đại viện, từng bách che trời, thấp thoáng trông thấy một sương phòng. Mơ hồ nghe thấy tiếng cười từ trong đó truyền ra.

Trì Trọng Lâu nghe được thanh âm của Ân Nhược Nhân, đi tới trước vừa định gõ cửa đột nhiên nghe thấy mấy tiếng thở dốc rên rĩ qua ván cửa truyền đến tai. Trì Trọng Lâu sửng sốt, lỡ tai không tránh được đổ lên. Đêm đó y nằm trong ngực Ân Nhược Nhân cũng từng phát ra âm thanh như vậy...

“Nhị hoàng tử sao mấy ngày nay không đi tìm Trì công tử?”

Sau tiếng rên rĩ thở dốc là tiếng cười hì hì hỏi. Tay Trì Trọng Lâu để giữa không trung chậm rãi thu về.

“Cần gì phải gấp như vậy?”

Trên mũi Phượng Vũ, Ân Nhược Nhân khẽ búng nhẹ một cái, mỉm cười nói:

“Trước tiên muốn y nhớ nhưng một hồi, không gặp được ta cảm thụ có bao nhiêu khó chịu, sau này mới có thể làm cho y khẳng khái một mực theo ta, cái này gọi là lạt mềm buộc chặt.”

Phượng Vũ vén lên mái ở cổ Ân Nhược Nhân, mắt liếc nhìn nam nhân trên người. Có lẽ chỉ có người thân cận nhất với hần, mới biết được, sau đáng cười say lòng người của nam nhân này chính là bản tính ác liệt, y than thở nói:

“Chỉ vì một cái tát, Trì công tử tự đem mình hại thảm.”

“Người đồng tình với hần?”

Ân Nhược Nhân không vui nói:

“Ta từ nhỏ đến lớn, tiên đế cũng chưa một lần đánh ta, người kia khẩu khí lớn dám đối với ta như vậy, đương nhiên phải giáo huấn y một phen.”

Lời nói ra tuy vậy, nhưng nghĩ đến đêm trừ tịch Trì Trọng Lâu ở dưới thân đáng vẻ mê man, Ân Nhược Nhân lại cảm giác miệng khô lưỡi khô, cười nói:

“Tên gốc đó khuôn mặt thường thường, thân thể ngược lại không tệ, ở trên giường cực kì phóng đảng.. ha ha.. Chỉ cần y sau này đồng ý, lưu lại y cũng được, coi như nhiều thêm một thứ làm ấm giường.”

Phượng Vũ cười cười, cậu theo hầu hạ Ân Nhược Nhân nhiều năm, biết rõ tính cách hần cao ngạo. Đối với người bên gối cực kì cứng chiều yêu thích, nếu muốn Trì công tử, sẽ không bội tình bạc nghĩa.

Đừng xem hần lúc này nói lời độc ác, không chừng ngày nào đó lại đem Trì công tử thương yêu đến tận xương tủy ấy chứ.

Trì Trọng Lâu đứng trước cửa gỗ, tay chân một mảnh lạnh buốt, ngay cả hơi thở thở ra cũng là lạnh lẽo.

Hai người trong phòng còn đang thân thiết nói giỡn. Trì Trọng Lâu cúi thấp đầu, nhìn vào rượu thuốc trong tay một hồi, khóe miệng không biết tại sao có thể kéo ra một độ cong.

Y xoay người, im lặng rời khỏi Dưỡng tâm viện. Trên đài, đào kép tươi đẹp đang cao giọng hát uyển chuyển mềm mại, vung tay như mây bay nước chảy. Nhìn quanh, khán giả cũng cao hứng bùng bùng, vỗ tay, thì thoảng còn có vài đỉnh bạc trắng bay lên đài.

Trên đài dưới đài, tất cả đều là một tuồng kịch.

Trì Trọng Lâu lặng lẽ xuyên qua đám người. Thiếu niên trước đó nói cho y thấy sắc mặt y khác thường, ngạc nhiên nói:

“Trì công tử, người không tìm được nhị hoàng tử sao?”

“Không tìm được...”

Thanh âm Trì Trọng Lâu thật thấp, đúng lúc âm thanh xung quanh lại lớn, cũng không rõ thiếu niên nghe được hay không. Y bỏ lại thiếu niên ở đó, tự mình trở về viện lạc.

Tiểu nha đầu Lâm Nhi đang chơi đùa với tiểu Hắc. Y vào phòng buồng rượu thuốc xuống, đối với nơi diễn ra chuyện hoang đường kia nhìn một lần cuối cùng, sau đó xoay người ra cửa.

Y cái gì cũng không mang, Lâm Nhi cho rằng y chỉ tùy tiện đi dạo quanh phủ một lúc, không để ý đến chút nào.

Trì Trọng Lâu một đường đi thẳng đến cửa chính vương phủ, thủ vệ tới đó đều nghe nói qua y là khách quý của nhị hoàng tử, nghĩ Trì Trọng Lâu chỉ ra ngoài giải sầu, cung cung kính kính để y đi.

5. Chương 5

Trên đường phố thành Vĩnh Tắc, cửa hiệu san sát, mùi rượu bay theo gió.

Bởi là tân xuân nên người vô cùng đông đúc, phồn hoa cũng không khác gì Phong Hoa phủ – Xích Ly đô thành.

Trì Trọng Lâu không mục đích đi theo đám người trên phố.

Y thậm chí không biết đến tột cùng mình muốn đến nơi nào, nhưng riêng phủ nhị hoàng tử kia, y vĩnh viễn không muốn đi vào nửa bước.

Tự mình đa tình, chính là để châm chọc những người như y đi.

Biết rõ Ân Nhược Nhân phong lưu lỗ mãng, y thế mà không cưỡng nổi mê hoặc, lại còn... lại còn tiến sâu vào nhu tình mật ý giả tạo của đối phương.

“Trì Trọng Lâu, người đúng là một tên ngốc.”

Ngu dốt đến mức này, ngay cả y cũng tự phỉ nhổ chính mình.

Phía sau chợt bị người đụng nhẹ một chút, y bất ngờ không kịp đề phòng ngã nhào trên đất, bàn tay chà xát mặt đất lập tức rách da, lại nghe được người xung quanh hô to:

“Có cướp a!”

Trì Trọng Lâu nén đau ngồi dậy, quay đầu lại quả nhiên trông thấy một nam tử gầy gò cướp của chạy như điên. Y sờ một cái bên hông, ngọc bội trên thắt lưng đã không cánh mà bay.

Y phục cùng sức vật đều là Ân Nhược Nhân tặng cho, đương nhiên giá trị xa xỉ hấp dẫn mắt bọn trộm.

Trì Trọng Lâu cười gượng. Quả nhiên, thứ gì không phải của y sẽ không giữ được.

Trong đám đông bỗng nhiên xuất hiện một thanh ảnh, khéo léo như chim hạc lướt qua đầu vai qua mọi người, bay lên đá giữa lưng tên trộm. Tên đó ngã bay đến phía trước vài trượng. Trong tiếng hô hoán của mọi người, thanh ảnh cũng phiêu nhiên rơi xuống đất, nhẹ tựa lá, thân pháp tiêu sái tuyệt luân.

Một đầu tóc đen, ở trong gió lạnh thấu xương khẽ khàng lay động. Một miếng vải đen che lại hai mắt nam tử. Thủ trượng lạnh lẽo nhẹ nhàng điểm lên người gã ăn trộm kia một cái, tiếng nói nam tử sắc lạnh như băng:

“Trong thành Vĩnh Tắc cũng giám ngang nhiên cướp đồ người khác, trong mắt ngươi có còn vương pháp?”

“Nhạc tướng quân.”

Trì Trọng Lâu đến gần, thấy Nhạc Trảm Tiêu mới vừa thể hiện một thân công phu, cảm thấy như thế cũng đủ rồi.

Nhạc Trảm Tiêu nghe được thanh âm của Trì Trọng Lâu, ngẩn ra, nói:

“Ngươi không phải tôi tớ trong phủ Vệ ứng hầu sao?”

Trì Trọng Lâu cũng không muốn giải thích nhiều, lại thấy tên trộm nhân lúc hai người nói chuyện đứng dậy bỏ chạy.

“Còn muốn trốn?”

Tuy rằng mắt Nhạc Trảm Tiêu không thể nhìn thấy, nhưng phản ứng so với người thường càng nhạy bén hơn, thủ trượng lóe nhanh đâm vào giữa đầu gối gã.

Người nọ đang chạy, “xoạt” một tiếng quỳ rạp xuống đất. Biết mình gặp cao thủ, sắc mặt gã trắng bệch, hai tay giơ lên miếng ngọc bội, nhìn về hướng Trì Trọng Lâu khẩn cầu nói:

“Công tử, đồ vật này trả lại cho ngươi. Tiểu nhân có mắt như mù, mạo phạm công tử, ngày sau tuyệt đối không giám... cướp đồ nữa.. Cầu công tử cùng vị đại hiệp này nói chuyện, nghìn vạn lần đừng đưa tiểu nhân báo quan. Tiểu nhân ở quê trên có mẹ già tám mươi...”

“Dưới có con thơ ba tuổi, phải không?”

Nhạc Trảm Tiêu cắt đứt lời van xin của kẻ kia, môi mỏng cười nhạt, vốn là gương mặt tuấn mỹ nghiêm nghị khiến người sợ hãi nay cười lên lại càng lạnh tuấn:

“Lời như vậy, lừa gạt trẻ con ba tuổi xem ra còn được.”

Người nọ đập đầu xuống đất kêu “bang bang”:

“Tiểu nhân thực sự không nói dối. Ở nhà nếu không có một nhà già trẻ đang chờ cơm ăn, tiểu nhân cũng sẽ không ở trên đường ăn cướp a! Nếu như tiểu nhân bị giam vào ngục, toàn gia ắt phải chết đói. Cầu đại hiệp để ta và gia đình một con đường sống!”

Trì Trọng Lâu nhìn tên trộm tuổi khoảng chừng ba mươi, người gầy khô, mặt mũi xanh xao, đúng là dạng một bụng quanh năm ăn không no, trên trán đập xuống có chút máu, y than nhỏ nói:

“Thứ này ngươi cứ cầm đi, ta cũng không đem ngươi đi gặp quan, sau này đừng đi ăn trộm nữa...”

Người nọ há to miệng, còn tưởng Trì Trọng Lâu đang nói mát, sững sốt trong chốc lát mới thấy y không có trêu đùa mình, gã mừng rỡ như điên, run giọng nói:

“Đại ân đại đức của công tử, tiểu nhân đời này nhất định không quên.”

Sau đó đập đầu ba cái, sợ Nhạc Trảm Tiêu ngăn cản liền vội vàng vàng rời đi.

Đám người vây quanh thấy không còn náo nhiệt cũng bàn tán vài câu rồi tản ra.

Nhạc Trảm Tiêu vẫn cau mày không nói gì, chờ xung quanh không còn mấy người rảnh rồi kia nữa, hắn mới chuyển hướng sang Trì Trọng Lâu:

“Người nọ ăn nói bịa đặt, ngươi sao lại tin là thật mà thả gã đi?”

“Vạn nhất lời gã nói là sự thật, nếu như ta đem gã gặp quan, chẳng phải là hại cả một nhà già trẻ sao. Hơn nữa gã cũng không cướp vật gì quý trọng của ta, bỏ qua cho gã đi.”

Trì Trọng Lâu khẽ cười khỏ.

Thay vì giữ lại miếng thanh ngọc rồi nhìn vật nhớ người, lại thêm thương cảm, chỉ bằng đem cho đi, từ nay về sau nhắm mắt làm ngơ.

“Người thật rộng lượng.”

Trên mặt Nhạc Trảm Tiêu lộ ra một chút tán thưởng, nói:

“Ta hôm nay tâm tình không tệ, giúp người giúp đến cùng. Nơi này cách phủ Vệ ứng hầu không xa, ta cùng người quay về, miễn cho lại xảy ra sự cố.”

Trì Trọng Lâu không muốn lại quay về Tần Sa phủ mà bị giam lỏng, y lắc đầu nói:

“Ta không còn là tôi tớ trong nhà Tần đại nhân nữa.”

Nhạc Trảm Tiêu cảm thấy bất ngờ, nhưng không hỏi tới, chỉ trầm ngâm một chút, nói:

“Vậy hôm nay người có chỗ để về chưa?”

“Ta...”

Ngực Trì Trọng Lâu đau xót, thì ra hiện tại y không có chỗ nương thân.

Nhạc Trảm Tiêu không nghe được câu sau, biết Trì Trọng Lâu khó xử, khẽ gật đầu nói:

“Người đã từng giúp ta, nếu không chê, đến phủ của ta rồi sau này tính tiếp.”

Đây chỉ là lần thứ hai Trì Trọng Lâu cùng Nhạc Trảm Tiêu chạm mặt, cũng từng nghĩ người này thẳng thắn nghiêm nghị, rất có phong thái quân tử, đủ để tin cậy. Suy nghĩ lại, trên người y đúng là không có đồng nào, mà quay về Xích Ly đâu có dễ dàng, thế nên xấu hổ nói:

“Vậy đa tạ Nhạc tướng quân.”

“Tiện tay giúp đỡ, cần gì nói cảm ơn.”

Nhạc Trảm Tiêu nhàn nhàn khoát tay chặn lại, điểm nhẹ thủ trượng đi phía trước dẫn đường. Ân Nhược Nhân mang Phượng Vũ rời khỏi Dưỡng tâm viện đến cạnh sân khấu kịch.

Vở kịch gần hạ màn, đào kép cùng nhạc sư, chủ gánh hát hướng về phía người xem vãn an đòi phần thưởng.

Ân Nhược Nhân thưởng xong thì thiếu niên trắng trẻo trước đó nghi ngờ hỏi:

“Nhị hoàng tử, không phải người ở Dưỡng tâm viện sao? Thế sao lúc trước Trì công tử nói không tìm được ngài?”

“Y tới lúc nào?” Ân Nhược Nhân khẽ run.

“Khoảng chừng hai nén hương. Trì công tử cầm vò rượu thuốc, nói là đưa cho Nhị hoàng tử nếm thử, La Y nói y đến Dưỡng tâm viện tìm ngài, nhưng lúc sau Trì công tử trở về nói không tìm được ngài liền rời đi.”

Ân Nhược Nhân và Phượng Vũ nhìn nhau, thấy đối phương vẻ mặt không được tự nhiên. Hai người không hẹn mà nghĩ giống nhau. Phượng Vũ khẽ nói với Ân Nhược Nhân:

“E rằng Trì công tử nghe được những lời Nhị hoàng tử nói, người nhanh đi dỗ y về đi.”

Ân Nhược Nhân trầm mặt nhưng vẫn gật đầu một cái, bước nhanh đến chỗ ở của Trì Trọng Lâu.

Hắn thân cận Trì Trọng Lâu hoàn toàn để trêu đùa cho hả giận, nhưng vẫn không tưởng tượng được nhanh như vậy đã bị vạch trần. Mở phòng ngủ Trì Trọng Lâu ra nhưng không thấy người.

Trong lòng Ân Nhược Nhân bỗng cảm thấy bất an, xoay người tìm Lâm Nhi hỏi tung tích Trì Trọng Lâu.

Lâm Nhi mở to hai mắt, sợ hãi nói:

“Công tử trở về phòng sau đó liền đi ra ngoài, có lẽ ra hoa viên tản bộ, giờ còn chưa trở lại.”

“Chủ nhân đi nơi nào, người cũng không biết, như thế sao có thể theo hầu hạ!”

Ân Nhược Nhân bật thốt lên liền mắng, thấy hai mắt Lâm Nhi đầy nước, chợt ý thức được phản ứng của mình quá kịch liệt.

Đổi lại ngày thường, hẳn sao có thể cùng tiểu nha đầu quát mắng!?

Hắn hừ nhẹ một tiếng che đi xấu hổ, vội vã rời đi.

Đến khi tìm tới cửa, vừa hỏi thị vệ vừa rời Trì Trọng Lâu gặp, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, Trì Trọng Lâu đã ra khỏi Vương phủ.

Thủ vệ cũng phát giác ra sắc mặt Ân Nhược Nhân không tốt, dè dặt nói:

“Tiểu nhân thấy Trì công tử vật gì cũng không mang theo, cho là công tử chỉ rời khỏi phủ một chút, cái này...”

“Quên đi.”

Việc đã đến nước này, khiển trách hạ nhân cũng vô ích. Đoạn, Ân Nhược Nhân lặng lẽ trở về biệt viện của Trì Trọng Lâu. Lâm Nhi đang lau nước mắt, nhỏ giọng khóc nức nở, thấy nhị hoàng tử đã đi rồi quay lại, nằng sợ sệt một hồi, trốn tránh xa hắn.

Ân Nhược Nhân cũng không để ý tới nàng, đi thẳng vào trong. Ngắm nhìn bốn phía sau đó đến bên giường ngồi xuống, ngẩn người.

Cư nhiên cái gì y cũng không cầm theo.

Ngay cả câu trách mắng oán hận cũng không có thềm để lại, cứ như vậy mà đi...

Nếu như Trì Trọng Lâu đến tìm hắn chất vấn, thậm chí nhục mạ, hẳn sẽ không đến mức như bây giờ cảm thấy mất mát...

Tư vị bị người khác coi thường lần thứ hai chiếm cứ toàn bộ tâm tư Ân Nhược Nhân.

Từ khi hắn sinh ra tới nay, nhận hết xu nịnh sủng ái của mọi người, thế mà lại hết lần này đến lần khác bị kẻ dung mạo không có gì đặc biệt là Trì Trọng Lâu liên tục khiến mình chuốc lấy nhục nhã. Một cái bạt tai, ngay cả khi rời đi cũng không một câu li biệt, cứ thế im lặng mà tuyên cáo Trì Trọng Lâu đối với hắn khinh thường.

Ân Nhược Nhân than nhẹ.

Hắn cảm thấy mờ mịt, nhưng dường như không có chút tức giận.

Nhớ ra Trì Trọng Lâu đường đường là đại hoàng tử Xích Ly quốc, hiển nhiên không thể thiếu cuồng ngạo khí khái, hắn luôn luôn bởi vì tính cách Trì Trọng Lâu bên ngoài ôn hòa mà quên mất y cũng như hắn từ trong cốt tủy vẫn chính là kiêu ngạo.

Tầm nhìn rơi vào trên giường. Hắn không tự chủ được nhớ lại sau yến hội đêm đó phong cảnh kiều diễm như thế nào. Trì Trọng Lâu đã triệt để say mê trầm luân, ở dưới thân hắn run rẩy khi được âu yếm, mặt y ửng hồng, tóc mai ướt đẫm...

Một loại tâm tình ngay cả Ân Nhược Nhân cũng không thể nói rõ, hắn nắm chặt nệm giường, rồi lại từ từ buông ra. Sau một lúc lâu trầm mặc liền đứng dậy rời khỏi căn phòng.

Cho dù hiện tại phái người ra khỏi phủ tìm Trì Trọng Lâu, cũng sẽ không có kết quả. Chỉ vì tướng mạo Trì Trọng Lâu bình thường, đi vào đám người giống như nước hòa biển rộng không thể tìm ra tung tích. Dù cho có tìm được, Trì Trọng Lâu nhất định cũng không ở lại bên cạnh hắn.

Tia sầu muộn cứ lặng lẽ mà nẩy nở.

Hắn lững thững đi trong sân, đợi đến khi dừng lại mới phát hiện mình đã đứng trước Tàng thư lâu.

Tôi tớ trong lâu trong thấy hắn, cung kính nói:

“Nhị hoàng tử đến tìm Trì công tử sao? Trì công tử lúc này có qua nhưng lại đi rồi.”

Chỉ sợ là từ nay về sau cũng sẽ không trở lại...

Ân Nhược Nhân cười khở. Ra hiệu cho đám tôi tớ lui, hần thẳng bước lên tầng thứ tư.

Gió lạnh từ khe hở qua cửa sổ thổi vào, đem trang sách đặt trên ghế lật qua lật lại ‘sàn sạt’.

Hần ngần người, phảng phất như thấy Trì Trọng Lâu mặc trường bào màu tím đậm nhạt ngồi ở ghế lật xem y thư, sau đó ngẩn đầu, dùng đôi mắt ôn nhu nhìn hần cười đến mức ngại ngùng.

“Trọng, Lâu..”

Ân Nhược Nhân vô thức mà thì thào gọi tên, trong lòng một hồi mất mát, giống như có cái gì vẫn tồn tại ở đây bỗng nhiên biến mất. Sắc trời dần tối chỉ còn vài tia nắng cháy rực như hỏa hồng chói mắt phía chân trời. Trì Trọng Lâu đi theo Nhạc Trảm Tiêu, đến trước một phủ đệ ngồi đen tường trắng thì dừng lại.

Phủ đệ này cách phủ Vệ ứng hầu Tần Sa cũng không xa, trước cửa là một đôi thạch hổ thần thái y như thật, uy phong bốn phía.

Trong phủ, đình viện không lớn, nô bộc cũng không nhiều, không giống như quý phủ của Tần Sa và Ân Nhược Nhân người hầu đông như mây. Đồ vật bài trí bên trong phòng cũng đơn giản, tuyệt đối không có vật nào dư thừa.

Phủ đệ cùng chủ nhân như nhau, giản dị cao quý.

Nhạc Trảm Tiêu gọi một lão bộc tóc trắng xóa dọn dẹp một gian phòng khách cho Trì Trọng Lâu ở tạm. Trước khi đi hần còn quay đầu lại, hỏi Trì Trọng Lâu:

“Đúng rồi, người tên là gì?”

“Ách, ta học Lâu, cha mẹ khi còn sống gọi ta Tiểu Lâu.”

Biết mình thân phận miễn cảm, Trì Trọng Lâu ậm ừ qua loa trả lời.

Trảm Tiêu gật đầu không hỏi thêm nữa, phiêu nhiên rời đi. Chẳng mấy chốc Trì Trọng Lâu ở quý phủ của Nhạc Trảm Tiêu đã vài ngày. Y trời sinh tính tình hiền hòa ôn lương, rất nhanh chóng cùng các thúc bá lão nô thân thiết, cũng biết được Song mục thất minh Nhạc tướng quân chính là Thống soái ‘Thất lộ thủy quân’ của Câu Bình.

Thủy quân Câu Bình, từ trước đến nay nổi danh khắp thiên hạ, kiêu ngạo giữa các quân quốc. Trì Trọng Lâu ở Xích Ly có nghe nói nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới tướng quân của thủy quân lại là một thanh niên mù.

“Chủ nhân nhà ta vốn là người tài trong ngàn dặm mới tìm được một người, đáng tiếc năm ấy hải tặc hung hăng ngang ngược, hoành hành Đông Hải. Chủ nhân phụng mệnh xuất quân, đám hải tặc bị đánh đuổi nhưng chính bản thân mình lại bị ám toán, hai mắt đều... Ôi... Đáng giận nhất chính là điệu bộ đám quan trong triều, ngày thường vẫn ghen tị với tướng quân nhà ta công trạng hiển hách, thấy mắt chủ nhân không thể nhìn được, mỗi người đều thấy hả hê, bắt đầu ức hiếp chủ nhân nhà ta...”

Toàn bá nghiêm nghị xem Trì Trọng Lâu như người nhà, ngày hôm nay sau khi ăn xong cùng Trì Trọng Lâu ngồi trong sân phơi nắng. Thoại hạp từ một khi đã nói liền thao thao bất tuyệt.

Trong lòng Trì Trọng Lâu cũng thay Nhạc Trảm Tiêu tiếc hận không ngớt, an ủi Toàn bá, nói:

“Nhạc tướng quân dù không nhìn cái gì, võ công vẫn là thiên hạ đệ nhất.”

Đôi mắt già nua của Toàn bá cười híp lại:

“Tiểu Lâu à, hải tử ngươi thật biết nói chuyện, thảo nào chủ nhân ta đồng ý thu lưu ngươi. Được rồi...”

Ông lão phun một ngụm khói, sắc mặt trở nên ngưng trọng:

“Ta tuổi thì lớn, nhưng mắt không có mờ, cũng nhìn ra được ngươi là người tính tình lương thiện. Bất quá có chuyện gì, Tiểu Lâu ngươi cũng đừng giấu lão già này. Chủ nhân đã nói với ta, ngươi vốn là tôi tớ nhà Vệ Ứng Hầu, chỉ có điều xem ngươi mặc bộ quần áo này cũng đủ cho chi phí ăn mặc một gia đình trong nửa năm. Phú hộ bình thường trong thành Vĩnh Tắc này cũng chưa chắc ăn mặc được rất tốt.”

Ông lão rút một ngụm lớn thuốc lào, cũng không định nói nữa, chỉ đưa mắt nhìn Trì Trọng Lâu.

Trì Trọng Lâu biết Toàn bá hoài nghi thân phận của y, đang do dự không biết như thế nào trả lời, phía sau đột nhiên vang lên âm thanh cứng rắn của Nhạc Trảm Tiêu:

“Toàn bá, ta tin hẳn không phải kẻ gian ác, người không cần lại vặn hỏi.”

Toàn bá lúng túng từ trên ghế tử trúc đứng lên, gọi một tiếng chủ nhân. Nhạc Trảm Tiêu nói:

“Người lui xuống trước đi, ta có lời muốn nói với y.”

Toàn bá vâng vâng dạ dạ đi ra sân. Trì Trọng Lâu chờ Nhạc Trảm Tiêu mở miệng, nhưng người phía sau chỉ là chậm rãi đi đến trước mặt y, dừng chân không nói.

Mặc dù không nói câu nào, trên người Nhạc Trảm Tiêu vẫn tỏa ra khí tức lạnh thấu xương, tràn đầy cảm giác áp bách.

Trì Trọng Lâu cảm thấy ánh mắt đằng sau miếng vải đen nhìn chăm chú vào mình, không chỗ che giấu. May mà Nhạc Trảm Tiêu rất nhanh đã nghiêng đầu, y không nhận được thở dài một hơi.

“Ở đây không có người thứ ba, người nói đi, người có phải đào nô phủ Vệ Ứng Hầu không?”

Thanh âm Nhạc Trảm Tiêu rất lạnh nhưng lại không nghe ra tức giận.

Trì Trọng Lâu ngẩn ra, Nhạc Trảm Tiêu đa tự nói:

“Toàn bá ngày đó có nói qua quần áo người xa xỉ. Người chính là trộm tài vật trong phủ Vệ Ứng Hầu trốn đi sao?”

“Đương nhiên không phải.”

Bị người coi là đạo tặc, Trì Trọng Lâu cho dù biết kiếm chế vô cùng tốt cũng không khỏi biến sắc.

Nhạc Trảm Tiêu nhẹ nhàng ngừng hàn thiết thủ trượng một lát, thản nhiên nói:

“Người yên tâm, ta sẽ không đem người đuổi về Ứng Hầu phủ. Người cứ nói thật đi, nếu quả thật là trốn tới, ta thay người cùng Vệ Ứng Hầu nói chuyện, thỉnh hẳn không truy cứu chuyện này nữa, Vệ Ứng Hầu cũng không đến mức không bỏ qua chuyện này.”

“Ta thực sự không phải trốn tới.”

Trì Trọng Lâu dở khóc dở cười, suy nghĩ một chút, mơ hồ nói:

“Không đối gặt Nhạc tướng quân, ta thật ra là đại phu Xích Ly, muốn quay về cố quốc nên Tần đại nhân để ta đi.”

“Thật sự là Vệ Ứng Hầu thả người đi?”

Mây kiếm Nhạc Trảm Tiêu khẽ nhếch. Lòng tự trọng của Trì Trọng Lâu cực cao, y chung quy không biết nói sáo, ngập ngừng không lời chống đối.

Khóe miệng Nhạc Trảm Tiêu cong lên, sáng tỏ nói:

“Người là nhớ cố thổ, tự mình trốn ra phải không?”

Y cứ như vậy rời khỏi quý phủ của Ân Nhược Nhân không lời cáo biệt, cũng coi như là chạy trốn đi.

Trì Trọng Lâu cứ như thế mà gặt đầu một cái, lập tức nhớ đến Nhạc Trảm Tiêu không nhìn được, sao có thể thấy y gặt đầu. Thâm mắng mình hồ đồ, nhẹ giọng nói:

“Ta đúng là chạy ra ngoài.”

“Người bằng lòng nói thật, sự tình dễ giải quyết hơn.”

Nhạc Trảm Tiêu rút cuộc cũng mỉm cười, nhưng vẫn như cũ lạnh lùng như hoa tuyết mùa đông. Hắn ở trong viện đi chậm rãi hai bước, sau nói:

“Ngày mai là nguyên tiêu. Hoàng thượng trong cung mở yến tiệc, bách quan đều phải tiến cung dự tiệc, người cũng theo ta cùng đi.”

”Ta?”

Trì Trọng Lâu ngạc nhiên.

“Không cần gấp, không phải là ta đem người trả lại Vệ Ứng Hầu.”

Nhạc Trảm Tiêu cười cười, thanh âm lại cực kì ngưng trọng.

“Ta ngày đó ở trên phố cứu người, người qua đường có lẽ cũng nhận biết ta với người. Vạn nhất người của Vệ Ứng Hầu biết người ở trong phủ ta, thừa dịp ngày mai ta dự tiệc xông vào phủ bắt người, ở đây không có ai bảo vệ người được. Chỉ bằng giả làm người hầu theo ta tiến cung. Ta sẽ hướng Vệ Ứng Hầu nói giúp, để hần thả người tự do, Người cũng không nhất định là phải né tránh. Chờ Huyền Long cùng Xích Ly thể cục yên ổn, là có thể khởi hành về nước.”

Đến Cung yến, vậy cũng sẽ gặp phải Ân Nhược Nhân...

Ý thức Trì Trọng Lâu một mảnh hỗn loạn, nhưng ý nghĩ muốn quay về Xích Ly quá cường liệt, là nguyện vọng cuối cùng chiếm thượng phong. Tâm y đã đồng nhất, nói:

“Vậy thì cảm tạ Nhạc tướng quân.”

“Ta bắt quá là trả lại người một cái nhân tình, không cần cảm tạ.”

Nhạc Trảm Tiêu điểm nhẹ thủ trượng, phiêu phiêu đi xa.

Trì Trọng Lâu một mình đứng dưới ánh mặt trời, nhìn thân ảnh thong thả bị mặt trời phía tây từ từ kéo dài, cuối cùng yếu ớt than nhẹ, sau đó gượng cười.

Gặp phải Ân Nhược Nhân thì như thế nào. Người kia đã vì một cái tát mà hung hăng đùa bỡn trả thù y, ngoại trừ châm chọc, chẳng lẽ lại phải tiếp tục dây dưa ở lại với y sao?

Việc kia... một màn hoan ái, chỉ là giấc mộng hoang đường nực cười trong sinh mệnh của y, không nên lưu lại trong ký ức...Câu Bình quốc, Nguyên tiêu cung yến hàng năm đều không tổ chức vào chính Ngọ, năm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ. Ngày hôm sau, buổi sáng dùng qua chút cháo, Trì Trọng Lâu nói Toàn bá đổi lại cho y trang phục tươm tể, theo Nhạc Trảm Tiêu vào cung.

Hôm nay Nhạc Trảm Tiêu mặc triều phục, trường sam màu xám tro nhàn nhạt, áo khoác cùng hoa văn tay áo đại bào đen tuyền, đẹp đẽ quý giá toát ra phong thái nghiêm nghị không ai dám gần. Mái tóc bình thường xoa tung cũng được vén cao, đeo lên hắc sa ô kim quan, tuấn mỹ lạnh lùng như tượng tạc.

Hai người vừa bước qua cửa cung, trên đường gặp vô số thần tử đến đây dự tiệc, một số ít đối với Nhạc Trảm Tiêu nhìn như không thấy, cũng có một số người lên trước Nhạc Trảm Tiêu cúi chào làm quen. Nhạc Trảm Tiêu vẫn như trước lãnh đạm, đối với ai cũng không có một chút biểu cảm, lướt nhẹ qua mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Trì Trọng Lâu đi theo phía sau Nhạc Trảm Tiêu, loáng thoáng nghe được mấy người kia nói chuyện... mấy thần tử đến bắt chuyện bị lạnh nhạt hậm hực nói:

“Giả bộ thánh nhân cái gì? Lúc trước còn không phải là món hàng làm ấm giường tiên đế sao! Được làm tướng quân lại nghĩ mình thực sự như vậy, phi!”

“Ngô thị lang ngài đừng tức giận. Hần hiện tại mất mùa, nhưng không phải ai vẫn coi hần không ra gì sao?”

Tên còn lại lời lẽ càng ác độc. Nói xong, mấy người kia đều nở nụ cười, rồi rút nói:

“Không sai.”

Đám người nói rất to, rõ ràng là muốn Nhạc Trảm Tiêu nghe được. Nhạc Trảm Tiêu không phải không nghe thấy, nhưng cước bộ cũng không dừng lại dù chỉ một chút.

Điểm thủ trượng, vững vàng đi đến trước điện Kim Loan.

Trên điện Kim Loan, từ lâu đã để hai hàng án kỷ bằng gỗ Đàn hương, thẳng đến bên dưới Đế tọa.

Nước trong vắt, hương đèn thoang thoang, phong thái đế vương xa hoa hết mức. Nhất thời, Trì Trọng Lâu cảm thấy như được trở lại Xích Ly cung.

Nhạc Trầm Tiêu thuận tiện ngồi hàng ghế thứ ba bên phải. Hắn nhập tọa như lão tăng nhập tịch, im lặng không nói. Trì Trọng Lâu đứng sau lưng hắn, cúi đầu nhìn chân của mình gấn người.

Tiếng người trên điện bắt đầu ồn ào, các đại thần tập nập đi tới, cùng nhau hàn huyên cười nói. Trì Trọng Lâu từ đầu đến cuối không có ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ vì y không muốn sẽ cùng người kia đối mặt.

“Người tại sao lại ở chỗ này?”

Một đôi giày đen thêu tơ vàng đột nhiên xuất hiện trước đường nhìn của Trì Trọng Lâu. Thanh âm kia cực kì quen thuộc, y ngẩng đầu. Người trước mắt trường mi tu mục, quả nhiên là Tần Sa.

Nhạc Trầm Tiêu cũng nghe được âm thanh của Tần Sa, liền nói trước:

“Vệ Ứng Hầu, người tới thật vừa lúc. Nghe nói Tiểu Lâu chính là đại phu Xích Ly, y tưởng niệm cố quốc mới đi không từ biệt. Nhạc mỗ được Tiểu Lâu tương trợ, mong Vệ Ứng Hầu đáp ứng Nhạc mỗ ta da mặt mỏng, không nên truy cứu chuyện này nữa, cho y tự do.”

Nhạc Trầm Tiêu nói tuy khách khí, lại tự có uy nghiêm không cho người khác phản bác. Sắc mặt Tần Sa hơi trầm xuống, nhìn Trì Trọng Lâu:

“Từ khi nào người kết giao với Nhạc tướng quân?”

Cái này... Xích Ly đại hoàng tử dường như quá mức thành thực, nhưng thực ra ngược lại hắn không lường trước được.

Trước kia Ân Nhược Nhân nhất định không trả lại Trì Trọng Lâu, còn viết thư đến đòi mang theo cả tỳ nữ của Trì Trọng Lâu ở phủ Vệ Ứng Hầu đã khiến hắn tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nghĩ không ra xưa nay ánh mắt Ân Nhược Nhân cao như vậy sao có thể coi trọng Trì Trọng Lâu. Kết quả chỉ qua mấy ngày, Trì Trọng Lâu đương nhiên lại cùng Nhạc Trầm Tiêu tiến cung.

“Ta...”

Trì Trọng Lâu ấp a ấp úng đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, bên tai đột nhiên nghe thấy một tiếng hừ lạnh.

Y hoảng sợ nhìn nơi thanh âm phát ra, liền thấy cách đó không xa thân ảnh quen thuộc sau bàn long kim trụ Ân Nhược Nhân.

(là mấy cái cột có rồng cuộn lại @@!!!)

Mặc dù tối qua Trì Trọng Lâu đã tưởng tượng rất nhiều tình cảnh gặp mặt Ân Nhược Nhân, cũng tự nói với mình nhất định không nhìn đối phương.

Nhưng khi đến một khắc này, lồng ngực y vẫn giống như bị vô số cây châm bén nhọn đâm vào tim, đau đến mức không thở được. Nhìn Ân Nhược Nhân từng bước một tiến gần, cho đến khi đứng trước mặt Nhạc Trầm Tiêu mới dừng lại, y vô pháp rời đi ánh mắt.

“Nhạc tướng quân, tôi tớ của người gan thật là lớn, thấy bản vương cũng không quy bái.”

Ân Nhược Nhân mặc dù đang cùng Nhạc Trầm Tiêu nói, nhưng ánh mắt lại đảo quanh gương mặt Trì Trọng Lâu, trong lòng vừa mừng vừa giận.

Vốn tưởng rằng sau khi Trì Trọng Lâu rời phủ, hai người từ nay về sau vô duyên gặp lại, cho nên khi hắn bước trên kim điện, trong chốc lát thấy rõ Trì Trọng Lâu, trong lòng không khỏi xẹt qua một trận kinh hãi, nhưng khi nghe đến Nhạc Trầm Tiêu gọi một câu Tiểu Lâu, cảm giác chua xót cũng tự nhiên bao trùm.

Hắn ở trong vương phủ nhớ Trì Trọng Lâu, phiền muộn đến tận hôm nay. Trì Trọng Lâu bị đem ra chế giễu, thế nhưng vừa xoay người y đã lại tìm Nhạc Trầm Tiêu.

Mới vài ngày ngắn ngủi, Trì Trọng Lâu cùng Nhạc Trầm Tiêu đã thân mật tới mức này, còn ngang nhiên cùng tên kia tiến cung dự tiệc, rõ ràng là hướng hắn khoe khoang uy lực bản thân.

Đến mức này, hắn còn không chịu buông tha cơ hội nhục nhã y sao. Nếu như nói trong lòng y có lưu lại một chút khó có thể nói là chờ mong đối với Ân Nhược Nhân, thì lúc này nó cũng đã tiêu tan thành mây khói.

Trì Trọng Lâu tái nhợt nghiêm mặt gục đầu xuống, không muốn lại nhìn thấy vẻ đùa cợt trên khuôn mặt Ân Nhược Nhân.

“Tiểu Lâu không phải người Câu Bình, không hiểu quy củ, nếu có chỗ nào đắc tội Nhị hoàng tử, Trảm Tiêu thay mặt y bồi tội Nhị hoàng tử.”

Nhạc Trảm Tiêu thản nhiên chấp tay, xem như thay Trì Trọng Lâu tạ tội.

Ân Nhược Nhân oán giận càng sâu, nghĩ thầm hai người này một đáp một xứng, hiển nhiên là muốn cùng hắn đối nghịch.

Hắn khiêu cao đôi mày xinh đẹp, đang muốn phát tác thì chuông trên điện Kim Loan vang lên, hai đội cung nữ y phục rực rỡ tay cầm quạt tròn, vây quanh hoàng đế Câu Bình giá lâm.

Ân Nhược Nhân đành coi như bỏ qua, hừ nhẹ hai tiếng, đi tới án kỷ bên trái ngồi xuống.

Trên điện, quần thần cũng lần lượt an tọa.

Người kia tuy rằng đã đi đến chỗ đối diện, nhưng trực giác Trì Trọng Lâu vẫn cảm nhận được ánh mắt Ân Nhược Nhân vẫn chăm chú nhìn vào y, giống như bị mũi nhọn đâm thẳng vào người. Nhập tiệc, y nghe Câu Bình Hoàng cùng quần thần trò chuyện vui vẻ. Trên điện ca vũ uyển chuyển, tửu trì nhục lâm, y nhưng lại mong muốn buổi tiệc sớm kết thúc, càng nhanh rời khỏi tầm mắt Ân Nhược Nhân càng tốt.

Y càng mong mỏi, trong đầu càng hỗn loạn tê dại, một mạch xuất thần, đến khi cảm thấy bốn phía im lặng. Ngẩng đầu lên, mới phát hiện trên long ý đầu còn bóng dáng hoàng đế Câu Bình nữa. Cung yến đã vãn, các đại thần kết giao tốp năm tốp ba ra khỏi điện Kim Loan.

Không thấy bóng dáng Ân Nhược Nhân và Tần Sa. Khiến cho Trì Trọng Lâu giật mình chính là, ngay cả Nhạc Trảm Tiêu cũng không biết rời đi từ khi nào.

Y vội vàng bắt được một cung nô đang bưng rượu, hỏi:

“Người có thấy Nhạc tướng quân đi nơi nào không?”

“Không biết.”

Cung nô kia không kiên nhẫn liếc y một cái, đi xa.

6. Chương 6

Trì Trọng Lâu sững sốt một hồi, thấy phía trước có mấy người cung nữ đang quét dọn, liền đến hỏi các nàng xem Nhạc Trảm Tiêu đi nơi nào.

Mấy người đó đều lắc đầu, đối với Trì Trọng Lâu tỏ vẻ xa cách.

Trì Trọng Lâu nghĩ mãi không ra, một cung nô vội vã đi vào điện Kim Loan, đảo mắt nhìn kỹ phía sau rồi mới nhìn đến Trì Trọng Lâu, khom người nói:

“Nhạc tướng quân phân phó nô tì đến tìm công tử, ngài ấy vừa trước đó ra ngoài, bây giờ đang ở bên ngoài chờ công tử để cùng hồi phủ. Thỉnh công tử cùng nô tì đi gặp Nhạc tướng quân.”

Trì Trọng Lâu không nghi ngờ gì, theo cung nô rời khỏi điện.

Cung nô nọ đi rất nhanh, đi qua hành lang đầy bức họa mạ vàng, tiến vào sâu bên trong vườn ngự uyển.

Trì Trọng Lâu bỗng nhiên có chút nghi ngờ, hỏi cung nô dẫn đường phía trước:

“Càng đi về phía trước chính là nội cung. Nhạc tướng quân đến tột cùng là ở nơi nào?”

Cung nô quay đầu lại cười nói:

“Công tử đến rồi tự nhiên biết.”

Hai người đi vào ngự hoa viên, sắp tới một tòa lương đình sơn son thì cung nô dừng lại, đưa Trì Trọng Lâu đến gần tảng đá sau tòa giả sơn:

“Công tử ở chỗ này chờ chốc lát Nhạc tướng quân sẽ đến.”

“Ách.”

Trì Trọng Lâu đang định hỏi rõ chuyện gì xảy ra, cung nô đã nhanh như chớp chạy đi.

Y ngẩng nhìn bốn phía yên tĩnh. Kiên nhẫn đợi một hồi nhưng không có ai đến.

Trì Trọng Lâu cảm thấy trong đó tất có điều gì kỳ quái, vừa định rời đi thì cách đó không xa có tiếng bước chân.

“Ta có thể trở về phủ không?”

Lãnh đạm hỏi, chính là Nhạc Trảm Tiêu.

Trì Trọng Lâu vui vẻ, một chân mới vừa bước ra muốn tiến lên liền nghe thấy một giọng nam nhân khác vang lên. Hẳn là thanh âm của Câu Bình hoàng đế y từng nghe qua ở điện Kim Loan.

“Trảm Tiêu, ta với ngươi khó có thời gian gặp nhau, ở đây với ta một lúc không được sao? Ở đây không có người ngoài, ngươi hà cớ gì lạnh nhạt với ta như vậy?”

Thanh âm hoàng đế Câu Bình trong trẻo thuần hậu cùng giọng nói của Ân Nhược Nhân có vài phần tương tự, nhưng lại mang theo một chút lơ là u oán, thực sự khiến cho Trì Trọng Lâu không cách nào liên hệ được tới vị hoàng đế uy nghiêm trên điện lúc trước.

Chân y từ từ rút về, biết mình đứng ở chỗ này không hợp phép tắc, càng không nên bắt gặp người này. Nếu như bị Câu Bình hoàng đế phát hiện, tính mệnh y không kham nổi! Thế nên y nín thở, không giám phát ra âm thanh.

Nhìn xuyên qua khe hở giả sơn, Trì Trọng Lâu trông thấy Nhạc Trảm Tiêu đang cùng hoàng đế Câu Bình đi vào lương đình. Y ở trên điện vẫn cúi đầu, không thấy được diện mạo được Câu Bình Hoàng, lúc này đứng gần, thấy vị hoàng đế này tuổi gần ba mươi, vẻ ngoài tuấn tú nho nhã, đối lại càng giống như một đại nho (nhà thông thái) đọc đủ thứ thi thư.

Nhạc Trảm Tiêu nắm thủ trượng, ngồi xuống băng đá trong lương đình, nhưng lại là một bộ lạnh lùng nghiêm nghị không hợp với dáng vẻ hiện tại.

“Ta và ngươi mỗi ngày trên triều đều gặp mặt, thời điểm gặp nhau, đủ nhiều.”

Hoàng đế Câu Bình đi đến bên cạnh hắn, không thể làm gì khác hơn là than nhẹ:

“Trảm Tiêu, ngươi biết rõ ta muốn nói không phải ý tứ này.”

“Vậy thì thế nào?”

Khóe miệng Nhạc Trảm Tiêu hiện ra một mặt cười nhạt châm chọc:

“Quân thần khác biệt, ngươi nghĩ ta lại bị những lão gia hỏa kia tố cáo, nói ta tội mê hoặc quân chủ, *** loạn cung đình sao?”

Gương mặt Câu Bình Hoàng trở nên có chút thâm trầm:

“Những tên kia nói huyền thuyên gì đó, đều chán sống. Chờ ta qua đoạn thời gian này, căn cơ vững vàng, liền đem bọn họ khai đao, giúp ngươi hả giận.”

Nhạc Trảm Tiêu ý châm biếm càng đậm:

“Người có thể giết sạch mọi người trong cung? Haha, trong thành Vĩnh Tắc này ai chẳng có tai, người nào lại không biết Nhạc Trảm Tiêu ta từng là luyện đồng của tiên đế, lẽ nào người có khả năng đem toàn dân chúng trong thành này đều giết hết?”

Trì Trọng Lâu ở sau giả sơn nghe vậy giật mình không nhỏ, còn tưởng thần tử nói xấu Nhạc Trảm Tiêu, không ngờ tới Nhạc Trảm Tiêu dĩ nhiên tự trong miệng mình thừa nhận.

Từ một luyện đồng bị khinh thường lên làm Thống soái Thất lộ thủy quân, chưa xót trong đó, chỉ có mình Nhạc Trảm Tiêu rõ ràng. Dù cho hôm nay quân công hiển hách, nhưng vẫn phải tiếp tục chịu đựng xung quanh nhìn đủ ánh mắt khác thường.

Cảm xúc Trì Trọng Lâu bạo phát. Không nghe thấy âm thanh hoàng đế Câu Bình nói chút gì, nhưng lại nghe thấy Nhạc Trảm Tiêu hừ lạnh một tiếng:

“Không có khả năng.”

Từ trên băng đá đứng lên, Nhạc Trảm Tiêu điểm thủ trượng một chút, sải bước ra khỏi lương đình. Ngày đó không có khả năng.

Thân pháp vẫn như trước thật nhanh.

“Trảm Tiêu!”

Câu Bình Hoàng lo lắng đuổi theo.

Mắt thấy hai người đi xa, căng thẳng trong lòng Trì Trọng Lâu buông lỏng. Mới vừa thở ra một hơi dài, một bàn tay bỗng từ sau lưng vươn tới, đè xuống cái miệng của y.

Trì Trọng Lâu kinh hãi, nhưng khi nghe đến chủ nhân tiếng cười đằng sau, cả người y cứng ngắc, không thể động đậy.

“Sao không từ chối?”

Tay kia của Ân Nhược Nhân ôm lấy hông Trì Trọng Lâu, đem người kéo vào trước ngực mình, trên tai Trì Trọng Lâu thở ra hơi nóng:

“Đều nhìn thấy chưa? Người mới thân mật thế nhưng lại là người của hoàng huynh, người có thể giành với hoàng đế Câu Bình sao? Vẫn là quên đi, theo ta trở về.”

Trì Trọng Lâu chợt tỉnh ngộ, cung nô lúc trước là theo mệnh lệnh Ân Nhược Nhân dẫn y đến đây, cố ý khiến y chứng kiến bí mật của hoàng đế Câu Bình với Nhạc Trảm Tiêu, câu kia “người mới thân mật” nghe càng chói tai.

Ân Nhược Nhân, đến tột cùng coi y thành cái gì?

Y dùng lực khoát vai một cái, muốn thoát khỏi Ân Nhược Nhân, hiển nhiên đánh không lại khí lực của hắn, trái lại chọc giận Ân Nhược Nhân.

“Vài ngày không gặp, người liền đối với ta lạnh lùng như thế, đã quên chuyện đêm đó rồi?” Hắn cố ý nhắc nhở Trì Trọng Lâu, thấy hai tai y trắng bệch sau đó chuyển đỏ, trong lòng Ân Nhược Nhân nhin không được rung động, hôn lên lỗ tai Trì Trọng Lâu.

Người bị ôm chặt trong ngực kịch liệt giằng co, hoàn toàn không giống nhu thuận đêm đó.

Ân Nhược Nhân không vui, vùng xung quanh lông mày nhíu lên.

Những người hắn từng ôm qua, có ai lại chịu không nổi một lòng một dạ với công phu trên giường của hắn. Thế mà đại hoàng tử Xích Ly này còn khước từ.

Ân Nhược Nhân có chút cảm phần đưa tay vào trong quần Trì Trọng Lâu dò xét. Cách một lớp y phục nắm lấy khí quan mẫn cảm xoa bóp.

“Ồ...” người bị hắn che miệng, qua ngón tay phát sinh tiếng than nức nở. Thanh âm kia, tuyệt không phải chỉ có đau đớn.

Ân Nhược Nhân xoa nắn một lúc, bàn tay bao lấy phân thân sưng lên. Siết chặt, lại buông ra. Dịch thể ẩm ướt nhanh chóng tạo thành vết bẩn dài trên trang phục Trì Trọng Lâu.

“Thoải mái đi.”

Hắn cười nhẹ, một tay cởi ra áo choàng lông cừu, trải trên cỏ gần giả sơn, đem Trì Trọng Lâu ngã xuống.

Sau lưng chống đỡ cả trọng lượng cả người Ân Nhược Nhân, Trì Trọng Lâu thoáng cái đã hiểu ra ý đồ của đối phương, chỉ có thể dùng âm thanh mơ hồ cự tuyệt.

Quần áo bị trút bỏ, da thịt phơi bày trong không khí, mới vừa nổi lên một tầng da gà, đã phải cắn răng chịu đựng nam nhân nóng rực đè lên. Hắn ở khe lõm mỏng nhẹ nhàng liếm, sau đó để cái thứ không ngừng co rút tiến vào, thắt lưng đè xuống...

Toàn bộ đêm trừ tịch hôm ấy... Hình ảnh xộn xộn như hoa tuyết tán loạn, cái sau nối tiếp cái trước tràn ngập đầu óc y. Trong nháy mắt, thân thể lần thứ hai bị xâm nhập, toàn thân Trì Trọng Lâu cố gắng đè xuống run rẩy.

Sít chặt không thua gì lần đầu khiến cho Ân Nhược Nhân hít một ngụm khí lạnh. Khoái cảm cùng vui vẻ chiếm lấy thần trí.

Thấy phản ứng lúc này của Trì Trọng Lâu, cũng biết mấy ngày nay Trì Trọng Lâu cùng cái tên đáng ghét Nhạc Trảm Tiêu kia không có da thịt gần gũi.

Ghen tuông lúc trước không cánh mà bay, phát hiện Trì Trọng Lâu bởi vì đau đớn mà run rẩy, Ân Nhược Nhân lần thứ hai lấy tay an ủi phân thân đang lúc uể oải không phấn chấn của Y, một bên khe khẽ bên tai Trì Trọng Lâu ngọam hôn, nỗ lực đánh thức dục vọng của Trì Trọng Lâu.

Tại nơi thịt non lõm xuống, theo kĩ xảo mà lay động, hướng tới bộ vị yếu ớt nhất trong cơ thể Trì Trọng Lâu mà công kích.

“Ồ... a...” trên dưới đều bị nam nhân kích thích, khoái cảm khôn tả di chuyển khắp tứ chi, cuối cùng toàn bộ xông tới hạ thân xung huyết bành trướng đang kêu gào đòi phóng thích nhưng lại bị ngón tay Ân Nhược Nhân trói buộc, không có cách nào phát tiết.

Khóe mắt vô ý thức chảy ra dòng nước mắt nhàn nhạt, Trì Trọng Lâu nghiêng đầu. thân thể cũng không tự chủ được bắt đầu run rẩy, ngay cả hậu đình đang bao lấy Ân Nhược Nhân cũng co rút một hồi, khiến Ân Nhược Nhân thiếu chút nữa cùng lúc đó bắn ra.

“Trọng Lâu, ngươi vẫn cứ nhiệt tình như trước..”

Ân Nhược Nhân thở gấp cười, buông tay khỏi khí quan nóng hổi.

Trì Trọng Lâu khó chịu. Ham muốn đến choáng váng khiến hai mắt y chột tối đen, cả người nhũn ra.

Bàn tay che miệng y cuối cùng cũng rời đi.

Tiếng thở dốc của hai người lập tức vang lên.

“Ngươi đừng lớn tiếng. Nơi này bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi qua, ngươi cũng không muốn ai thấy bộ dáng hiện tại này của ngươi sao?”

Vài câu cảnh cáo, quả nhiên Trì Trọng Lâu đem tiếng thở dốc cực lực đè xuống. Ân Nhược Nhân đắc ý ôm lấy hai chân Trì Trọng Lâu, mang theo Trì Trọng Lâu chậm rãi ngồi dậy.

“Ừ... a...”

Trọng lượng toàn thân rơi vào bộ vị kết hợp của hai người, bởi vì tư thế này, phân thân nam nhân xuyên đến chỗ sâu nhất chưa bao giờ chạm đến, dường như đụng đến tận nội tạng...

Trì Trọng Lâu ngẩng cổ lên, không ngừng hô hấp kịch liệt, thái dương nhỏ xuống từng giọt mồ hôi, theo gò má lăn xuống, sau cùng rơi trên áo choàng lông cừu bị hai người làm đến nhăn nhúm.

“Buông, buông ra!”

Trong lòng mơ hồ biết không nên để Ân Nhược Nhân thao túng, nhưng mà thân thể lại không nghe theo lý trí sai bảo, hướng đến Ân Nhược Nhân ngẩng đầu.

“Thực sự muốn ta buông ra sao?”

Ân Nhược Nhân cười nhạo, bắt đầu chậm rãi cử động.

Đau đớn quen thuộc cùng tê dại một lần nữa trong cơ thể Trì Trọng Lâu lan tràn.

Tiếng nước trong trẻo cùng thân thể dây dưa phát ra thanh âm làm cho người ta cảm thấy thẹn vụn phần.

Trì Trọng Lâu nói không ra bất luận ngôn ngữ cự tuyệt nào, chỉ có thể để cho Ân Nhược Nhân làm chủ tất cả.

Ở trong cơ thể cực nóng của y di chuyển càng lúc càng nhanh, nhiều lần đều chạm đến chỗ mẫn cảm nhất, nhanh chóng đâm mạnh vào một điểm, buộc y không tự chủ được mà run rẩy, hai chân ở giữa không trung, tùy ý Ân Nhược Nhân từ đầu đến cuối trêu sáo không ngừng.

“Đừng, động nữa..”

Ân Nhược Nhân đang di chuyển mạnh mẽ đột nhiên dừng lại, trái lại chuyển động nhẹ nhàng, cọ sát, xoay tròn nơi chật hẹp kia.

Trì Trọng Lâu rốt cục nhịn không được kích thích mạnh mẽ xông thẳng vào não tủy, run giọng rên rỉ cầu xin tha thứ.

Chưa có một khắc nào, giống như bây giờ y lại hận sống đúng với điều mà cơ thể khát cầu.

Một dòng chất nhầy trắng đục thành độ cung bắn ra.

Trì Trọng Lâu yếu ớt ngã vào ngực Ân Nhược Nhân, cực lực thở dốc.

Hậu đình co rút lại cùng Ân Nhược Nhân đang ép chặt cửa huyết. Hắn cúi đầu ầm ịch, dùng sức làm người đang rã rời dưới thân đến tận lúc phóng thích.

Phiền muộn tồn đọng mấy ngày nay tựa hồ theo dọc vụng phát tiết biến mất sạch.

Hắn dữ nguyên tư thế kết hợp, ôm chặt lấy Trì Trọng Lâu. Mùi vị nam tính cùng hương thảo được hòa vào nhau tỏa ra xung quanh, trong không khí ẩm áp cực kì nổi bật, cảm giác mờ ám mà mê hoặc.

Thế giới trống rỗng, cả trời đất này chỉ nghe được phảng phất tiếng thở dốc ồ ồ liên tiếp của hắn và Trì Trọng Lâu.

Kim lòng không được, hắn ngậm vành tai vì mồ hôi mà mặn chát của Trì Trọng Lâu nhẹ nhàng mút vào. Khẽ nâng thất lưng, đem chỗ kia của mình vẫn còn nhúc nhích từ nơi ẩm áp rời đi.

Theo dọc vụng của hắn, ái dịch chảy ra.

Sợ Trì Trọng Lâu cảm lạnh, Ân Nhược Nhân cầm lấy một góc áo choàng, thay Trì Trọng Lâu chà lau qua thân thể, giúp Trì Trọng Lâu mặc lại quần áo.

Thân thể Trì Trọng Lâu vẫn còn đang run rẩy, dường như còn chưa khôi phục từ dư vị hoan ái. Ân Nhược Nhân thấy thế, sinh ra ý niệm, nghĩ rằng nên dỗ dành Trì Trọng Lâu thật tốt, thuyết phục Trì Trọng Lâu theo hắn về phủ.

Mặc dù ban đầu quả thực xuất phát từ trả thù và chinh phục mới dùng hư tình giả ý đối với Trì Trọng Lâu. Nhưng nếu như y đã trở thành một trong những người bên gối, đương nhiên Trì Trọng Lâu đảm bảo sau này cơm áo không lo. Về phần ý niệm đưa Trì Trọng Lâu trở về Xích Ly quốc, chỉ ở trong đầu Ân Nhược Nhân vòng vo vài vòng đã bị bác bỏ.

Dù sao chẳng nữa Trì Trọng Lâu vẫn là đại hoàng tử Xích Ly, lại bị hắn ăn sạch. Nếu để cho Trì Trọng Lâu trở về nước, nói không chừng dưới cơn nóng giận của đại hoàng tử sẽ phái binh đánh Cầu Bình. Mà sâu trong nội tâm, hắn cũng mong đợi lại được thấy Trì Trọng Lâu vì hắn ý loạn tình mê...

“Trọng Lâu, ta...”

Ân Nhược Nhân đỡ lấy hai vai Trì Trọng Lâu, đang muốn nói hết tưởng niệm mấy ngày qua. Một thanh âm lạnh lùng như băng tiến đột nhiên vang lên, làm hấn và Trì Trọng Lâu run lên một cái.

“Nhị hoàng tử, buông hấn ra.”

Tay áo Nhạc Trảm Tiêu lay động, cả người từ trên cao nhào tới. Huyền thiết (thép đen) thủ trượng vung lên tạo thành một mảnh ảo ảnh hắc sắc, điểm vào đại huyết ‘Kiên tĩnh’ của Ân Nhược Nhân, thủ trượng còn chưa đụng đến y vật Ân Nhược Nhân đã giống như lưỡi dao sắc bén, xé toạc không khí, đâm vào da thịt Ân Nhược Nhân, đau đớn âm ỉ.

Tại Câu Bình, không kẻ nào giám khinh thường chĩa mũi nhọn vào Nhạc Trảm Tiêu. Dù cho Nhạc Trảm Tiêu mù hai mắt, vẫn như cũ không ai có can đảm chống lại, bởi những người đã từng giao thủ với Nhạc Trảm Tiêu tất cả đều trở thành vong hồn dưới tay hấn.

Ân Nhược Nhân cũng không ngoại lệ, hấn hét lớn một tiếng, cả người lùi lại, tránh né cương khí vô hình, kinh nộ (kinh hãi cùng tức giận) đáp xuống:

“Nhạc Trảm Tiêu, ngươi dám phạm thượng!”

Hắc bào Nhạc Trảm Tiêu giống như mây đen che khuất một phần thái dương, ở trên không trung từ từ bay xuống, thế như mây bay nước chảy.

Tóc đen cùng trường bào theo gió phát tung, trên khuôn mặt tuấn mỹ xuất hiện sát khí hiếm thấy. Hấn khom lưng kéo Trì Trọng Lâu, quay đầu, nhìn Ân Nhược Nhân lạnh lùng cười:

“Nếu không đi, Nhạc mỗ thật muốn phạm thượng.”

Ân Nhược Nhân trừng mắt với Trì Trọng Lâu, nhưng người phía sau từ đầu đến cuối đều quay lưng về phía hấn, nắm chặt cánh tay Nhạc Trảm Tiêu, không khỏi cho hấn một bình dấm chua.

Ái tình vừa rồi đều bị đổ kị chen lấp, Ân Nhược Nhân âm thầm oán hận, lại không muốn tổn hơi thừa lời, hết lần này đến lần khác cười đến mức vui vẻ:

“Thì ra Nhạc tướng quân thích người này. Nếu nói sớm, ta liền đem y tặng cho tướng quân cũng không sao. Giống như loại này vừa không có tư sắc lại không hiểu phong tình nam nhân, cũng chỉ là món đồ mới mẻ để ném thử, muốn ta cả ngày đều nhìn gương mặt đỏ của y sao, sớm muộn gì cũng ăn không vào.”

Trông thấy bóng lưng Trì Trọng Lâu kịch liệt run lên, Ân Nhược Nhân cuối cùng cũng vui vẻ khi được như ý trả thù, hừ một tiếng, bước nhanh rời đi.

Trong bụng còn tính toán làm sao mở miệng với Câu Bình Hoàng ép Nhạc Trảm Tiêu đem người trả lại cho hấn.

Trì Trọng Lâu đỡ đỡ nghe tiếng bước chân Ân Nhược Nhân đi xa. Trong đầu toàn bộ trống rỗng, chỉ có thanh âm chế nhạo của Ân Nhược Nhân không ngừng quanh quẩn.

Trong thân thể, vẫn còn thứ Ân Nhược Nhân lưu lại...

Y giật giật khóe miệng, im lặng cười.

Khóe mắt, có thứ nước nóng hổi không tìm được chảy ra.

Y biết tướng mạo mình bình thường, nhưng Ân Nhược Nhân đã trả thù khiến y nhục nhã được rồi, vì sao còn đem hết thầy trần trụi mà xé toạc, ngay cả một chút tôn nghiêm cũng không vì y mà lưu lại?

Chỉ là lớn lên không xinh đẹp bằng người khác thì liền bị bốn cột sao?

“Đi mau!”

Nhạc Trảm Tiêu bỗng nhiên nắm tay Trì Trọng Lâu, kéo y bước nhanh, nói:

“Một lát nữa dù cho có phát sinh chuyện gì, ngươi cũng đừng hỏi nhiều!”

Trì Trọng Lâu bị biểu cảm ngưng trọng của Nhạc Trảm Tiêu trước nay chưa từng có dọa sợ, lau nước mắt, chỉnh đốn lại tâm trạng chưa xót khổ sở, hai chân bủn rủn bước nhanh theo Nhạc Trảm Tiêu. Ngẫu nhiên

cúi đầu, lại thấy trên ngoại bào đen tuyền của Nhạc Trảm Tiêu dính mấy vết bẩn. Y ngửi ngửi, lại ngửi ra mùi máu tươi, không khỏi lấy làm kinh hãi, đang muốn hỏi vết máu từ đâu tới, chợt nhớ đến lời vừa rồi Nhạc Trảm Tiêu cảnh báo, liền đem nghi ngờ trong lòng cố nén xuống.

Hoàng cung Câu Bình đối với Nhạc Trảm Tiêu vô cùng quen thuộc, cũng không đi qua ngự hoa viên lúc này Trì Trọng Lâu tới mà chạy thẳng tới chính giữa đại môn hoàng cung.

Hai người lên trên xe ngựa dừng ngoài cung gần bìa rừng.

Xa phu chứng kiến các đại thần lục tục rời khỏi cung, duy nhất lại không thấy chủ nhân nhà mình, sớm đã chờ đến phát hoảng. Thấy hai người vội vàng nghênh tiếp.

“Ta có chuyện gấp muốn ra ngoài thành đông, nhanh lên!”

Nhạc Trảm Tiêu và Trì Trọng Lâu lên xe ngựa liền dục xa phu.

Phu xe kia không giám chậm trễ, vung lên đánh xe theo hướng đông chạy như bay.

Có lẽ chưa đến nửa nén hương, xe ngựa đã đến bên ngoài cửa thành đông, tướng sĩ thủ thành ra hỏi lại thấy là xe ngựa của Nhạc Trảm Tiêu vội vàng cho qua.

Nhạc Trảm Tiêu lại nhắc nhở xa phu chạy nhanh hơn. Bốn phía toàn nước từ trên núi cao chảy xuống, chỉ có vài con cò bay thấp trên mặt nước, chính là nơi Trì Trọng Lâu cùng Ân Nhược Nhân xuất du đi qua.

Trì Trọng Lâu tức cảnh sinh tình, đang buồn bã thương tâm, chợt nghe Nhạc Trảm Tiêu kêu xa phu dừng lại, phân phó:

“Chính người trở lại phủ tướng quân, nói cho Toàn bá đem bạc vụn phân phát cho mọi người, nói là ý của ta, để toàn gia rời khỏi Vĩnh Tắc, sau đó đều dừng... dừng quay về đô thành nữa.”

Phu xe ngạc nhiên, ngập ngừng nói:

“Tướng quân người, đây là sao?”

Nhạc Trảm Tiêu vẻ mặt lạnh lẽo:

“Bảo người làm gì thì nhanh đi làm, không cần người hỏi nhiều.”

“Vâng, tiểu nhân liền trở lại báo tin.”

Phu xe không giám nhiều lời hơn nữa, mang theo một bụng nghi ngờ vội vã trở về.

Nhạc Trảm Tiêu nhảy xuống xe ngựa, đem hai con tuần mã cưỡi bỏ kệ đỡ, hỏi Trì Trọng Lâu:

“Người cưỡi ngựa được không?”

Trì Trọng Lâu theo thói quen gật đầu, lập tức nhớ ra đối phương không nhìn thấy, liền đáp:

“Được.”

“Vậy cùng ta đi thẳng đến hướng đông.”

Nhạc Trảm Tiêu phi thân nhảy lên lưng ngựa, giây cương vung lên, tuần mã giờ lên bốn vồ chạy băng băng.

Trì Trọng Lâu càng ngày càng thấy kinh nghi (ngạc nhiên cùng nghi ngờ), không rõ trong hồ lô của Nhạc Trảm Tiêu chứa thứ gì, do dự một chút, thấy Nhạc Trảm Tiêu cưỡi ngựa cách xa mình mấy trượng. Y cưỡi một con ngựa khác, phóng ngựa đuổi theo Nhạc Trảm Tiêu.

Hai người gấp rút lên đường, khi bóng đêm gần phủ xuống thì hai người cũng tới một thành trì nhỏ.

Trong cuộc đời Trì Trọng Lâu chưa bao giờ cưỡi ngựa lâu như vậy, cả người xóc nảy khiến đau nhức không ngớt. Hạ thân, cái kia... nơi khó có thể mở miệng lại càng khó chịu.

Trong lòng cực kỳ dạt dào mong đợi trong thành có thể tìm được khách *** bình dân nghỉ chân, ai biết Nhạc Trảm Tiêu dừng lại ở tiệm bánh đổi tiền, mua một bọc lớn lương thực rồi sau đó tiếp tục chạy đi.

Gió đêm càng ngày càng lạnh đến thấu xương, ra khỏi thành trì là thôn quê hoang vắng không có người ở, đỉnh đầu chỉ có trăng sao lấp lánh, mênh mang, lạnh lạnh. Trì Trọng Lâu sờ một cái trong người, may mà còn mang theo hỏa chiết tử, liền đốt cây đuốc kiếm chút ánh sáng.

Nhạc Trảm Tiêu thả chậm ngựa, ném bánh nướng cho Trì Trọng Lâu, nói:

“Chặng đường tiếp theo, vẫn phải đi đường nhỏ, địa hình cụ thể ta nhớ không rõ lắm, phải dựa vào người dẫn đường thôi.”

Trì Trọng Lâu cắn mấy miếng bánh bột ngô, dạ dày trống rỗng thoải mái hơn nhiều, do dự nói:

“Nhạc tướng quân, chúng ta đã chạy không ít đường, không bằng ngủ một giấc rồi đi?”

Trả lời y là tiếng cười lạnh lùng của Nhạc Trảm Tiêu:

“Tiểu Lâu, người nói ngủ là quan trọng, còn tính mệnh thì không? Nói thật cho người biết, ta lúc trước ở trong cung ám sát Câu Bình Hoàng, nếu như không thừa dịp băng truy nã còn chưa dám chạy xa chút... Ha ha...”

Không cần Nhạc Trảm Tiêu nói thêm gì nữa, Trì Trọng Lâu cũng sáng tỏ tình thế nghiêm trọng lúc này, hoảng sợ nhìn dung nhan tuấn mỹ của Nhạc Trảm Tiêu qua ánh lửa, không khỏi rùng mình. Cũng thông suốt vết máu dính trên áo bào Nhạc Trảm Tiêu, chỉ sợ đó là máu Câu Bình Hoàng đi.

Hồi tưởng lại tình hình Nhạc Trảm Tiêu cùng hoàng đế Câu Bình lúc ở trong cung, Câu Bình Hoàng phân minh kia đối với Nhạc Trảm Tiêu ân sủng có thừa, thế mà, Nhạc Trảm Tiêu còn hướng hoàng đế hạ độc thủ.

“Làm sao vậy? Sợ ta sẽ giết người diệt khẩu?”

Nhạc Trảm Tiêu thấy không rõ ràng vẻ mặt sợ hãi của Trì Trọng Lâu, điềm tĩnh cười:

“Người không cần nghĩ ngợi lung tung. Chỉ cần người dẫn ta đến nơi an toàn, ta nhất định sẽ nghĩ cách cho người quay về cố quốc Xích Ly, quyết không nuốt lời.”

Câu nói cuối cùng, thành công gỡ xuống lo lắng trong lòng Trì Trọng Lâu. Nghĩ lại bản thân mình lúc này không cách nào trước mặt Nhạc Trảm Tiêu chạy trốn, mà cho dù thoát thân, bằng một mình y cũng khó mà thuận lợi trở về nước. Có lẽ theo Nhạc Trảm Tiêu, mới còn mấy phần hy vọng quay lại cố hương.

“Ta đã biết.” Y ăn xong, lên tinh thần tiếp tục chạy đi.

Mặt trời hồng rực từ từ xuất hiện sau đám mây dày phía đông, chiếu đỏ dọc đường núi, khe suối.

Trì Trọng Lâu và Nhạc Trảm Tiêu cả đêm không ngủ, cuối cùng khi trời sáng cũng cách đô thành Vĩnh Tắc hai trăm dặm. Hai con ngựa cũng đã sức cùng lực kiệt, quỵ chân xuống.

“Nghỉ ngơi nửa canh giờ, rồi lên đường.”

Nhạc Trảm Tiêu dẫn đầu xuống lưng ngựa, đi đến bên dòng suối nhỏ, hai tay nâng nước lên từ từ uống.

Trì Trọng Lâu chống đỡ đến tận giờ, trên dưới mí mắt không ngừng đánh vào nhau, cố gắng xuống ngựa, uống ngay vài hớp nước y mới khôi phục lại khí lực.

Phần dưới hai bên bắp đùi đều đau rát, cọ sát đến rách da, đúng lúc bên cạnh cũng không có thuốc gì, Trì Trọng Lâu đành chịu đựng.

Đưa mắt nhìn quanh, trong lúc vô tình phát hiện ở thượng lưu cách đó không xa có vài cọng cây nhỏ nhỏ đón gió đập chồm.

Tuy chỉ là thảo dược bình thường, nhưng có thể cầm máu tiêu sưng. Y vui vẻ, đi qua làm nát rễ cây, lấy nước thuốc xoa xoa chỗ đau.

Xử lý xong vết thương, lại đưa ngựa gặm một chút cỏ khô.

Hai người lần thứ hai khởi hành.

Vì tránh cung phủ kiểm tra, hai người chọn nơi sơn cùng thủy tận mà đi.

Lúc đầu Nhạc Trảm Tiêu còn có thể ở mấy nhà nông đổi mấy đồ lót dạ, đến khi bạc vụn mang theo dùng hết, hẳn bắt đầu vô chim bay cá nhảy.

Trên người có bao nhiêu đồ quý giá, nhưng nếu đổi cho nông gia, tương lai mấy người họ ắt sẽ gặp phải phiền phức.

Trì Trọng Lâu từ khi sinh ra, vẫn là lần đầu tiên trong cuộc đời trải qua tình cảnh trốn chết, ăn không yên ngủ không ổn, khổ không thể tả. Cũng may trời sinh y tính tình điềm đạm, lúc đầu trong lòng còn oán hận vài câu, sau cùng cũng tâm bình khí hòa.

Dù cuộc sống bây giờ có khổ như nào, chung quy vẫn tốt hơn ở lại bên cạnh Ân nhược Nhân nghe hán hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt.

Y bây giờ, thầm nghĩ mau mau trở lại Xích Ly, từ nay về sau vùi đầu vào thảo dược trong vương phủ, không muốn gặp lại bất cứ kẻ nào...

Xích Ly ở phía nam, trên bản đồ cách Câu Bình chỉ một tiểu quốc.

Nhạc Trảm Tiêu lại muốn Trì Trọng Lâu hướng về phía đông mà đi. Trì Trọng Lâu muốn hỏi, nhưng mỗi lần nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Nhạc Trảm Tiêu liền đem nghi vấn nuốt trở lại trong bụng. Cho dù hỏi ra kết quả, y vẫn phải đi theo Nhạc Trảm Tiêu, biết nghĩ nhiều chỉ thêm phiền não, thôi thì thuận theo tự nhiên quên đi.

Đi vòng hơn hai tháng đường núi gồ ghề, hai người cuối cùng cũng đặt chân lên bình nguyên. Trong gió xuân, cũng từ từ cảm nhận được vị tanh mặn, càng đi về phía đông, vị mặn càng rõ ràng, không khí cũng càng ẩm ướt ẩm áp.

Chạy chừng mười ngày đường, một mảnh xanh lam vô ngần nước biển hiện ra trước mặt Trì Trọng Lâu. Lúc này đã cuối xuân, trời quang không mây, biển xanh cát bạc, vài bóng dáng cánh buồm xa xa. Trong gió, đưa tới tiếng hải âu kêu loạn.

Trì Trọng Lâu chưa từng thấy qua biển rộng, không khỏi vì khí thế của cảnh biển mà chấn động không nguôi, sững sờ ở trên lưng ngựa một hồi không nói lên lời.

“Ha ha.. ở Xích Ly các người, nếu không tận mắt nhìn thấy, sợ là cả đời cũng không biết biển rộng trông như nào đi?”

Nhạc Trảm Tiêu cười nhạt, nhưng không mang theo ý tứ giễu cợt. Nghiêng đầu nghe, chỉ phía xa xa bên phải bờ biển, hỏi Trì Trọng Lâu:

“Bên kia có phải có người đánh cá hay không?”

“Đúng vậy.”

Trì Trọng Lâu chăm chú trông về phía xa, quả nhiên thấy bên đó có mấy thuyền đánh cá, còn có bóng người lay động. Không khỏi bội phục nỗ lực Nhạc Trảm Tiêu quá tốt, đột nhiên nhớ đến ngày đó y trốn ở sau giả sơn, tuy rằng cố gắng thu lại hơi thở, sợ rằng tránh không khỏi tai Nhạc Trảm Tiêu, bằng không Nhạc Trảm Tiêu sẽ không trực tiếp quay về lương đình tới tìm y...

“Đi theo ta.”

Nhạc Trảm Tiêu cắt đứt mạch suy nghĩ của Trì Trọng Lâu, nhẹ nhàng nhảy một cái xuống ngựa, nắm giây cương hướng chỗ đám người đánh cá đi đến.

Trì Trọng Lâu vội vàng theo sát phía sau.

7. Chương 7

Mấy người đánh cá da đen thui đang uống rượu chơi đoán số, thấy có người sống đến gần, một hán tử tầm vóc cường tráng lớn tiếng quát:

“Hai người các người, đang làm gì?”

Thủ trưởng của Nhạc Trảm Tiêu khẽ dừng lại, lạnh nhạt nói:

“Ta muốn mua một con thuyền của các người rời bến.”

Rời bến? Trì Trọng Lâu kinh ngạc.

Mấy ngư phụ kia cũng kinh ngạc:

“Nhìn hai người các người bộ dạng cũng không giống người đánh cá. Rời bến làm cái gì?”

“Người không cần quản nhiều.”

Nhạc Trảm Tiêu lạnh lùng tháo xuống một quả kim trụ tử từ trên đai lưng xám bạc, ném vào trong ngực đại hán kia:

“Giá trụ tử cũng đến ba bốn lượng, đổi lấy của các người một thuyền đánh cá dư dả. Người đem trụ tử nấu chảy, đổi thành mấy miếng bạc vụn, tránh cho kẻ trộm thấy tiền mờ mắt.”

Đại hán kia bán tín bán nghi đem trụ tử cho vào miệng cắn một cái, thật là hoàng kim, vui mừng đến mức chân khẽ run. Nhìn lại trên người Nhạc Trảm Tiêu vẫn còn mang mấy vật sức hoa quý, lại thấy Nhạc Trảm Tiêu là một người mù, gã nhất thời nổi lên ý xấu, hướng ánh mắt đến mấy người ngư phụ ra hiệu, từ từ tiến lại vây quanh Nhạc Trảm Tiêu cùng Trì Trọng Lâu.

Trì Trọng Lâu thấy ánh mắt tham lam của bọn họ, không khỏi thở dài, nói:

“Các người cầm kim trụ tử cũng quá đầy đủ, làm người tham lam đều không có kết cục tốt.”

Mấy người kia đã nổi lên tham niệm, đâu nghe được tiếng Trì Trọng Lâu cảnh báo, còn tới gần vài bước. Trì Trọng Lâu không đành lòng thấy bọn họ toi mạng, còn muốn khuyên nữa, Nhạc Trảm Tiêu đã lạnh lùng cười:

“Tiểu Lâu, người lui ra phía sau một chút.”

Trì Trọng Lâu biết mình không ngăn cản được Nhạc Trảm Tiêu, đành phải lui về phía sau hai bước.

Lúc này đám người đã vây Nhạc Trảm Tiêu vào giữa, đại hán kia vươn hai bàn tay to thô ráp, hướng lồng ngực Nhạc Trảm Tiêu đánh xuống.

“Muốn chết!”

Hai chữ rét buốt thoát ra từ Nhạc Trảm Tiêu, môi mỏng lạnh băng. Thủ trưởng điểu nhanh, giống như có mắt đâm vào lòng bàn tay phải của đại hán, đại hán kêu lên thảm thiết, từ mu bàn tay xuyên ra “phốc” một cái giữa tim.

Cổ tay Nhạc Trảm Tiêu rung lên, lại đem cả thủ trưởng xuyên qua đại hán nâng lên, máu tươi rơi vãi, nhuộm đỏ đất cát bên chân.

Mấy người đánh cá còn lại sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, chân run rẩy lùi lại, bỗng dưng không hèn mà cùng kêu lên sợ hãi, ba chân bốn cẳng chạy trốn mất dạng.

Nhạc Trảm Tiêu cười lạnh một tiếng, gầy nhẹ thủ trưởng, thi thể đại hán trong không trung xệt qua máu tươi, bay ra thật xa, sau cùng rơi xuống biển. Mũi chân hắn xen vào cát một cái, vài đường cát theo các hướng khác nhau bắn ra, đánh lên lưng mấy ngư dân đang chạy trốn.

Mấy người té ngã trên đất, lăn lộn kêu rên, không bò dậy nổi. Nhạc Trảm Tiêu lại càng không để ý tới, xoay người nhìn Trì Trọng Lâu thần thiên nói:

“Lên thuyền đi. Vẫn là đi về hướng đông.”

Có vài chiếc thuyền đánh cá. Trì Trọng Lâu theo Nhạc Trảm Tiêu chọn cái lớn nhất, lại đem tất cả vật dụng nước uống từ thuyền khác chuyển lên sàn.

Làm xong tất cả đã ra một thân mồ hôi.

Nhạc Trảm Tiêu đi tới bên mép thuyền, nắm lấy xích sắt, nhẹ nhàng đem mỏ neo gần trăm cân kéo lên mặt nước, lôi dây buồm, buồm trắng từ từ dâng lên.

Buồm đón gió biển, mang theo thuyền đánh cá từ từ hướng ra biển rộng.

Hai con tuần mã vốn ở trên bờ cát đi tới đi lui, lúc này phảng phất cảm nhận được chủ nhân đang rời chúng nó đi xa, chạy vội tới bờ biển, đối mặt với ngư thuyền bi thanh hí.

Trì Trọng Lâu mấy ngày này, đã sớm có cảm tình với hai con tuần mã, khó tránh khỏi khổ sở trong lòng, lại nghe Nhạc Trảm Tiêu ở sau lưng bình tĩnh nói:

“Trên biển không có cỏ xanh, dù cho mang theo, sớm muộn gì chúng nó cũng chết đói. Hơn nữa nước trong thuyền không nhiều, ta và người còn phải uống tiết kiệm, không có thừa mà đi cho ngựa uống.”

Biết Nhạc Trảm Tiêu là nói tình hình hiện tại, Trì Trọng Lâu buồn bã rời đi ánh mắt, nhìn xa bốn phía nước biển mênh mông, nhin không được hỏi:

“Nhạc tướng quân, đến tột cùng là người muốn đi đâu?”

Nhạc Trảm Tiêu không trả lời, vẻ mặt như đang nhớ lại hồi ức, đưa lưng về phía Trì Trọng Lâu, thấp giọng nói:

“Quỳnh đảo, nhà của ta.”

Sau đó ngừng lại một chút, hần quay đầu nhìn Trì Trọng Lâu mỉm cười ôn nhu hiếm thấy.

Sâu trong con người trống rỗng là biển xanh, phong thần tuyệt thế:

“Tiểu Lâu, ta ba tuổi thì bị hải tặc bắt bán sang Câu Bình làm nô, đến bây giờ, đã tròn hai mốt năm, cuối cùng có thể về nhà.”

Trì Trọng Lâu cũng không biết nên an ủi như thế nào cho tốt, y ghé vào mép thuyền nhìn sóng rẽ nước tiến lên, trong lòng cũng như sóng biển nhấp nhô bất định.

Nhạc Trảm Tiêu bằng lòng dẫn y bỏ trốn, còn đồng ý đưa y về Xích Ly, dĩ nhiên là bởi vì Nhạc Trảm Tiêu không thể nào nhìn thấy, cần người dẫn đường, hoặc có lẽ Nhạc Trảm Tiêu biết nỗi khổ nhớ nhà, cùng y đồng cảnh ngộ, mới nguyện ý giúp hắn đi...

Cảnh biển mênh mang, thật ra là đơn điệu nhạt nhẽo.

Ngư thuyền đi về hướng đông đã nhiều ngày, Trì Trọng Lâu thấy, ngoại trừ bầu trời, áng mây, nước biển ra thì cũng chỉ là vài đội thuyền đánh cá. Từ khi đi vào khu vực biển sâu, thuyền đánh cá cũng không thấy bóng dáng. Chỉ có chim biển thỉnh thoảng đậu trên vài buồm, vỗ cánh riu rít, cũng coi như là thêm vài phần sức sống cho chặng đường nhàm chán.

Vào hạ, khí hậu mỗi ngày đều thay đổi, nhất là trên sàn tàu lại không có vật che chắn, mặt trời chiếu xuống càng thêm kinh khủng.

Trì Trọng Lâu da dễ bình thường mềm mại, mới vài ngày đã bị phơi đến xuất hiện bọt nước nhỏ, y không thể làm gì khác hơn là vùi ở khoang thuyền tránh nắng, chờ mặt trời lặn không còn rừng rực mới đi ra khỏi chỗ núp, cùng Nhạc Trảm Tiêu bắt cá lột da.

Cá nhiều, vấn đề lương thực không là vấn đề, nhưng nước trên thuyền dự trữ không còn nhiều.

Trì Trọng Lâu thích sạch sẽ, cho dù trước kia chạy trốn thấy thảng thối, vẫn là có cơ hội sẽ tắm rửa, bây giờ đương nhiên không có khả năng thoải mái dùng nước sạch, y nhin mấy ngày đều chịu không nổi mồ hôi trên người, liền dùng nước biển, kết quả vừa sang ngày thứ hai, trên y phục y liền đóng thành một tầng muối, càng ngày càng khó chịu. >

Về mặt Nhạc Trảm Tiêu lúc đầu rất bình tĩnh, nhưng lâu ngày lại cảm thấy nôn nóng, mỗi ngày đều hỏi tới hỏi lui Trì Trọng Lâu xem phía trước có bóng hòn đảo nhỏ nào hay không, nhưng nhiều lần đều thất vọng.

Lắm lúc ban đêm Trì Trọng Lâu chui ra khoang thuyền đi giải quyết đều thấy Nhạc Trảm Tiêu đứng thẳng ở mạn thuyền, hướng về khoảng không đen kịt phía đông tự thì thảo:

“Làm sao còn chưa tới? Rõ ràng là hướng này không sai a, ta còn nhớ rất rõ ràng...”

Trì Trọng Lâu cũng ngần không được lo lắng, ngộ nhờ Nhạc Trảm Tiêu nhớ sai phương hướng, chờ đến khi nước ngọt cạn sạch, chỉ sợ hai người cũng chết khát ở trên biển luôn.

Y không yên tâm cũng không phải là buồn lo vô cớ, khi trên thuyền chỉ còn duy nhất một thùng nước ngọt, mà Nhạc Trảm Tiêu nói vẫn không gặp được hình bóng Quỳnh đảo, Trì Trọng Lâu hầu như đã đoán trước được kết cục hai người.

Dù cho bây giờ lập tức quay đầu thuyền lại, cũng không còn kịp rồi. Trì Trọng Lâu nằm trong khoang thuyền, ngửa mặt, ngơ ngác mất hồn, cuối cùng cười khổ.

Chưa từng nghĩ tới chính mình lại chết nơi tha hương, không biết sau khi y chết, thi thể này phải mất bao lâu mới bị người phát hiện? Cho dù tìm thấy, e là thi thể đã hư thối không nhận ra, không ai biết y là ai...

Như vậy cũng tốt, ít nhất hoàng mẫu cũng không vì tin y chết mà đau buồn. Nhưng mà trên đời này, người thực lòng quan tâm y, kỳ thực cũng không có mấy người...

Không biết sao, giọng nói cùng hình dáng Ân Nhược Nhân bỗng nhiên hiện lên trong đầu y.

Ngực, giống như bị lợi khí bén nhọn đâm một cái, cảm giác chua xót khổ sở, tựa như một giọt mực nhỏ vào nước, chậm rãi tan ra...

Tay Trì Trọng Lâu, bắt tri bắt giác siết chặt y phục trước ngực, phẳng phất như muốn dùng cách này, đem loại đau đớn kia bóp nát. Mặc dù y biết, động tác này có bao nhiêu nực cười.

Đó là cái mầm tình cảm ngây ngô đời này của y, chỉ là chưa kịp đơm mầm, đã bị người nọ bóp chết.

Y nhắm mắt lại, đóng chặt tâm tư.

Yên lặng thật lâu, thẳng đến khi ánh mặt trời chiếu vào khoang, mới đứng dậy đi lên sàn thuyền. Theo thường lệ, bữa tối là mấy con cá. Trì Trọng Lâu đem cá rửa sạch, xuyên thủng bụng mang đi nướng. Khói mù mịt bốc lên khiến hai mắt y càng ngày càng xót, nâng tay áo chùi mắt, trong lúc vô tình ngẩng đầu, một bóng đen ngoài khơi bỗng chốc xẹt qua mi mắt.

“Quỳnh đảo?”

Y ngay lập tức nhảy dựng lên, vọt tới đầu thuyền, Nhưng ngay lập tức liền thấy rõ, hóa ra là một con thuyền khổng lồ toàn thân đen kịt, vận tốc cực nhanh lái tới trước mặt.

“Người thấy đất liền?”

Nhạc Trảm Tiêu kích động nắm cánh tay Trì Trọng Lâu.

Trì Trọng Lâu xấu hổ nói:

“Ta nhìn lầm, là chiến thuyền rất lớn toàn thân màu đen mà thôi.”

“Thuyền lớn màu đen?”

Khuôn mặt Nhạc Trảm Tiêu biến sắc, nói nhanh:

“Trên buồm có kí hiệu không? Có phải hình cá mập đầu đỏ đúng không?”

“Ách..”

Trì Trọng Lâu quăn bách nói:

“Ta chưa thấy qua cá mập.”

Xích Ly không có biển, đối với cá mập y không biết, cũng chỉ vền vện ở trong cung yến thấy qua vây cá mà thôi, đều là mấy tiểu quốc ven biển tiến cống tới.

Y nheo mắt lại nhìn con thuyền khổng lồ đang lại gần, cao thấp khác nhau nhưng cánh buồm đều là một màu đen nhánh, cánh buồm ở giữa, cao nhất, quả nhiên có thù hình cá lớn đồ tể, chỗ răng nhọn còn có một chuỗi máu.

Đây đại khái là cá mập đi?

Y quay sang miêu tả cho Nhạc Trảm Tiêu, người phía sau vẻ mặt càng ngày càng lạnh, chợt nháy sang cột buồm bên cạnh, đánh hạ xuống, một bên sai Trì Trọng Lâu mau đi cầm lái, điều khiển tàu đánh cá quay đầu lại.

Người trên thuyền lớn kia tựa hồ cũng chú ý tới thuyền đánh cá, đổi lại càng lái đến nhanh hơn. Trì Trọng Lâu lúc này mới để ý đến phía sau thuyền lớn là một đội thuyền chỉnh tề, cùng một dạng đen kịt, đến cánh buồm đen thù cá đồ tể cũng giống nhau. Đếm qua, từ đầu đến cuối không dưới trăm chiến thuyền.

Cự thuyền mơ hồ bỗng nhiên đuổi theo, thân thuyền đen kịt to lớn trông khủng bố vô cùng, dường như có ba bốn tầng lầu cao, Trì Trọng Lâu không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, so sánh với nhau, thuyền đánh cá này của y và Nhạc Trảm Tiêu, quả thực thành món đồ chơi của trẻ con rồi.

Mất thấy cự thuyền rất nhanh có thể đụng vào thuyền mình, Trì Trọng Lâu nhịn không được hô lớn:

“Có người!”

Người trên thuyền lớn kia dường như không nghe thấy, đụng một cái, thuyền đánh cá kịch liệt lắc lư, trên sàn tàu, mấy thứ linh tinh đều bị văng ra ngoài, hai tay Trì Trọng Lâu cố sống cố chết ôm lấy cột buồm, theo bản năng sợ hãi kêu.

“Ha ha ha ha...”

Người trên cự thuyền cười lớn, hiển nhiên là thủy thủ cố ý đụng thuyền nhỏ làm trò vui.

“Thịch!”

Một tiếng vang lớn, cự thuyền lần thứ hai đụng vào, lần này so với lần trước mạnh hơn, đem nửa thân thuyền đánh cá nghiêng sang một bên. Nháy mắt, nước biển tràn lên sàn tàu.

Thuyền đánh cá chìm nhanh chóng, Nhạc Trảm Tiêu nhanh tay ôm chặt eo Trì Trọng Lâu, một tiếng trong trẻo, thủ trưởng cố sức chạm vào thuyền đánh cá, mượn lực bay lên. Hai chân Nhạc Trảm Tiêu ở trên thân thuyền đen tuyền mượn lực, cứ thế phi lên.

Trước mắt một trận choáng váng, chờ đến khi hai chân ổn định trên sàn, mới nhận ra mình đã đứng trên boong tàu cự thuyền đen kịt.

Xung quanh yên lặng, tất cả mọi người đều là nam tử mực đồ đen, cao thấp mập ốm, cụt tay cụt chân đều có. Những người này mang trên mặt nụ cười cứng ngắc, ánh mắt rơi trên người Nhạc Trảm Tiêu lại lộ vẻ kính sợ.

“Nhạc Trảm Tiêu, ta ngươi lại gặp mặt.”

Gió biển đưa lời nói đường hoàng của nam nhân từ phía sau đoàn người truyền đến, hần cười to:

“Ta còn buồn bực sao trên biển có thuyền đánh cá thấy thuyền cá mập ta lại can đảm bỏ trốn, thì ra là người.”

Hắc y nhân đều lui về hai bên mép thuyền, lộ ra nam nhân đang ngồi trên ghế tựa đen thẫm to lớn, một tay chống má, một cước đã dẫm nát tay vịn.

Trên người nam nhân, đồ đen đan xen, đường viền như đao khắc, nụ cười trên mặt rất sâu, chỉ có điều gò má phải có vết sẹo thật dài, thiếu đi có thể làm người ta thấy xấu xí, ngược lại càng lộ ra tính cách nam nhân phóng túng.

Nhạc Trảm Tiêu thu tay ở bên hông Trì Trọng Lâu lại. Nhìn nam nhân, mặt không biểu tình nói:

“Chu Thiên, người còn sống.”

“Ta còn chưa ngủ qua người, làm sao chết được.”

Nam nhân kêu Chu Thiên này cười đến mặt mũi xán lạn, lời nói ra lại hạ lưu không gì sánh được, vuốt ve vết sẹo trên mặt, lo lắng nói:

“Năm ấy người xuất quân đốt sào huyệt, sát thương hơn một nghìn huynh đệ của ta, còn phá hủy mặt ta, phần ân tình này, ta mỗi ngày đều nghĩ sẽ báo đáp người như thế nào, người lại tự động đưa tới cửa. Haha, Nhạc Trảm Tiêu, đến tận bây giờ mắt người còn không khỏi sao? Xem ra ngự y Câu Bình cũng chỉ là một lũ ăn hại.”

Hắn đuổi chân dẫm nát tay vị ghế, ánh mắt tràn đầy giễu cợt:

“Muốn giải được, liền đến trước mặt ta, liếm chân ta.”

Đám lâu la bên cạnh ầm ầm cười to, Nhạc Trảm Tiêu đột nhiên cũng cười một tiếng, trong lúc mọi người kinh ngạc nhìn chăm chăm thì giờ trống lên, nhắm vào phía chu thiên, khô khốc nói:

“Ta còn không biết người với câu đều như nhau, liếm chân người khác, Chu Thiên, người trước tiên xem đại gia ta, ta cũng theo người học.”

“Rác!”

Dưới chân Chu Thiên là một mảnh sàn tàu, bị giày thiết phá thành một cái lỗ, hắn giống như thú dữ hung hăng nhìn chăm chăm Nhạc Trảm Tiêu, rồi lại đổi sắc mặt thành bộ dáng tươi cười, tầm tắc nói:

“Nhạc tướng quân, miệng của người cũng thật lợi hại, không biết cái miệng nhỏ ở dưới mở ra cũng lợi hại giống vậy không. A, nghe nói lão quỷ hoàng đế Câu Bình lúc còn sống chuyên đòi người bồi gã ngủ, công phu trên giường của người, nhất định không tệ.”

Hầu như Trì Trọng lâu nghe không vào ô ngôn uế ngữ của Chu Thiên, lại thấy tay nắm thủ trượng của Nhạc Trảm Tiêu nổi gân xanh, nhưng người vẫn như cũ không nhúc nhích.

Lời nói bản thân chiếm được thượng phong, Chu Thiên rút cuộc ngửa đầu cười như điên, hướng hai bên trái phải vung tay lên:

“Dẫn hai tên này đi, nhốt xa nhau chút.”

Trì Trọng lâu nhìn Nhạc Trảm Tiêu, hắn lại giống như tượng đá, không hề có dấu hiệu phản kháng.

Y khẽ thở dài, tùy ý đám lâu la đen xì kia đến gần người tóm hai tay mình.

Dù cho võ công Nhạc Trảm Tiêu cao đến đâu, cũng khó mà chống đỡ được trăm chiến thuyền địch kia.

Nơi giam giữ y, bố trí tận tầng dưới cùng của cự thuyền. Là một gian phòng tối nhỏ nhỏ, chỉ có trên đỉnh đầu có một tấm gỗ mở ra lỗ nhỏ để thông khí. Đám lâu la áp giải Trì Trọng lâu phát hiện y không biết võ công, nên cũng không đề phòng, đưa y vào trong khoang cho xong chuyện.

Qua một lúc lâu, Trì Trọng lâu mới chậm rãi thích ứng với bóng tối, ôm đầu ngồi dưới đất ngẩn ngơ. Nếu như y đoán không nhầm, mấy người này chắc là cướp biển, nhưng lại cùng Nhạc Trảm Tiêu kết thù oán sâu đậm.

Không biết Chu Thiên sẽ dẫn dắt Nhạc Trảm Tiêu như thế nào... Mà hy vọng y có thể trở về Xích Ly, có lẽ lại phải hủy bỏ...

Trì Trọng lâu miễn cưỡng cười. Sau nhiều ngày, đều có một lâu la mang cơm nước đến cho Trì Trọng lâu. Vài lần Trì Trọng lâu hỏi người kia tình hình Nhạc Trảm Tiêu, người nọ vẫn chỉ là lắc đầu, không nói chuyện với y. Trì Trọng lâu tuy rằng nóng lòng, cũng không thể làm gì được.

Trong phòng tối, càng ngày càng ngột ngạt, Trì Trọng lâu nhiều lần ngủ mơ đến phát nóng, toàn thân mồ hôi dấp dính khó chịu cực kì.

Nếu mãi ở dưới này, y sẽ bị mùi mồ hôi của mình hun chết luôn. Đang miên man suy nghĩ thì nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài.

Trì Trọng lâu ngẩn ra, người đưa cơm tối hôm nay vừa rời đi, đúng ra sẽ không có người đến nữa.

Cửa bị mở, hai tên lâu la đi vào, kéo Trì Trọng lâu ra ngoài:

“Coi như số người tốt, không cần nhốt thêm ở chỗ này.”

Trì Trọng lâu vừa mừng vừa sợ, mơ hồ bị hai người đưa lên tận khoang thuyền, đưa vào một gian phòng đèn đuốc sáng trưng.

Hai tên lâu la đi khỏi, Trì Trọng lâu hí mắt một lúc mới có thể thích nghi từ bóng tối ra ngoài sáng.

Trong phòng bày la liệt kì trân dị bảo, Trì Trọng lâu thấy qua nhiều, không thèm để ý chút nào, nhưng lại thấy trong đó có một thùng gỗ chứa nước nóng, vui ngay ngất.

Nhìn xung quanh không có ai, trên giá gỗ cạnh thùng còn treo một bộ quần áo mới, hiển nhiên nước nóng này cũng là chuẩn bị cho y. Mà cho dù không phải chuẩn bị cho mình, y cũng mặc kệ.

Nháy mắt thân thể đã ngâm trong thùng gỗ, Trì Trọng lâu thích ý thở dài, tắm, chà sát thân... Lau đến mức toàn thân phỉm hồng, lúc nước trong thùng gỗ lạnh đi vẫn còn lưu luyến không muốn rời, cầm lấy khăn lau sạch sẽ mới tóc dài.

Quần áo còn chưa mặc xong, chợt cửa phòng mở tung, y kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy trùm sò đám hải tặc – Chu Thiên dựa cửa, ôm cánh tay, mắt lấp lánh vòng vo trên người y hai lần, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm:

“Không nghĩ tới người tắm rửa sạch sẽ, ngược lại cũng có chút dễ nhìn.”

Trong đầu Trì Trọng lâu ‘bùm’ một cái, lúc này mới tỉnh ngộ ra bản thân mình thân mình quần áo chưa mặc xong, không nhận được đồ mặt, vội vàng cầm quần áo lên chụp quanh người.

Chu Thiên chân dài, hai bước đã đi đến bên cạnh Trì Trọng lâu, giật lấy y phục, giữ chặt cổ tay Trì Trọng lâu, cảm xúc da thịt mềm nhũn, mấy tên thủ hạ thô ráp của hắn cũng không sánh bằng. Hắn cười nói:

“Thảo nào ngày đó Nhạc Trảm Tiêu không nỡ bỏ người một mình chạy thoát thân. Hai người các người khẳng định có gì đó đi. Há há há!”

Những người từng quen biết, Trì Trọng lâu chưa bao giờ gặp người nào thô bỉ như vậy, càng thấy kinh khủng, nghĩ muốn thoát khỏi bàn tay như kim sắt của Chu Thiên nhưng căn bản không thể động đậy, y cố gắng giữ bình tĩnh, nói:

“Thỉnh buông tay.”

“Không buông, thì sao?”

Chu Thiên buồn cười nhìn Trì Trọng lâu, đột nhiên khịt khịt mũi, nói:

”Thơm quá, có phải trên người bôi cái gì không? Để ta ngửi kĩ một chút.”

Một tay đưa tóc Trì Trọng lâu lại gần, đem khuôn mặt cọ cọ một hồi.

Trong dạ dày Trì Trọng Lâu lúc này khuấy đảo dâng lên nước chua, gần như buồn nôn. Y không muốn thấy mặt kiêu ngạo của Chu Thiên, dùng lực quay đầu.

Bỗng nghe thấy giọng nói lạnh lùng của một người:

“Chu Thiên, ức hiếp một người không có võ công, coi bộ anh hùng cái gì?”

“Nhạc tướng quân!”

Trì Trọng lâu vui mừng kêu to, thấy Nhạc Trảm Tiêu chống thủ trượng đứng ở cửa, mặt nghiêm lại lạnh lẽo, nhìn quanh thân cũng không thấy dấu vết thụ hình, chỉ là bên chân bị khóa bằng xích sắt thô to.

Chu Thiên cười lớn:

“Nhạc tướng quân người quá đề cao ta. Ta nếu là anh hùng, đã sớm cùng Nhạc tướng quân người lên làm đại thần Câu Bình, cũng không phải làm hải tặc.”

Lời tuy như thế, nhưng hắn vẫn buông tay thả Trì Trọng lâu, nhìn Nhạc Trảm Tiêu tắm tặc hai tiếng:

“Người thật đúng là quan tâm y mà. Nhiều ngày như vậy, ta nghĩ biện pháp muốn người mở miệng, người đều không nói với ta một chữ, vì y mà đồng ý phá lệ. Nhạc Trảm Tiêu người thật là khiến ta đau lòng.”

Nhạc Trảm Tiêu cho dù bị Chu Thiên chế nhạo, biểu tình trên mặt vẫn không hề thay đổi:

“Chu Thiên, người từng là bại tướng dưới tay ta, muốn báo thù rửa nhục thì cùng ta tái chiến một hồi, không cần xả giận lên người khác.”

Chu Thiên rút cục thu lại vẻ mặt lưu manh, nghiêm mặt nói:

“Các thế hệ Câu Bình hoàng xa hoa dâm dật, ức hiếp bách tính, không để ý tới đau khổ dân gian, số mệnh sớm nên chấm dứt. Ta Chu Thiên không quen nhìn những cấu tặc đó làm mưa làm gió, mang theo người thay trời hành đạo. Nhạc Trảm Tiêu, người đã ở trong tay Câu Bình hoàng nhận hết sỉ nhục, vì sao còn muốn thay người Ân gia bán mạng? Ta nghe thủ hạ từ kinh thành truyền đến tin tức nói tân hoàng đế Ân Trường Hoa trong người mang bệnh nặng, đã nhiều ngày không lên triều. Khuông bằng người và ta dẹp đi Vĩnh Tắc. Nếu như có thể đánh bại Câu Bình, Chu Thiên có thể cùng người hưởng chung thiên hạ.”

Nhạc Trảm Tiêu vẫn như cũ tỉnh bơ, chờ Chu Thiên nói xong mới lộ ra ý cười lạnh:

“Người Ân gia đáng chết, hải tặc các người, càng đáng chết.”

“Người!”

Sắc mặt Chu Thiên trầm xuống, bỗng nhiên thân thuyền chợt lay động, ly đèn trên bàn đều rời khỏi vị trí, nước trong thùng tắm cũng hắt ra hơn nửa.

Trong lúc hai người tranh chấp, Nhạc Trảm Tiêu cũng vội vàng vàng mặc xong quần áo. Bám lấy khung giường ổn định thân thể. Nghe bước chân bên ngoài sàn thuyền hỗn loạn, tất cả mọi người đều chạy, trong tiếng kêu tràn ngập sợ hãi.

“Là Long thần phong tới, mau hạ neo ổn định thuyền, hạ buồm, mau!”

Y không biết Long thần phong là cái gì, đã thấy sắc mặt Chu Thiên hoàn toàn đổi, từ bên cạnh Nhạc Trảm Tiêu rất nhanh chạy xẹt qua lên boong thuyền. Bầu trời bên ngoài đen kịt không giống như mọi khi, ngược lại giống như một cái lỗ lớn, hiện ra màu đỏ như máu làm người ta kinh hãi, gần như bao trùm khắp thiên không, hết như ma thú viễn cổ mở cái miệng khổng lồ, chuẩn bị cắn nuốt tất cả.

Biển cuộn trào mãnh liệt nhuộm một màu đỏ thẫm, đỉnh sóng bốc lên ồ ồ như huyết tương bị đun sôi.

Cơn lốc thổi trúng khiến đội thuyền lão đảo, cột buồm gãy đôi. Tiếng mọi người la hét hoảng sợ truyền ra khắp ngoài khơi.

Mọi người kiếm sống ở đây nói qua hàng năm vào tháng bảy tháng tám chính là lúc Long thần phong tàn phá bờ bãi, hướng gió thay đổi, nhưng chẳng ai nghĩ tới, vậy mà năm nay Long thần lại báo trước đến sớm.

Khủng hoảng và sợ hãi, bao phủ trên đỉnh đầu mỗi người.

Trì Trọng lâu lão đảo cùng Nhạc Trảm Tiêu nhào tới trên boong thuyền, thấy dị tượng này trên biển cũng kinh hãi nói không ra lời.

Xung quanh rối loạn, tất cả người trên cự thuyền đều hò hét chạy nhanh, cầm lái điều chỉnh thuyền, không ai rảnh mà để ý y cùng Nhạc Trảm Tiêu.

Y đang mờ mịt không biết làm sao, bỗng nhiên nghe Nhạc Trảm Tiêu ghé vào lỗ tai y, vừa thấp vừa nhanh nói:

“Tiểu Lâu, ta đưa người rời thuyền, sau đó sống hay chết, tùy xem vận số của chính người.”

Trì Trọng lâu còn đang suy nghĩ ý tứ lời nói của Nhạc Trảm Tiêu, Nhạc Trảm Tiêu đã một chưởng chụp lên lưng của y. Trì Trọng lâu cả người bị cường lực khiến cho nâng lên không, bay qua đỉnh đầu mọi người, như thế vẫn chưa dừng lại, còn bay tiếp hơn mười trượng mới ‘ùm’ một tiếng rơi xuống biển.

Nước biển tanh mặn nháy mắt đã nhanh chóng vây quanh y, cùng lúc đó cũng vang lên âm thanh, một tấm ván gỗ được Nhạc Trảm Tiêu ném xuống, rơi cách y không xa.

May mà y ở Xích Ly bơi lội cũng không tệ. Trì Trọng lâu hai tay nhanh chóng ôm vững tấm ván gỗ, gắng đạp hai chân, hướng phía bờ biển miễn cưỡng mới thấy được cái bóng bơi đi.

“Nhạc Trảm Tiêu, người gỡ trò quỷ gì?”

Thấy Trì Trọng lâu rơi xuống biển chạy trốn, Chu Thiên xoay người hô to, ngăn trước người Nhạc Trảm Tiêu, phòng ngừa Nhạc Trảm Tiêu cũng dùng cách này nhảy xuống biển thoát thân.

Gió thổi càng thêm điên cuồng, sóng cuộn ngút trời, vài chiếc thuyền con đã bị gió thổi lật mình. Hắc sắc cự thuyền cũng lun lay như gió thổi cành khô. Quần áo Nhạc Trảm Tiêu bay loạn, hai chân lại như mọc rễ trên boong thuyền, đứng nghiêm, cười gằn nói:

“Chu Thiên, bớt nói nhảm đi, có dũng khí thì lần thứ hai cùng ta quyết phân thắng bại!”

Giữa đôi mắt Chu Thiên bắn ra quang mang sắc bén kinh người, ‘xoát’ một cái rút ra Bách luyện nhuyễn đao, hứng gió rung rung, nhắm thẳng vào mi tâm Nhạc Trảm Tiêu, cười dài:

“Người đã muốn cùng ta đối địch, ta nhất định phụng bồi tới cùng!”

8. Chương 8

Trì Trọng Lâu cũng không biết mình bơi đi bao xa, hai chân tê dại, bờ biển vẫn như cũ thấy mơ hồ.

Bầu trời đỏ tươi từ từ chuyển thành màu đen như mực, ngay sau đó mưa lớn rào rào rơi xuống mặt biển, làm y hầu như không mở mắt ra được.

Thức ăn trong dạ dày từ lâu đã hao hết, toàn thân ngâm trong nước biển, càng lạnh đến mức khó có thể chịu được. Khớp hàm run lập cập, không còn sức mà bơi, chỉ có thể theo bản năng nắm chặt tấm ván gỗ, đem mình giao cho biển rộng đang gầm thét... Một luồng ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt Trì Trọng Lâu, y rốt cuộc cố gắng mở ra hai mắt. Thân thể vẫn còn bập bênh ở trong nước biển.

Cơn bão kinh người đem qua thể mà không còn tung tích, bầu trời trong vắt xanh thẳm giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, ngoài khơi cũng khôi phục về ôn hòa, sóng khẽ dao động.

Trì Trọng Lâu hơi cử động xương ngón tay, từ giữa đôi môi tái nhợt khẽ phun ra một tiếng thở dài.

Y cuối cùng cũng thoát khỏi cơn Long thần phong, nhưng không biết Nhạc Trảm Tiêu hiện tại như thế nào? Cho dù đám người kia bỏ mạng trên biển, trên chân Nhạc Trảm Tiêu còn mang theo xiềng xích, lỡ như rơi xuống biển, khó còn đường sống.

Chỉ hi vọng Nhạc Trảm Tiêu có thể hóa nguy thành an, bình yên vượt qua một kiếp này.

Toàn thân giương như cùng nước biển hòa vào, Trì Trọng Lâu cố gắng hết sức buông lỏng tứ chi, gặp sao hay vậy.

Nhìn mặt trời một chút, y hiện tại theo dòng hải lưu trôi nổi về phía tây, bóng dáng bờ biển so với hôm qua thấy rõ ràng hơn rất nhiều, bấy nhiêu cũng khiến lòng y thấy thoải mái.

Trôi được một đoạn, trong tầm mắt y đột nhiên xuất hiện một mặt cánh buồm, vẫn đang từ từ tiến lại phía y.

Trì Trọng Lâu tận lực mở to hai mắt, thấy rõ ràng đó là một chiếc thuyền đánh cá, y loáng thoáng có thể thấy mấy người trên thuyền đang quăng lưới.

Y vui mừng quá đỗi, dùng tất cả khí lực còn sống kêu vài tiếng cứu mạng.

Tiếng kêu cứu thuận gió bay đi, người trên thuyền đánh cá nghe được, đem thuyền rẽ tới gần Trì Trọng Lâu.

Trì Trọng Lâu kích động vạn phần, vừa xoay mình lại nghe thấy người đánh cá trên thuyền kêu lên sợ hãi, còn liều mạng khua cánh tay, ra dấu cho y.

Trì Trọng Lâu ở trong nước biển ngâm cả đêm, vừa đói vừa rét, thính giác cũng kém rất nhiều, trong chốc lát không nghe ra mấy người kia hô cái gì, y miễn cưỡng quay cái cổ cứng ngắc, nhìn theo hướng ngón tay mấy người kia.

Một mảnh vây lưng cực lớn lộ ra trên mặt biển, mang theo một đạo bạch tuyến cuộn sóng, nhanh chóng vọt hướng Trì Trọng Lâu.

Chỉ riêng kia thôi đã là vây lưng, Trì Trọng Lâu liền tưởng tượng ra con cá này khẳng định hình thể khổng lồ.

Lúc này thuyền đánh cá lái tới gần, y cuối cùng cũng nghe rõ những người đó hô to:

“Cá mập!”

Trì Trọng Lâu rung mình một cái, nhớ đến buồm đen trên thuyền hải tặc kia có vẽ hồng sa nhỏ máu, không nhận được cả người nổi da gà.

“Coi chừng!”

Người trên thuyền đánh cá kinh hãi hô to, co hai hán tử đã lấy cái xiên, phi về phía cá mập.

Trì Trọng Lâu mới vừa bơi hai cái, bên bắp chân trái liền truyền tới đau đớn mạnh mẽ, sắc bén đến tận xương, đã bị thứ gì cắn trúng.

Máu loãng lập tức đem nước biển xung quanh y nhuộm thành một mảnh huyết hồng.

Hai mắt y chuyển thành màu đen, chỉ cảm thấy thân thể nặng nề bị kéo xuống, xuyên qua nước biển bị máu nhuộm đỏ, y loáng thoáng thấy được chân mình bị một con cá trắng thật lớn cắn ở trong miệng.

Máu toàn thân nháy mắt đông lại.

Lần này, chỉ sợ rằng y lại vùi thân nơi bụng cá, hồn tận biển khơi.

Đang lúc một tia sống chết, khuôn mặt người thân đều hiện lên trong đầu y, luân phiên chớp lên, giống như đèn kéo quân vụt qua liên tục.

Cuối cùng, hình ảnh dừng lại, chính là dung nhan tuấn mỹ của Ân Nhược Nhân, hai mắt phong lưu nhìn quanh, rồi ngưng mắt nhìn y, tình ý chân thành...

Y chung quy, không quên được bản thân mình đời này động tâm với một người...

Chỗ chân đau nhức kịch liệt nghìn lần vạn lần chợt nảy lên trái tim, hết thấy toàn bộ che giấu tích lại, sâu đậm đến bây giờ, đau đớn cùng cái chết trước mặt hoàn toàn nảy sinh.

Y há mồm, muốn thỏa sức hô to, khóc lớn, nhưng nước biển nháy mắt tràn vào trong miệng, đắng chát, đem tất cả thanh âm của y chặn lại bởi một cổ máu loãng tanh đậm dâng lên, khiến y không thể thấy bất kì cái gì trong nước.

Chân của y, có lẽ bị cắn đứt hoàn toàn rồi...

Trì Trọng Lâu thậm chí đã không cảm giác được thân thể đau đớn, ở trong nước biển huyết hồng vô tận khép lại mi mắt. “Tĩnh...”

“Mau bưng canh nóng đến đây...”

Trước một câu sau một câu, tiếng người trên đỉnh đầu ong ong, Trì Trọng Lâu mờ mịt mở ra hai mắt.

Ánh mặt trời chiếu vào trong phòng chói mắt, vài khuôn mặt vây ở xung quanh y, một người trong số đó tự chỉ vào mũi mình, khẩn trương nói:

“Công tử, ngài còn nhớ rõ tiểu nhân không?”

Y vẫn còn sống?

Trì Trọng Lâu cắn đầu lưỡi mình, rất đau, lại giật giật chân trái, bắp chân một hồi đau nhức như xát muối, nói cho y biết chân trái cũng không bị cá mập cắn mất.

Y chậm rãi bình tâm lại, nhìn vẻ mặt vui mừng của nam nhân.

Nam tử gầy gò chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt nhưng lại có chút quen thuộc. Trì Trọng Lâu suy nghĩ một chút, cuối cùng nhớ lại nam tử này khi trước ở thành Vĩnh Tắc cướp mất ngọc bội của mình.

“Là người a...”

Y giãy giụa muốn ngồi dậy, nam tử kia vội vàng dìu y dựa vào cột trụ bên giường, vui vẻ nói:

“Công tử người còn nhớ! Tiểu nhân kêu Phạm Tứ Ngưu, lần trước nhờ có công tử thả ta một con đường sống, còn đem ngọc bội tặng cho ta. Tiểu nhân nghĩ thầm bản thân từ nay về sau, nói cái gì cũng không thể lại trộm cắp hại người, liền lấy tiền bán ngọc bội về quê, mua con thuyền đánh cá cùng mấy người cùng quê đánh cá sống tạm. Lúc rời bến, không nghĩ tới lại cứu được công tử...”

Phạm Tứ Ngưu một hơi nói xong, Trì Trọng Lâu nghe đến choáng váng, bên cạnh một bà lão đầu lấm tấm bạc ngắt lời Phạm Tứ Ngưu:

“Công tử vừa mới tỉnh, người đừng nhiều lời như vậy làm phiền công tử.”

Bà lão oán trách, rồi hướng Trì Trọng Lâu nói:

“Ta có năm nhi tử, bốn người đã không còn ở nhân thế, chỉ còn ta với Tứ Ngưu sống nương tựa lẫn nhau, năm ngoái cả nhà nghèo đói, Tứ Ngưu gạt ta với vợ nó một mình chạy đến kinh thành, nếu như biết nó là thứ trộm cướp, ta dù có cắt chân nó cũng không muốn nó làm chuyện thất đức.”

Bà lão nói đến tức giận, run rẩy định giơ lên quả trượng đánh Tứ Ngưu. Phạm Tứ Ngưu nào dám đánh trả, trái lại cảm trượng, cười làm lành nói:

“Nương, Tứ Ngưu cũng không giám nữa, người đừng tức giận động đến thân thể.”

“Đúng vậy, nương, Tứ Ngưu hẳn biết sai rồi.”

Một phụ nhân ba mươi bưng chén canh nóng đi vào nhà, phía sau là một thiếu nữ khoảng mười sáu mười bảy.

Phạm Tứ Ngưu từ tay phụ nhân nhận lấy chén canh, đưa cho Trì Trọng Lâu nói:

“Công tử, nếm thử tay nghề của mẹ ta. Đây là xương heo, để bồi bổ xương cốt.”

Lại quay đầu nói với thiếu nữ kia:

“Quần áo công tử làm xong chưa?”

Thiếu nữ kia hé ra khuôn mặt trái xoan, tuy không phải mỹ nhân xuất chúng, nhưng lại thanh tú, đang đưa tay đem bộ quần áo đặt bên đầu giường.

Là vải bông mỏng bình thường, nhưng chất vải lại rất mới.

Phạm Tứ Ngưu xoa xoa tay, ngượng ngùng nói:

“Y phục công tử ngày đó đều bị cá mập cắn nát vụn, ta phải lên trấn trên mua chút vải bố, để Xuân Thủy giúp công tử may gấp bộ y phục này. Địa phương nhỏ cũng không có vải vóc thượng đẳng, chỉ có thể ủy khuất công tử.”

Trì Trọng Lâu nghe xong, nhìn lại lão bà tóc bạc, còn có mấy thằng nhóc choai choai bên giường, đứa nhỏ nhất có lẽ chỉ khoảng ba bốn tuổi, còn kéo theo nước mũi. Quả thật là trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ ba tuổi.

Y không khỏi xúc động mấy người thiện lương này, lúc đầu cho đi miếng ngọc bội, hơn phân nửa là không muốn giữ lại vật kia, thấy vật lại nhớ người, để cho bản thân khỏi thêm đa cảm, kết quả lại các thực giúp được cả nhà Phạm Tứ Ngưu. Mà chính mình từ miệng có thể sống sót, cũng đều là Phạm Tứ Ngưu cứu giúp.

Tất cả, giống như trong chốn u minh đã sớm có sắp xếp.

Ân Nhược Nhân? Có hay không cũng là trời xanh cho y tình kiếp?

Y hít sâu, đè xuống chua xót trong ngực, đối Xuân Thủy gật đầu, giọng khàn khàn nói:

“Đã phiền Phạm cô nương thay ta may y phục..”

Phạm Tứ Ngưu cười nói:

“Công tử hiểu lầm, Xuân Thủy là nữ nhi đại ca ta, bởi vì huynh tẩu mất sớm, ta liền mang Xuân Thủy về làm con nuôi.”

Nàng chờ Trì Trọng Lâu uống xong bát canh, nhận lấy, vội vàng mang thấy đứa nhỏ kia chạy ra khỏi phòng:

“Đều ra ngoài sân chơi đi, để công tử nghỉ ngơi thật tốt.”

Phạm Tứ Ngưu cũng nâng bà lão ra ngoài, trước cứ để Trì Trọng Lâu ở nơi này an tâm dưỡng thương.

Mọi người đi khỏi, Trì Trọng Lâu xốc lên chân mông, nhìn vết thương ở chân.

Trên bắp chân băng bó vải xô thật dày, chỗ vết thương cũng bị máu oãng rỉ ra in lại.

Y nhin đau cởi ra băng gạc, lộ ra chân nhỏ chính y cũng không dám nhìn.

Bắp chân nhỏ bị xé rách thành một mảng lớn, ngay cả xương bên trong đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Thương thế dù tốt hơn, chỉ sợ vẫn lưu lại dấu vết. Bất quá, tứ chi vẫn còn hoàn hảo, y đã may mắn lắm rồi.

Trì Trọng Lâu xé vụn băng gạc gửi vị thuốc một cái, đều là dược thảo cầm máu bình thường. Nghĩ đến làng chài này cũng không có đại phu nào tài giỏi, không thể đem miệng vết thương xử lý thỏa đáng, phải dựa vào những thảo dược này mà đắp lên, một năm rưỡi cũng không thể nào sẽ hoàn toàn khỏi hẳn.

Y chậm rãi tháo băng gạc ở bắp chân ra, đề cao giọng nói kêu vài tiếng:

“Tứ Ngưu ca!”

Phạm Tứ Ngưu vội vã chạy vào nhà, Trì Trọng Lâu yêu cầu hắn chuẩn bị mấy cây châm, một đoạn ruột dê mỏng, một cây đèn dầu, một con dao nhỏ sắc bén, rượu trắng, băng gạc sạch sẽ, cuối cùng là một bát lớn nước nóng.

Phạm Tứ Ngưu không hiểu Trì Trọng Lâu muốn mấy thứ này làm gì, nhưng vẫn thoải mái chạy đi thu xếp. Trì Trọng Lâu dặn dò xong, đã mệt mỏi ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng lại không thể không lên tinh thần, chờ mấy thứ kia được mang tới.

Ngoại trừ chó mèo súc vật, y còn chưa động tới tay chân thuật lên người sống, chỉ mong lúc mình khâu vết thương sẽ không đau đến mức ngất đi. Chậm rãi đem chân trái thả xuống đất, lại thả đùi phải, Trì Trọng Lâu từ tốn đứng lên, đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài tiểu viện rơi xuống tầng tầng lá cây, ý thu nồng đậm.

Vài đứa nhỏ của Phạm Tứ Ngưu hỉ hả chơi trốn tìm, hắn thì ngồi ở dưới tàng cây làm ngựa gỗ cho đám trẻ, thấy Trì Trọng Lâu ra khỏi phòng, cười nói:

“Trì công tử, ngày hôm nay người bước đi so với hôm qua vững hơn a!”

“Qua vài ngày nữa, hẳn là hoàn toàn khôi phục.”

Trì Trọng Lâu ôn hòa cười cười.

Ngày đó rơi xuống biển, đã qua vài tháng. Chịu đựng qua cái nóng mùa hè ác liệt nhất, chỗ bắp chân khâu lại không hề lưu mủ nhiễm trùng, dần dần tạo ra cơ mới, gần đây đã có thể đi lại bình thường.

Thuốc trị thương, đều do y kê đơn, để Phạm Tứ Ngưu lên hiệu thuốc trên trấn nhỏ bốc về sắc.

Làng chài này gọi Phạm gia thôn, nhà ở đây chỉ có năm sáu chục hộ, nhà ai có động tĩnh gì, rất nhanh sẽ truyền khắp làng. Toàn gia Phạm Tứ Ngưu ở cùng mùi thuốc, không đến vài ngày, người của Phạm gia thôn đều biết, thanh niên bị bệnh đang ở tổng nhà Phạm Tứ Ngưu hóa ra là một đại phu.

Mấy tháng qua, thỉnh thoảng có mấy người tới cầu y . Trì Trọng Lâu hiển nhiên hết lòng trị liệu không lấy một xu, chữ cho khỏi mấy người dân bị bệnh nặng, danh tiếng y vang xa, cuối cùng truyền đến trên phụ cận trấn nhỏ.

Không ít người ngưỡng mộ tiếng tăm mà đến đây, Trì Trọng Lâu nghĩ tầm mình ở tổng nhà Phạm Tứ Ngưu mấy tháng, cũng không thể lúc nào cũng ăn không ở chùa, liền hướng mấy người khám bệnh giàu có thu tiền xem bệnh, giúp Phạm Tứ Ngưu kiếm sống. Lúc đầu Phạm Tứ Ngưu nói cái gì cũng không chịu nhận, cuối cùng không lay chuyển Trì Trọng Lâu mà đồng ý, cả nhà già trẻ tự nhiên đối với Trì Trọng Lâu càng thêm cảm kích.

Trì Trọng Lâu trong lúc dưỡng thương cũng từng cùng Phạm Tứ Ngưu và thôn dân ở cạnh biển tìm kiếm tung tích Nhạc Trảm Tiêu, nhưng lại hoàn toàn không có thu hoạch.

Y cũng biết nếu như Nhạc Trảm Tiêu thật sự tại nơi cơn lốc Long thần vùi thân nơi biển rộng, khả năng đạt đến bờ biển cũng không lớn.

Nhưng nếu không tìm thấy thi thể, y liền vui vẻ an ủi Nhạc Trảm Tiêu nhất định tránh được kiếp nạn.

Ở miệng cá mập tìm được đường sống tổng chỗ chết, y càng cảm thấy sinh mệnh đáng quý, cũng nhìn thấu rất nhiều điều, oán hận đối với Ân Nhược Nhân cũng từ từ phai nhạt, rất lâu cũng không nhớ đến Ân Nhược Nhân, thi thoảng tâm niệm vừa động, cũng sẽ là giống như vết bụi khẽ lướt qua mình kính , bóng dáng không hề lưu lại.

Nhân sinh vốn dĩ ngắn lại bị ai thống khổ, hồng trần sắc hương sẽ thành hư không, y cần gì cứ phải cố chấp những chuyện đã qua, vô cớ lại tăng thêm cho mình đau đớn?

Y hiện tại, thậm chí chờ cho vết thương ở chân khỏi hẳn, tìm cách quay về Xích Ly, cùng người nhà đoàn tụ. Nhưng không lâu sau, Trì Trọng Lâu đã bị tin tức Phạm Tứ Ngưu nghe được khi ở trên trấn thu mua tạp hóa sợ ngày người:

“Nghe nói nữ hoàng Xích Ly cuối hè liền chết, bây giờ Tứ điện hạ làm hoàng đế, hơn nữa ở phương bắc hoàng đế Huyền Long dẫn theo ba mươi vạn đại quân ngự giá thân chinh tiến đánh Xích Ly, nói là đang nhanh chóng đi đến đô thành Xích Ly – Phong Hoa phủ.”

Trì Trọng Lâu đang giả thảo dược, chợt nghe thấy, đầu óc liền trống rỗng, thỉnh thoảng đưa tay nắm lấy tay Phạm Tứ Ngưu nói:

“Nữ hoàng chết như thế nào? Người nói rõ ràng.”

Phạm Tứ Ngưu chưa từng thấy qua Trì Trọng Lâu thất thố như vậy, không khỏi sợ hết hồn, úp úp mở mở:

“Ta ở trên trấn nhỏ, cũng chỉ nghe thương nhân buôn muối tị nạn trốn khỏi Xích Ly nói như thế. Còn chết như thế nào, cũng không biết. A, Trì công tử, về mặt người kém quá, không thoải mái sao?”

Trì Trọng Lâu chậm rãi buông khỏi người Phạm Tứ Ngưu, chán nản ngồi trở lại trên ghế.

Thân thể hoàng mẫu từ trước đến nay luôn khỏe mạnh, ít nhất cũng có thể sống đến tám mươi tuổi, làm sao có thể nói đi là đi? Y nghĩ người, tự nói một mình:

“Ba mươi vạn đại quân Huyền Long, Xích Ly cho dù có vũ khí, cũng sợ rằng không chống đỡ được a!”

Lúc y ở Xích Ly, dĩ nhiên không quan tâm hỏi đến chính sự, nhưng đối với quân đội tinh nhuệ của Huyền Long dũng mãnh thiện chiến cũng nghe qua nhiều.

Phạm Tứ Ngưu từ đầu đến cuối luôn cho rằng Trì Trọng Lâu cũng là người Câu Bình, thỏa dài nói:

“Trì công tử, người cũng đừng thay Xích Ly quan tâm. Câu Bình chúng ta bây giờ đều rất loạn. Năm nay thời tiết khác thường, lương thực cả nước thiếu thu, nơi này là ven biển, mọi người kiếm ăn cũng không tới chữ trong thành nghe nói đều đã đẩy lên nạn đói, còn có số ít quân đội cũng theo dân đói bạo động, ngay cả đô thành Vĩnh Tắc cũng có người gây sự. Hôm nay đám người ở trấn trên vẫn đag thương lượng này, nếu như Câu Bình nổi lên bạo loạn, đoàn người nên trốn đến nơi nào giữ mạng.”

Toàn bộ tâm tư Trì Trọng Lâu đều đã bay đến Xích Ly.

Mười hai vạn phần đã muốn bay về cố quốc nhìn kết cục, nhưng ý niệm này mới vừa nhuốm, lại bị y mạnh mẽ ép xuống.

Nếu như tin tức Phạm Tứ Ngưu nghe không sai, thì biên giới Xích Ly đã khói lửa nghìn dặm. Y chỉ sợ còn chưa trở lại Phong Hoa phủ mình đã chết dưới móng sắt đại quân Huyền Long.

Lẽ nào đời này, y thực sự vô vọng trở về nước...Đô thành Vĩnh Tắc, đêm tối không trăng không sao, giống như bị hắc ám che lại, đem hết thảy mọi thứ nhốt lại bên trong. Vô số bó đuốc, dày đặc như huỳnh hỏa phân bố khắp vùng ngoại ô, đem đô thành vây lại.

Trong hoàng cung thị vệ đi tuần, bầu không khí so với trước đây càng thêm ngột.

Bốn phía tấm cung Câu Bình Hoàng đứng đầy binh lính tướng sĩ, ánh lửa hắt lên mặt mọi người, đều trang nghiêm không gì sánh được.

Khói Long tiên hương thơm ngào ngạt, ở trong tấm cung lượn lờ quanh quẩn.

Ân Nhược Nhân ngồi trên ghế tử đàn, nhìn hoàng đế Ân Thường Hoa về mặt tuần tú tái nhợt nằm bên giường.

“Nội tình phản quân, người đã điều tra xong chưa?”

Ân Thường Hoa từ từ ngồi dậy, dựa vào đệm gấm đằng sau, hỏi xong câu này, lại thở dốc một hồi, rõ ràng đã dùng rất nhiều khí lực.

Nụ cười luôn luôn lười biếng của Ân Nhược Nhân giờ cũng không thấy được, hần trầm giọng nói:

“Bá chủ trên biển Chu Thiên dọc đường tụ tập lại dân đói ở các châu phủ và tướng sĩ gây sự, giờ này ngoài thành, có khoảng bảy tám vạn người; còn có phản quân cũng hướng về phía Vĩnh Tắc rồi. Chỉ dựa vào binh lực bên trong thành, e rằng...”

Hần lắc đầu, Ân Thường Hoa cũng hiểu được, khó khăn nói:

“Tặc tử Chu Thiên, cư nhiên có thể dẫn đầu đám ô hợp một đường công thành đoạt đất, đánh tới Vĩnh Tắc, cũng xem như có năng lực. Trước kia thất lộ thủy quân vây quét Chu Thiên, phá hủy sào huyệt, đáng tiếc thất bại trong gang tấc, không thể giết chết hần, khụ, nguồn tai họa chưa trừ diệt, hiện tại quả nhiên gây thành họa lớn. Hai mắt Trảm Tiêu, rốt cục uống phí y bị độc mù.”

“Hoàng huynh, người còn nhớ thương nghịch thần Trảm Tiêu làm gì?”

Ân Nhược Nhân không đồng ý nhìn vị huynh trưởng khác mẹ kia:

“Nhạc Trảm Tiêu đánh người ba chương, hại người đến tận hôm nay bị thương còn chưa khỏi. Người chưa hạ lệnh tróc nã y thì thôi, còn đối y nhớ mãi không quên, cũng quá ngu ngốc.”

Nói đến việc này, hần liền chứa một bụng khí.

Vốn định muốn Ân Thường Hoa hạ lệnh toàn bộ Câu Bình truy bắt Nhạc Trảm Tiêu và Trì Trọng Lâu, Ân Thường Hoa lại mặc cho hần nói đến rách môi, cũng không nguyện hạ chỉ, trái lại còn ép hần không được tìm Nhạc Trảm Tiêu gây phiền phức. Ân Nhược Nhân đành phải phất tay hạ thân tín âm thầm dò hỏi tin tức Trì Trọng Lâu hai người, nhưng đến tận bây giờ vẫn không có kết quả.

Ân Thường Hoa nghe hần nói năng lỗ mãng, trái lại cũng không động khí, chỉ khe khẽ dài một tiếng, nói:

“Chờ người thật lòng thích một người, dĩ nhiên sẽ u mê. Hiện tại giải thích với người, người cũng không hiểu.”

Trong lòng Ân Nhược Nhân tràn đầy tư vị của người mắc lỗi:

“Hoàng huynh, người cũng quá coi thường ta. Người trong phủ ta so với người còn nhiều hơn.”

Ân Thường Hoa cười cười, không muốn tiếp tục đề tài này, khoát tay lại, con mắt tập trung nhìn Ân Nhược Nhân, nói:

“Chu Thiên không lâu nữa sẽ công thành. Mấy võ tướng trong triều đều ở các châu trấn đàn áp phản loạn, chưa chắc có thể đúng lúc chạy về nghĩ cách cứu viện. An nguy Vĩnh Tắc cùng dòng họ Ân gia, chỉ có thể dựa vào người cùng tướng sĩ bên trong thành đồng lòng lui địch.”

“Hoàng huynh người cứ am tâm dưỡng thương, ta ngày mai liền đi doanh trại bố trí kế sách ngăn địch.”

Ân Nhược Nhân cười cười sờ lệnh bài chịch ửng đeo bên hông:

“Ta cũng không tin, hai vạn quân đội Vĩnh Tắc tinh tráng này không đầu lại đám dân đói giặc cỏ...”

Nụ cười tự tin chợt cứng ngắc, hắn không thể tin kéo tấm bảng gỗ lên, để dưới đèn nhìn, vừa nhìn, sắc mặt bỗng nhiên xám lại. Hình dạng cùng tấm bảng gỗ giống nhau như đúc, văn tự kim thiếp ở mặt trên điều khắc gồ ghề nhưng vẫn có chút bất đồng. Lệnh bài của hắn, bị người đánh tráo từ khi nào?

“Làm sao vậy?”

Phát hiện vẻ mặt Ân Nhược Nhân thay đổi, Ân Trường Hoa cũng biết đại sự không ổn.

Ân Nhược Nhân đang nhanh chóng nghĩ xem người bên cạnh hắn ai là khả nghi nhất, bên ngoài tấm cung một trận rối ren, một tên đầu lĩnh thị vệ không để ý cấp bậc lễ nghĩa xông thẳng tới, quỳ xuống đất lo lắng nói:

“Khởi bẩm hoàng thượng, phản quân đã tiến vào thành Vĩnh Tắc!”

“Nói bậy! Phản quân làm sao có thể nhanh như vậy công phá cửa thành?”

Ân Nhược Nhân đứng lên quát lớn.

Đầu lĩnh kia giờ mới lưu ý Ân Nhược Nhân cũng ở đây, biểu hiện trên mặt lập tức cổ quái, ấp a ấp úng muốn nói lại thôi.

“Nói đi.”

Ánh mắt Ân Trường Hoa lóe lên. Hắn tướng mạo tuấn tú, nhìn như ôn văn nho nhã, lúc trầm mặt xuống lại có cảm giác tăm tối.

Người nọ rung mình một cái, bất chấp nói:

“Trình thám nói, xác thực là Kha tướng quân dẫn đầu trú quân, tự mình mở cửa, để phản quân vào thành. Nói, nói là Nhược Nhân hoàng tử hạ lệnh, muốn giúp đỡ chính phái, thay mặt hoàng thượng, hiện tại đang dẫn phản quân tới gần hoàng cung.”

Sắc mặt hai huynh đệ Ân thị, chốc lát liền tái mét một mảnh.

Lão hoàng đế Câu Bình chỉ vẹn vẹn có hai người con, truyền ngôi cho con vợ thứ là thái tử Ân Trường Hoa, nhưng lại đem lệnh bài hình ưng điều quân hai vạn trú quân Vĩnh Tắc ban cho con trai trưởng Ân Nhược Nhân, phòng về sau nếu Ân Trường Hoa đối với đệ đệ có khả năng uy hiếp ngôi vị hạ độc thủ còn có thể đáp trả.

Ân Trường Hoa lại sâu sắc biết được đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình chỉ thích thah sắc khuyến mã, xưa nay không ham ngôi vị, dù cho Ân Nhược Nhân không có hai vạn trú quân hậu thuẫn, Ân Trường Hoa cũng không muốn diệt trừ Ân Nhược Nhân. Mà lúc này, lại có kẻ mượn danh Ân Nhược Nhân phạm thượng tác loạn.

“Hoàng huynh, người biết ta tuyệt đối không có tâm tư này. Nhất định là lấy cấp lệnh bài làm mưa làm gió!”

Ân Nhược Nhân không kiềm nổi phần nộ, hung hăng bóp nát lệnh bài, quay đầu dứt khoát nói:

“Hoàng huynh, người mang theo ngọc tỷ truyền quốc rời khỏi Vĩnh Tắc đi. Ở đây để ta chống đỡ.”

Ân Trường Hoa ngưng mắt nhìn Ân Nhược Nhân trong chốc lát, rốt cuộc gật đầu, nói:

“Được rồi! Nhớ kĩ không nên liều mạng, không cầm cự được liền hàng. Chờ ta triệu tập tướng sĩ trung tâm, nhất định sẽ quay về Vĩnh Tắc cứu người.”

Mười mấy người bảo vệ Ân Trường Hoa, che chở hẩn từ mật đạo trong tẩm cung nhanh chóng chạy trốn. Ân Nhược Nhân quay đầu nhìn lại, đột nhiên rút đao bên hông tên đầu lĩnh, sắc bén lướt qua đã cắt đứt yết hầu người nọ.

Người nọ chết không nhắm mắt, cổ họng ‘khanh khách’ rung động, máu tươi tuôn trào, ngửa mặt lên trời ngã xuống. Ân Nhược Nhân lại càng không dừng tay, đem quần áo cởi hết ra, từ từ quần áo lấy ra y phục Ân Trường Hoa mặc vào thi thể.

Lại hươu đao lên mặt thi thể huyết nhục mơ hồ, xong xuôi, hẩn nhìn cổ thi thể kia nói:

“Oan ức người. Ân gia nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, ngày sau nhất định trọng thưởng người nhà người.”

Hẩn lau vết máu dính trên mặt, thay trang phục thị vệ, cầm đao lao ra khỏi tẩm cung. Bên ngoài ánh lửa ngút trời, phản quân dưới sự dẫn dắt của trú quân tràn vào hoàng cung. Cùng thị vệ trong cung chém giết.

Thủ vệ trong cung nhiều nhất chỉ mấy nghìn người, tuy rằng bỏ mạng liều chết, nhưng chung quy yếu không địch được mạnh, trong nháy mắt đã gần kề nguy hiểm, lần lượt trở thành vong hồn dưới lưỡi đao phản quân.

Ân Nhược Nhân rời khỏi một đám thị vệ hỗn tạp, từng bước đi dần tới chân tường hoàng cung, liên tục hai đao giải quyết được hai đối thủ dây dưa, đang muốn thừa dịp lộn xộn nhảy lên tường cao, phía trước chợt xuất hiện ánh lửa, lại có trên trăm tên phản quân đánh tới.

Bóng phản quân gầy như dây, cực kì khó nhìn. Tay không ở trong đám thị vệ đang qua lại như con thoi, thân pháp linh xảo vô cùng; thỉnh thoảng đá ra một cước. tất có một thị vệ đi đập ngã bay ra ngoài, khí tuyệt rơi xuống đất.

Ân Nhược Nhân chỉ cảm thấy bóng dáng người kia rất quen, đi lên phía trước muốn nhìn cho rõ ràng. Trùng hợp người nọ cũng quay người lại, gương mặt hiện ra sau ánh lửa.

“Phượng Vũ!”

Ân Nhược Nhân đột nhiên lùi bước, lửa giận không thể đè nén xông lên, cũng không chú ý đến một kiếm đâm lên phía sau.

Đợi đến khi nghe thấy tiếng gió thổi khác thường, hẩn theo bản năng nghiêng người tránh được chỗ hiểm, nhưng đầu vai vẫn là một trận bỏng rát, bị kéo ra một khoảng rộng.

Hẩn lại không để ý, chỉ nhìn chằm chằm Phượng Vũ, khóe mắt như muốn nứt ra.

Trong khoảnh khắc bỗng nhiên tĩnh lặng.

Chỉ có Phượng Vũ người hẩn sủng ái nhất, mới có cơ hội khi hẩn không hề phòng bị thân long hoá phượng, dùng đồ giả trá lấy hắc ưng lệnh bài của hẩn...

“Vì sao phản bội ta?”

Hẩn hỏi thiếu niên, thanh sắc câu lệ.*

Phượng Vũ cũng thấy rõ Ân Nhược Nhân, khuôn mặt thiếu niên thanh tú xinh đẹp nổi lên một trận biến hóa vi diệu, sau cùng cười khê:

“Nhị hoàng tử, người có chí riêng, xin thứ cho Phượng Vũ đắc tội.”

Vừa dứt lời, cả người y khê nhảy lên đánh về phía Ân Nhược Nhân, bay lên, đá thẳng vào ngực Ân Nhược Nhân.

Ân Nhược Nhân chính khi tức giận bùng nổ, căn bản không nghĩ tới Phượng Vũ hướng về phía hẩn hạ sát thủ.

Bị đá trúng, một ngụm máu tươi phun ra, tâm tư hẩn thay đổi thật nhanh, dứt khoát mượn lực nhảy về phía sau, lưng đánh vỡ bức tường cao phía sau thành một lỗ to, ngã bay qua.

“Rầm!”

Bọt nước văng khắp nơi, hẩn rơi xuống sông đào bảo vệ thành.

Đêm tháng mười, dĩ nhiên lạnh lẽo, nước sông còn lạnh hơn.

Ân Nhược Nhân chịu đựng đau nhức từ miệng vết thương truyền tới, hít một hơi dài nhảy lên bờ, phân rõ phương hướng, phát hiện mình ở nơi cận thần gửi xe ngựa khi yết kiến hoàng đế.

Hắn ngay lập tức lấy tay che đi miệng vết thương, hướng con đường lên đình chạy vội.

Tối nay hắn vào cung gặp Ân Trường Hoa, chính là cưỡi ái mã Mộc Thần, giờ chỉ mong sao Mộc Thần có thể giúp hắn thoát khỏi vòng vây.

9. Chương 9

Nhẹ nhàng rút ra ngân châm, lại mở vài đơn thuốc, Trì Trọng Lâu đứng dậy hướng Đối viên ngoại cáo từ.

Đối viên ngoại một tay mở mấy cửa hàng dầu muối vãi vốc, cũng coi là nhân vật có mặt mũi ở trấn nhỏ này, ước chừng năm mươi tuổi, bộ dạng ôn hòa, tạ ơn Trì Trọng Lâu xong liền kêu gia đình đưa đại phu ra cửa.

Trì Trọng Lâu mang theo bánh ngọt cùng hai cân thịt khô Đối viên ngoại tặng, đi trên con đường trần đá vụn, gặp được không ít người qua đường đều hướng y thân thiện chào hỏi, y cũng mỉm cười gật đầu chào lại từng người.

Vết thương ở chân trái đã hoàn toàn khép lại, y không muốn ở lại nhà Phạm Tứ Ngưu gây thêm phiền phức. Vì vậy đến khi đi lại không còn bất tiện liền để Phạm Tứ Ngưu tìm một nơi an tĩnh trong thôn, dựng lên một nhà tranh nhỏ.

Ban ngày chạy lên trấn nhỏ hành nghề y, buổi tối ở trong phòng điều chế thuốc, đôi lúc cũng thanh tĩnh an nhàn.

Y biết dân chúng trong trấn nhỏ cũng không dư dả nên chỉ lấy ít tiền xem bệnh. Thường có những bệnh thấy áy náy, liền đưa cho y một chút lương thực, Trì Trọng Lâu cũng không cự tuyệt ý tốt của bọn họ.

Thu hoạch trong năm quá thấp, ở Câu Bình nạn đói cùng bạo động cũng càng ác liệt. Y ở trấn trên làm nghề y, thỉnh thoảng cũng nghe được các nơi đều có nạn dân chết đói. Đô thành Câu Bình – Vĩnh Tắc đã bị phản quân chiếm giữ, hoàng đế mất tích... dân chúng cả nước trong lòng bàng hoàng, mà nơi này là một trấn nhỏ gần biển nên cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, chỉ là người chạy nạn từ đất liền rõ ràng tăng nhanh, phá vỡ sinh hoạt thanh bình thường ngày của trấn nhỏ.

Trong đám dân chúng chạy nạn, cũng có người Xích Ly. Từ trong miệng những người đó Trì Trọng Lâu biết được Phong Hoa phủ đã bị đại quân Huyền Long công phá, tứ đệ Chấn Nguyệt hướng Huyền Long cúi đầu xưng thần. Xích Ly này từ một nước lớn ở phía Nam từ nay trở đi thành thuộc địa của Huyền Long. Những người đó lo lắng Huyền Long cuối cùng triệt để chiếm Xích Ly, tranh thủ đem cả nhà trốn sang Câu Bình, không ngờ Câu Bình cũng hỗn loạn bất kham.

Trì Trọng Lâu kinh ngạc qua đi lại cảm thấy mờ mịt. Hoàng mẫu đã qua đời, Xích Ly trở thành nước chư hầu. Dù cho y về được nước, cũng đã không có chút ý nghĩa nào...

Y thở dài, bỗng nhiên nghe thấy cách đó không xa tiếng ngựa rên rĩ, kéo sự chú ý.

Đường phố vắng vẻ, ở khúc quanh một cơ thể đầy bụi bặm trượt xuống lưng ngựa, ngựa một bên cúi đầu thê thanh hí, dùng đầu đẩy nam nhân trên đất. Người kia trên mình dính toàn bụi bặm dơ bẩn, cùng màu sắc lông ngựa y hệt nhau không nhìn ra nhan sắc, tóc rối tung như đoàn cỏ dại.

Mấy đứa trẻ con vây xung quanh, làm mặt quỷ kêu: “Tên bẩn thỉu!” còn ném mấy hòn đá nhỏ vào người nọ.

Thân thể người nọ giống như suy yếu tới cực điểm, đứng cũng không nổi, chỉ có thể khê nâng cánh tay che khuôn mặt, trốn tránh mấy hòn đá nhỏ đang bay tới.

Trì Trọng Lâu nổi lên lòng trắc ẩn, tiến lên phía trước. Mấy đứa nhỏ thấy người lớn đi tới, liền cười đùa chạy đi hết.

“Người có đói bụng hay không?”

Trì Trọng Lâu ngồi xổm xuống bên cạnh người nọ, thấy cầm dưới người nọ hé ra sau cánh vô cùng nhếch nhác, cũng không biết qua mấy ngày chưa rửa mặt, nghĩ thầm có lẽ là nạn dân từ nội địa chạy tới.

Y mở hộp bánh ngọt, lấy vài miếng bánh đưa tới bên mép người nọ:

“Cầm ăn đi. Không đủ, chỗ ta vẫn còn.”

Người nọ không nhận, thân thể lại trở nên cứng còng. Trì Trọng Lâu thấy gân xanh dưới cổ người nọ đột nhiên nổi lên.

Y cảm thấy hơi kỳ quái, lại nghĩ đến có thể người này tính tình cao ngạo, không muốn nhận thứ người khác bố thí, liền nói:

“Bánh ngọt này là ta bán cho người, chờ người sau này có tiền, trở lại đưa ta được rồi.”

Người nọ vẫn không lên tiếng, cánh tay đang che trên khuôn mặt lại càng ngày càng run rẩy.

Trì trọng lâu ngạc nhiên, nhìn kỹ phía sau, rốt cuộc nhận ra ngựa:

“Mặc Thần!”

Ngựa trong phủ Ân Nhược Nhân làm sao có thể chạy đến địa phương xa xôi này?

Nghe Trì Trọng Lâu kêu tên ngựa, người nọ cả người chấn động, đột nhiên giơ tay đẩy Trì Trọng Lâu ra, bỏ dậy bỏ chạy, ngay cả ngựa cũng không dắt theo.

Thấy bóng lưng người kia, ánh mắt Trì Trọng Lâu thoáng cái mờ đi. Chuyện cũ trước kia, trong nháy mắt xoáy vào nội tâm. Y đứng ngẩn người, lẩm bẩm nói:

“Ân Nhược Nhân...”

Người nọ nghe vậy càng chạy trốn nhanh hơn. Cũng không chạy được xa, giống như thể lực hết chống đỡ nổi, ngã xuống, lại đứng lên tiếng tục chạy.

Trì Trọng Lâu sợ run một hồi, chính mình cũng không biết làm cái gì, bước chân không tự chỉ được đi theo người. Ân Nhược Nhân chạy được một đoạn lại ngã sấp, nhưng vẫn giống như là đang tránh né hồng thủy mãnh thú mà không chịu dừng, một đường chạy thẳng đến trấn nhỏ.

Thôn quê cây cỏ tiêu điều, thấm thấu cái lạnh lẽo của mùa đông. Một con sông chảy khe khẽ róc rách, mặt sông không rộng, cỏ lau hai bên bờ đều héo rũ, ở trong gió rét run rẩy lay động.

Trì Trọng Lâu thấy Ân Nhược Nhân hướng bờ sông chạy, nhin không được cất giọng nhắc nhở:

“Ở sông này có rắn độc, đừng đi quá.”

Bước chân Ân Nhược Nhân chỉ dừng một chút, trái lại gia tăng cước bộ, nhảy vào trong sông ra sức khua hai cánh tay hướng bờ bên kia bơi đi.

Đến giữa sông, hần bỗng nhiên kêu lên đau đớn, thân thể nhào lên.

Tình hình này, tám chín phần mười là bị rắn cắn.

Trì trọng lâu trong lòng trầm xuống, đưa tay dậm cái gì đó, cũng ghim vào giữa sông, kéo Ân Nhược Nhân còn đang không ngừng giãy dụa, y bơi về bên bờ, cả người ướt sũng.

Trên đùi Ân Nhược Nhân quả nhiên có một con rắn lục nhỏ. Trì Trọng Lâu thấy bên cạnh vừa khéo có một đoạn cành khô, y cầm lên đánh rắn nhỏ dài tận bảy tấc kia, thân rắn vọt vọt vài cái, liền từ trên đùi Ân Nhược Nhân rớt xuống.

Hai lỗ nhỏ bị rắn cắn chảy máu, Trì Trọng Lâu không chút nghĩ ngợi cúi đầu, muốn thay Ân Nhược Nhân hút ra máu độc, lại bị hung hăng đẩy ra.

“Ta không cần người cứu!”

Ân Nhược Nhân kéo chân, đi tới hắc mã bên cạnh, nỗ lực nhảy lên lưng ngựa, chân cũng đã bắt đầu tê dại, thế nào cũng không thể gượng lên.

Toàn thân hắn run rẩy, bỏ lại hắc mã, dùng hết tất cả khí lực đi về phía trước.

Kinh ngạc, hoảng loạn, xấu hổ, bối rối... Các loại tâm tình ở trong lòng dâng lên, đem hắn từ đầu đến cuối không có dừng khí nhìn trì trọng lâu.

Dùng sức mạnh kinh người dựa vào Mặc Thần, hắn liều mạng khi phản quân vây quanh, hốt hoảng trốn phản quân đuổi bắt, cuối cùng vẫn chạy trốn tới biên giới Đông Hải Câu Bình. Truy binh tựa hồ rốt cục bị hắn thoát khỏi, nhưng trăm triệu không nghĩ tới, hắn cư nhiên ở thời điểm thất vọng nhất nghèo túng gặp Trì Trọng Lâu.

Hồi tưởng hành động chính mình đối với Trì Trọng Lâu, hắn không chút nghi ngờ Trì Trọng Lâu biết được sẽ dùng biểu tình có chút hả hê cùng châm chọc nói móc hắn.

Ngay cả khi nghèo túng, hắn vẫn như cũ có niềm kiêu ngạo của hắn, không muốn mình bị bắt luận kẻ nào chế nhạo, đó là lý do rõ ràng nghe được trong sông có rắn độc, nhưng vẫn nhảy xuống, chỉ vì muốn thoát khỏi Trì Trọng Lâu.

Cho dù bị độc xà cắn chết, hắn cũng không muốn bị người chế nhạo, đặc biệt người kia, lại là Trì Trọng Lâu...

Chân bắt chợt khụy, hắn quỳ rạp xuống đất, đầu óc cũng từ từ choáng váng, hắn giãy dụa một phen, tự mình đều không thể đứng lên, chỉ có thể liên tục thở gấp.

Trì Trọng Lâu ngơ ngác nhìn Ân Nhược Nhân, rốt cuộc đến gần, nói:

“Nếu không đem độc hút ra lai, ngay cả thần tiên cũng không thể nào cứu được người.”

“Không liên quan gì tới người!”

Thanh âm Ân Nhược Nhân khàn khàn, cũng rất gắt gỏng, giống như dã thú bị xâm phạm lãnh địa.

“Ta không cần người tới đồng tình thương cảm ta! Trì Trọng Lâu, ta bây giờ biến thành cái dạng này, người nhất định thật cao hứng đi! Người đi đi, đừng để ý tới ta!”

Có cái gì để ta cao hứng sao? ...

Trì Trọng Lâu mờ mịt, cuối cùng bình tĩnh nói:

“Tùy người nghĩ như thế nào. Chỉ bất quá hôm nay dù cho bị độc xà cắn chính là một người xa lạ, thậm chí một con chó, một con mèo, ta cũng sẽ cứu. Người không cần suy nghĩ nhiều như vậy.”

Cả người Ân Nhược Nhân đều cứng ngắc như đá.

Trì Trọng Lâu thấy hắn không lên tiếng nữa, đi tới xé mở miệng vết thương Ân Nhược Nhân cùng quần áo, đem máu độc hút đi ra. Liên tiếp nhổ ra hơn mười miệng, trong máu nhưng vẫn tím đen. Y biết bởi vì vừa làm chậm trễ thời gian, độc tính đã chuyển nặng.

“Người như vậy không đi được đường xa, quay về nhà của ta dưỡng thương tốt rồi lại đi.”

Y đỡ Ân Nhược Nhân lên lưng ngựa, thu thập hòm thuốc và đồ ăn, dắt Mặc thần chậm rãi đi về hướng Phạm gia thôn.

Mặt trời lặn rực đỏ, chiếu lên mặt sông gợn nước lăn, giống như nhuộm đám cỏ lau héo rũ một tầng vàng óng ánh.

Y và Ân Nhược Nhân cũng không nói chuyện với nhau, chỉ nghe tiếng chân Mặc Thần ở nơi thôn quê cô tịch trống trải lặp đi lặp lại bước chân, thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng phì phì trong mũi, giật mình vì hai con thủy điều* trong bụi lau sậy. Trở về đến nhà tranh nhỏ của Trì Trọng Lâu, Ân Nhược Nhân bởi vì độc tính công náo rơi vào hôn mê.

Đem người dờn đến trên giường nhỏ được tấm ván gỗ hợp lại thành, Trì Trọng Lô cạy khớp hàm Ân Nhược Nhân, bỏ xuống mấy viên thuốc giải độc, lại ở trên cổ tay trên đùi Ân Nhược Nhân cắt mấy vết nhỏ, đem máu độc chảy ra. Thấy người Ân Nhược Nhân ẩm ướt cùng quần áo dơ bẩn, y thở dài, đứng dậy đun nước nóng, gội đầu cho hắn, sau đó chà lau toàn thân.

Trên đường chạy trốn, vết thương trên vai Ân Nhược Nhân còn không được trị liệu tốt, lúc này đã đầy mủ máu.

Trì Trọng Lô khiêu miệng vết thương, ép sạch mủ máu rồi sau đó bôi thuốc, băng bó đầu ra đây, xoay mình lấy một bộ quần áo của bản thân thay Ân Nhược Nhân mặc vào.

Chờ đến khi y ngừng lại nghỉ, đã thấy bụng đói kêu vang, y cũng lười đun bếp nấu cơm liền ăn đỡ hai miếng bánh ngọt lót dạ. Sau đó ra ngoài cắt chút cỏ khô cho Mặc Thần, thuận tiện cũng đem toàn thân Mặc Thần ra cọ rửa sạch sẽ, lộ ra lông mao đen bóng.

Mặc thần ăn xong cỏ khô, khê liếm bàn tay y.

Trì Trọng Lô không khỏi nhớ lại ban đầu ở phủ nhị hoàng tử thay Mặc Thần mang bệnh chữa trị, ngần ngại một hồi, khê than sờ sờ đầu Mặc Thần, đi trở về phòng.

Y phục của y vì cứu Ân Nhược Nhân cũng đã ướt đầm, nhưng duy nhất một bộ có thể dùng để thay đổi giặt quần áo đã cho Ân Nhược Nhân mặc. Trì Trọng Lô chỉ phải đem quần áo ướt sũng đều cởi hết ra, gác trên chậu than hong khô. Còn mình thì bọc chăn ngồi một bên sưởi ấm.

Ngoài cửa gió đông khê rít, quang cảnh giống như một năm trước y bị Ân Nhược Nhân bắt đến.

Trì Trọng Lô ngơ ngẩn ngẩn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, trái tim bỗng nhiên hơi nhói lên, nhắc nhở y không nên nhớ lại những thứ đã qua.

Hồi ức bị gián đoạn, nhìn trong chậu vẫn còn mấy khối than củi, ngẩng đầu. Ân Nhược Nhân chẳng biết lúc nào đã tỉnh, đang ngồi ở mép giường, chậm rãi quan sát bốn phía, vẻ mặt phức tạp nhìn y.

“Đói không? Có muốn ăn vài thứ hay không?”

Trì Trọng Lô bao lấy chăn đứng dậy, đem bánh ngọt với nước đặt trên bàn cạnh giường.

Ân Nhược Nhân lại nhìn hai chân Trì Trọng Lô lộ ra bên ngoài, trên bắp chân trái có một vết sẹo lớn và mấy vết răng khểnh khiến hắn thay đổi sắc mặt.

Trên da Trì Trọng Lô, vốn là cái gì cũng không có.

“Chân người, đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn khàn khàn mở miệng.

Trì Trọng Lô ngây người, nhàn nhạt nói: “Bị cá mập cắn.”

“Cái gì?”

Ân Nhược Nhân hoảng sợ, dù rằng Trì Trọng Lô hiện tại yên lành đứng trước mắt hắn, hắn vẫn cảm thấy chấn động, nhịn không được đứng lên truy hỏi:

“Làm sao bị cá mập cắn? Nhạc Trảm Tiêu đâu? Người không phải cùng hắn rời khỏi Vĩnh Tắc sao? Hắn ta như thế nào lại không bảo vệ tốt người? Hiện tại ở đâu rồi?”

Hắn liên tiếp hỏi, Trì Trọng Lô chỉ trầm mặc nhìn hắn một cái, rồi trở lại ngồi bên cạnh chậu than khêu lửa.

“Ta và Nhạc tướng quân rời bến gặp phải cơn lốc Long thần, chìm thuyền sau đó thất lạc. Ta được ngư dân trong thôn này cứu. Hiện tại ở nơi này.”

Thấy Ân Nhược Nhân môi khê động còn muốn hỏi lại, y lẳng lặng nói:

“Độc của người còn chưa trừ hết, không nên nói chuyện nhiều, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Ân Nhược Nhân ngậm miệng lại, một lúc lâu mới nhẹ giọng nói:

“Trọng Lâu, nguyên tiêu yến ngày đó, ta kỳ thực muốn ngươi ở lại, đều là bị Nhạc Trảm Tiêu tức đến mù đầu, ta mới, mới nói mấy câu giận ngươi...”

Một tiếng “Trọng Lâu” đem Trì Trọng Lâu bừng tỉnh. Lửa trong chậu than chậm rãi trở nên mơ hồ, y quay đi, không muốn để cho Ân Nhược Nhân thấy được vẻ mặt của mình.

“Chuyện đã quá khứ, đừng nhắc lại.”

Ngữ khí của y rất bình thản, nghe không ra đến tột cùng là vui hay giận.

Đoạn Ân Nhược Nhân lần thứ hai im lặng, nhìn chằm chằm dấu vết trên đùi Trì Trọng Lâu, trong lòng tràn ngập hối hận và hổ thẹn.

“Trọng Lâu... Ta không nên dối gạt trên đùa ngươi, ngươi... Hận ta sao?”

Hận với không giận, yêu với không yêu, ai lại có thể chân chính nhìn thấu.

Trì Trọng Lâu chợt thấy mộng cũ trước đây, cũng như một vở kịch.

Chỉ là trong đó, y cũng đã từng cười qua, từng hạnh phúc...

“Xuy”, một chút bọt nước rơi vào trên than củi đốt đến đỏ bùng, chớp mắt hóa thành khói xanh. Trì Trọng Lâu lại cười, khẽ lắc đầu.

“Có lẽ là kiếp của ta, tựa như lúc bị cá mập cắn, giống nhau, lúc đó rất đau, hiện tại cũng đều thành quá khứ. Giờ đây ta sống rất tốt, vậy là đủ rồi.”

Khóe miệng Ân Nhược Nhân khẽ giật, Trì Trọng Lâu từ trước đến nay vẫn không trách mắng hấn, nhưng hấn lại không cách nào tha thứ chính mình. Hấn không biết, dùng hết toàn bộ thời gian cả đời này, liệu có thể bù đắp thương tổn cho Trì Trọng Lâu hay không?...

Trọn cả đêm, hấn cũng không ngủ lại, trong ánh sáng ảm đạm nhìn Trì Trọng Lâu. Nghỉ ngơi mấy ngày, thương thế Ân Nhược Nhân triệt để khỏi hấn.

Sáng sớm hôm nay, Ân Nhược Nhân nấu một khối thịt khô lớn, một ít cá khô, cùng bánh ngọt cơm nắm gói thành một bọc. Ân Nhược Nhân vẫn đứng ở bên cạnh, yên lặng nhìn Trì Trọng Lâu bận rộn, chờ đến khi Trì Trọng Lâu đem cái bọc đưa tới trước mặt hấn, hấn mới lắc đầu, mỉm cười nói:

“Ta không đi.”

Tay Trì Trọng Lâu run lên, cái bọc suýt nữa rơi xuống đất, bị Ân Nhược Nhân đứng lúc tiếp được.

“Vĩnh Tắc đã bị phản quân chiếm lĩnh, ta thế đơn lực bạc, cũng vô lực xoay càn khôn. Huống hồ ta vốn đối ngôi vị hoàng đế cũng không có gì hứng thú.”

Ân Nhược Nhân vừa nói vừa nhìn sắc mặt Trì Trọng Lâu, ôn nhu nói:

“Trọng Lâu, chúng ta còn có thể gặp nhau, nhất định là trời cao muốn chúng ta có thể cùng một chỗ. Sau này, ta ở tại chỗ này cùng ngươi có được hay không? Ta có thể thề độc, sau này sẽ không lừa dối ngươi, trên cột ngươi.”

Môi Trì Trọng Lâu trắng bệch, bỗng nhiên mở cửa phòng, thanh âm lại vẫn như cũ bình tĩnh.

“Ta để ngươi ở lại, chỉ là bởi vì ngươi trúng độc. Ngươi đã đã khỏi rồi, xin mời rời khỏi.”

“Trọng Lâu...”

Ân Nhược Nhân còn muốn khẩn cầu lần nữa, Trì Trọng Lâu đã xem hấn đẩy tới bên ngoài cửa. Sức lực tuy rằng không lớn, nhưng Ân Nhược Nhân lại không dám phản kháng, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn hai cánh cửa đóng sầm trước mặt.

Hấn đứng ngẩn ngơ trong gió, cuối cùng cầm bọc đồ ăn, dắt hắc mã Mặc Thần chậm rãi đi xa.

Trì Trọng Lâu dựa lưng vào ván cửa, thẳng đến tận khi không nghe được tiếng vó ngựa, y mới im lặng cười khổ.

Tâm bị chà đạp, sẽ không chịu nổi lần thứ hai đùa bỡn.

Y không có dũng khí lần nữa tin tưởng Ân Nhược Nhân, chỉ có thể đem người nợ trong tầm mắt từ nay về sau vĩnh viễn đoạn tuyệt. Gió lạnh thổi ào ào, lạnh thấu xương.

Trì Trọng Lâu xem xong bệnh cho người cuối cùng, thu dọn nhắc lên hòm thuốc, bung ô, nghênh đón trận tuyết rơi lẻ tẻ rời khỏi trấn nhỏ, đi về Phạm gia thôn.

Ngày hôm nay đã là đêm trừ tịch – đêm 30. Mấy nhà bệnh nghe nói đại phu còn độc thân, đều nhiệt tình muốn y ở lại cùng nhau ăn bữa cơm trừ tịch nóng hổi. Trì Trọng Lâu đành nói ở nhà còn có bệnh nhân, lời nói dịu dàng từ chối mấy nhà nhiệt tình.

Y đã mất nước mất nhà, ở lại nơi đó nhìn toàn gia người ta đoàn tụ hoà thuận vui vẻ, chỉ sẽ làm y càng thêm tổn thương. Vẫn là nên trở lại nhà tranh buồn tẻ, bên ngọn đèn ảm đạm rót xuống chén trà đắng, nhìn sách thuốc, cảm thấy đêm trừ tịch yên tĩnh thích hợp với y hơn.

Hoa tuyết từ từ lớn, đem bầu trời vốn là xám xịt che kín nhìn không thấy màu sắc nào khác.

Trì Trọng Lâu lúc gần đến làng chài, sắc trời đã đen kịt như mực, ngọn đèn dầu ở trong đêm tối yếu ớt lập lờ, mùi đồ ăn từ cửa sổ các nhà bay ra, khiến cho thôn trang nhỏ này thêm vài phần ấm áp.

Nhà nhỏ của y, cư nhiên cũng lộ ra ánh sáng.

Trì Trọng Lâu quả thực ngây ra một lúc. Bước nhanh đi tới trước nhà, thu lại ô, mở ra ván cửa khép hờ.

Trên bàn gỗ nhỏ, bày một mâm thịt gà khô, còn có vò rượu hoa điều lâu năm. Một nam nhân vui vẻ từ trên ghế đứng lên, tiến lại đón.

“Trọng Lâu, người đã về.”

Đúng là Ân Nhược Nhân ngày đó rời đi.

Trên mặt hắn chẳng biết dùng cái gì vậy bôi lên vừa đen vừa vàng, đầy mụn cơm, cả người một bộ vải thô cực kì sạch sẽ.

Hắn trong tay Trì Trọng Lâu đang đứng ngẩn ngơ đỡ lấy cái hòm thuốc và ô, sau đó thay Trì Trọng Lâu phủi hoa tuyết dính vào đầu vai, ôn nhu nói:

“Trọng Lâu, người mau ngồi đi.”

Trì Trọng Lâu nhìn hắn chăm chăm, thật lâu mới từ ngoài ý muốn lấy lại tinh thần, lên tiếng:

“Người còn tới làm gì?”

“Trở về cùng người cùng nhau đón năm mới a.”

Ân Nhược Nhân trả lời phi thường tự nhiên, đóng cửa phòng đem khí lạnh ngăn cách bên ngoài, hắn quay người lôi kéo Trì Trọng Lâu ngồi vào bên cạnh bàn, chỉ vào rượu và thức ăn nói:

“Ta ngày đó rời đi, lên trấn nhỏ tìm nhà phú hộ làm công ngắn hạn. Hôm nay là trừ tịch, ta đương nhiên muốn mua rượu và thức ăn. Trọng Lâu, người cũng đói bụng phải không? Nhanh ăn đi!”

Hắn gấp lên một cái đùi gà, bỏ vào trong bát Trì Trọng Lâu.

Trì Trọng Lâu cúi đầu nhìn đùi gà, không động đũa, cũng không lên tiếng.

Ân Nhược Nhân đợi một lúc, Trì Trọng Lâu vẫn như cũ vẫn duy trì ngậm miệng không nói, hắn có chút thất vọng, nhưng lập tức lại tràn ra bộ dáng tươi cười, đẩy ra vò rượu, châm hai chén, cầm lấy một chén đưa tới trước mặt Trì Trọng Lâu.

“Người không thích ăn đùi gà, liền uống chút rượu cho nóng người đi.”

Chén rượu làm từ đất sét thường nung ra, rất thô ráp, cùng ly ngọc tinh tế đêm trừ tịch năm xưa căn bản một trời một vực.

Trì Trọng Lâu lại nhớ đến lúc đó, y và Ân Nhược Nhân, quàng lấy tay của đối phương mà uống rượu, giống phu thê trong lễ hợp cẩn giao bôi...

Chua xót đau đớn thoáng cái chiếm lấy trái tim, khiến y hầu như không tài nào thông thuận hô hấp.

Y vốn cho là mình vĩnh viễn cũng sẽ không nhớ lại buổi tối hôm ấy, nhưng thì ra, hết thấy đều khắc dấu thật sâu ở trong đầu y, cho tới bây giờ chưa từng mờ đi.

Nhưng y, thật sự không muốn nhắc lại, càng không muốn nhớ lại tràng giả tạo ôn nhu.

Trì Trọng Lâu bỗng nhiên nở nụ cười, rất lạnh. Đưa tay hất ra ly rượu trước mặt. Chén rơi xuống đất, nát tan.

Bắp thịt trên mặt Ân Nhược Nhân cũng không hiểu mà hơi co quắp, cơ thể cũng run rẩy, hấn che mặt hít sâu một cái, thả tay xuống, mỉm cười nói:

“Không sao không sao, người không thích uống rượu thì đừng uống, thực sự không có việc gì.”

Hắn nói rất nhẹ rất nhanh, càng giống như là đang an ủi mình.

Xoay người ở trong cái bọc để trên giường tìm tòi, lẩm bẩm nói:

“Trọng Lâu, đừng nóng giận, ta còn mua vài thứ cho người.”

Một kiện trường bào mới tinh bằng vải bông được đưa đến trước mắt, sắc tím nhàn nhạt, ghim vào mắt khiến y đau đớn.

Ân Nhược Nhân cẩn thận từng li từng tí run rẩy mở áo choàng.

“Y phục của người quá mỏng, mặc áo choàng này vào cho chút ấm áp. Trọng Lâu, ta có thể thay người mặc vào không?”

Trì Trọng Lâu ngậm chặt miệng, môi trắng bệch. Nghe Ân Nhược Nhân còn đang gần như cầu xin hỏi:

“Cũng không thể được?...”

Mặc vào thì như thế nào? Để Ân Nhược Nhân giống như trước đây giúp y mặc y phục tím nhạt xinh đẹp nhất, khí khái nhất?

Mặc cho Ân Nhược Nhân ba hoa chích choè thế nào, y vẫn như cũ là một người tư sắc bình thường ngu ngốc.

Cái cảm giác bị người đùa bỡn lừa dối quá đau đớn, y đã trăm phương nghìn kế khóa nó tận chỗ sâu nhất đáy lòng, vì sao Ân Nhược Nhân còn xé rách vết thương ấy của y?

Trì Trọng Lâu thật sâu nhắm mắt lại con người, giấy lát mở ra, đứng dậy, trong hòm thuốc lấy ra cây kéo, nắm áo choàng liền cắt.

“Trọng Lâu?”

Ân Nhược Nhân sợ ngây người, theo bản năng muốn cướp lại áo choàng, nhưng trường bào đã bị ngăn cản cắt thành hai đoạn.

Chậm rãi buông xuống, Trì Trọng Lâu chậm chậm xoay người, đưa lưng về phía Ân Nhược Nhân.

Ngực trống rỗng. Giống như cái gì cũng không tồn tại.

Ân Nhược Nhân nhìn chằm chằm đoạn áo choàng chia làm hai trong tay, nửa ngày rồi cuộc tìm về thần trí, rung giọng nói:

“Trọng lâu, ta là thật tâm thích người, ta...”

“Những lời này, người một năm trước đã nói qua.”

Trì Trọng Lâu mở miệng, thanh âm bình tĩnh gần như chết lặng.

“Ân Nhược Nhân, xin người đừng lần nữa trêu chọc ta.”

“Ta không có...”

Ân Nhược Nhân muốn giải thích, nhưng Trì Trọng Lâu căn bản cũng không nguyện ý nghe, lẳng lặng nói:

“Ta cũng có tự tôn, cũng sẽ thương tâm. Chính ta cũng sai, phạm một lần vậy là đủ rồi, ta không muốn lại để cho mình lần thứ hai tái phạm.”

Ân Nhược Nhân yên lặng như gỗ đá. Đây là lần đầu tiên Trì Trọng Lâu ở trước mặt hắn thổ lộ tiếng lòng.

Trì Trọng Lâu cũng không có mắng chửi hắn, nhưng cả người hắn lại giống như bị roi quất qua, đau đến không cách nào hình dung.

“Trọng Lâu, thực sự xin lỗi.”

Hắn không biết còn có thể vì mình giải thích cái gì, chỉ vì những lừa dối kia không xóa sạch được sự thực.

“Đối với người lần này, là nghiêm túc. Trọng Lâu...”

Trì Trọng Lâu không nói gì thêm, chỉ là dùng ngón tay chỉ cửa phòng.

Ân Nhược Nhân biết, Trì Trọng Lâu muốn hắn rời đi. Trong mắt hắn hiện lên tuyệt vọng, hắn thấp giọng nói xin lỗi, nhưng mà Trì Trọng Lâu như trước không nói được một câu, đưa tay cố chấp chỉ vào cửa phòng.

Ân Nhược Nhân nhìn bóng lưng Trì Trọng Lâu đối với mình như người xa lạ, thật lâu, cuối cùng buông hai đoạn trường bào, lặng yên đi ra khỏi phòng nhỏ.

Nghe hai phiến tấm ván gỗ một lần nữa khép lại, cánh tay Trì Trọng Lâu treo ở giữa không trung của cuối cùng rũ xuống, chậm rãi ngồi vào trong ghế.

Trên mặt y, đã phủ đầy nước mắt. Đêm đó, y nhìn ngọn đèn, ngồi trơ đến bình minh.

Hoa tuyết cũng thổi suốt cả đêm, cách song cửa nhìn ra ngoài, một mảnh trắng tinh lạnh lẽo.

Ngồi rất lâu ở trong căn phòng lạnh như băng, tay chân đều đã lạnh lẽo đến mất cảm giác. Trì Trọng Lâu chậm rãi cử động chân, cầm lấy rượu thuốc xoa khắp tay chân, sau một lúc tê cứng mới hết, trở về độ ấm bình thường. Y rót một chén trà xanh, ăn xong mấy miếng bánh trắng, trên người cũng ấm áp lên.

Áo choàng bị cắt thành hai đoạn, vẫn còn yên lặng nằm trên mặt đất. Y lặng lẽ cầm lên, nhìn chằm chằm trong chốc lát, cuối cùng nhếch khóe miệng, mở cửa phòng.

Đang muốn ném bỏ áo choàng, y bỗng nhiên ngưng ngẩn.

Ân Nhược Nhân ôm đầu gối, ngồi ở hiên nhà, trên tóc cùng y phục đọng lại không ít hoa tuyết, xem tình hình đã ở trong tuyết ngồi rất lâu.

Thấy Trì Trọng Lâu, Ân Nhược Nhân lập tức đứng lên, chỗ ngồi trước đó lộ ra vết tích chói mắt, hắn nhìn Trì Trọng Lâu, thấp giọng nói:

“Xin lỗi.”

Thanh âm mê người thường ngày, kể cả đôi môi đều bởi vì giá lạnh mà run rẩy, ánh mắt lại ôn nhu nhìn Trì Trọng Lâu, trong lòng y cũng đau đớn không chịu nổi.

Người này, lại ngồi cả đêm trong tuyết chờ y. Chỉ là, đã đến ngày hôm nay, cần gì phải nhớ lại trước đây? Lê nào Ân Nhược Nhân không hiểu, có những thứ, bỏ lỡ một thời, chính là một đời?

“Xin lỗi.”

Nghe không được thanh âm đáp lại của Trì Trọng Lâu, Ân Nhược Nhân lại lập lại một lần.

Lời thừa thãi, hắn không muốn nói thêm, thầm nghĩ vẫn là xin lỗi, thẳng đến khi Trì Trọng Lâu tha thứ hắn mới thôi.

Toàn thân Trì Trọng Lâu cũng không nhịn được khẽ run, cắn chặt hàm, dứt khoát bỏ lại áo choàng, đóng cửa phòng, đập lên tuyết động đi nhanh đi về phía trước.

Ân Nhược Nhân không biết Trì Trọng Lâu muốn đi đâu, sợ hãi theo sát sau lưng y.

10. Chương 10

Trì Trọng Lâu đi thật nhanh, không bao lâu thì đến một chỗ khác của làng chài, gõ cửa nhà Phạm Tứ Ngưu.

Người mở cửa là vợ Phạm Tứ Ngưu, nhìn thấy Trì Trọng Lâu, vừa mừng vừa sợ, nói:

“Là Trì công tử sao? Mau vào ngồi!”

Phạm Tứ Ngưu nghe thấy tiếng động, từ trong nhà đi ra, vội vàng bắt chuyện cùng Trì Trọng Lâu vào nhà dùng trà. Thấy Ân Nhược Nhân theo sát phía sau, hẩn ngẩn ra, hỏi Trì Trọng Lâu:

“Trì công tử, vị này chính là...”

Trì Trọng Lâu cũng không vào nhà, chỉ nói:

“Phạm Tứ ca, ta hôm nay tới, là muốn nói với người cầu hôn Thủy cô nương.”

“Trọng Lâu?”

Sắc mặt Ân Nhược Nhân đại biến, lại bị dịch dung trên mặt ngăn che.

Phạm Tứ Ngưu và lão bà hẩn đều lấy làm kinh hãi, lắp bắp nói:

“Trì công tử, người, người là nói muốn thú nha đầu Xuân Thủy nhà ta?”

“Không sai.”

Trì Trọng Lâu bình tĩnh nói:

“Ta cũng đã lớn tuổi, nghĩ muốn ở lại Phạm gia thôn. Nếu như Phạm Tứ ca không ngại, mấy ngày nữa ta tìm bà mối tới cửa đặt sinh lễ.”

“Không ngại không ngại.”

Phạm Tứ Ngưu mừng rỡ cùng lão bà hẩn miệng đầy đáp ứng:

“Trì công tử coi trọng nha đầu Xuân Thủy nhà ta, chính là phúc khí tu được mấy đời của nàng. Ta sẽ chờ Trì công tử người tìm bà mối đến. Được rồi, Trì công tử, người cũng vào nhà mà nói đi.”

Trì Trọng Lâu lắc đầu, “Ta còn phải đến mấy nhà khám bệnh, cáo từ trước.”

Y xoay người, giống như lúc đến nhanh chóng trở về.

Trong mắt Ân Nhược Nhân tràn đầy kinh dị hoảng loạn, theo sát Trì Trọng Lâu, một mực theo Trì Trọng Lâu trở về nhà tranh, hẩn mới run rẩy nói:

“Trọng Lâu, những lời người vừa nói đến tột cùng là có ý gì?”

Trì Trọng Lâu trở về sau đó ngồi trên ghế. Y giống như đã dùng hết khí lực, mệt mỏi dựa lưng, mờ mịt nhìn cảnh tuyết tích mịch ngoài cửa sổ.

Một lúc lâu, y mới thản nhiên nói:

“Người nghe không rõ sao? Ta muốn cưới vợ.”

Ân Nhược Nhân chỉ cảm thấy ngực giống như vạn hòn đá lớn đè nặng, hô hấp khó khăn, đắng chát nói:

“Người vẫn hận ta, không chịu tha thứ cho ta sao?”

“Ta không hận người, cũng có thể tha thứ cho người.”

Trì Trọng Lâu chậm rãi quay đầu, nhìn nhãn thần ngạc nhiên của Ân Nhược Nhân, sau đó dời đi ánh mắt, nhẹ giọng nói:

“Trước đây luôn tự mình đa tình, không có gì phải oán giận. Đối với người, ta trước tiên chỉ muốn trải qua những ngày an tĩnh bình. Ân Nhược Nhân, người đi đi, từ nay về sau người cũng đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Trái tim mới vừa vui sướng tột đỉnh, đảo mắt đã bị hung hăng ném thẳng xuống đất vực.

Giọng nói Ân Nhược Nhân cũng khàn theo:

“Trọng Lâu, ta biết hiện tại người còn giận, ép ta rời đi. Người có bao nhiêu bức dọc, cứ nhằm vào ta, người muốn thế nào cũng được, đừng đem tương lai của mình ra đùa giỡn.”

Đầu ngón tay Trì Trọng Lâu bấm mạnh vào lòng bàn tay, đột nhiên cười lạnh, ngay cả hắn nghe được tiếng cười kia cũng cảm thấy xa lạ đáng sợ.

“Ân Nhược Nhân, người bớt tự cho là đúng đi. Ai đùa giỡn với người? Ta là nam nhân, đương nhiên cần một thê tử, người có khả năng cho ta không?”

Đôi môi Ân Nhược Nhân run rẩy.

“Đi đi, đừng làm phiền ta.”

Trì Trọng Lâu chỉ ra ngoài cửa, lần thứ hai hạ lệnh đuổi khách:

“Đi ra ngoài!”

Ân Nhược Nhân nghiêng đầu, ánh mắt thống khổ, nhìn Trì Trọng Lâu một hồi, đi tới cạnh cửa đóng chốt, bắt đầu cởi áo ngoài. Sắc mặt Trì Trọng Lâu thay đổi.

“Người muốn làm gì?”

“Người không phải là muốn nữ nhân sao?”

Ân Nhược Nhân đã cởi bỏ một nửa áo, tay cũng không ngừng, cởi quần xuống, dang rộng ra hai chân ghé vào bên cạnh bàn. Tóc hai bên tóc xõa xuống vai che kín mặt hắn.

Trì Trọng Lâu lúc này hoàn toàn không thấy rõ được biểu tình trên mặt Ân Nhược Nhân. Chỉ nghe được giọng nói Ân Nhược Nhân khàn khàn:

“Người muốn thê tử, liền thượng ta được rồi. Cả đời ta đều có thể làm nữ nhân của người.”

Cho dù không nhìn thấy vẻ mặt Ân Nhược Nhân, Trì Trọng Lâu cũng có thể tưởng tượng ra sắc mặt hắn chính là khuất nhục, nhưng y lại không cảm động, nói thẳng ra, y cũng không chịu nổi thay cho Ân Nhược Nhân, nhị hoàng tử cao ngạo này, vì một nam nhân tư sắc bình thường như y mà ăn nói khép nép, cần gì phải làm đến nước này?

Y quay đầu, không muốn nhìn thấy thân thể xích lõa bại lộ trong không khí lạnh lẽo nổi lên tầng da gà, lạnh lùng nói:

“Ta muốn một người sinh cho ta hài tử, giả nữ nhân thì được ích lợi gì?”

“Trì Trọng Lâu!”

Ân Nhược Nhân kêu to, gần như muốn phá nát nhà tranh.

Trì Trọng Lâu cho rằng Ân Nhược Nhân đột nhiên giận dữ, phất tay áo rời đi. Nhưng Ân Nhược Nhân vẫn như cũ ghé vào bên cạnh bàn, lưng run rẩy kịch liệt. Thật lâu sau mới mở miệng.

“Trọng Lâu, Trọng Lâu, người đến tột cùng muốn ta làm như thế nào?”

Hắn đang khóc, tuy rằng âm thanh rất nhỏ, nhưng Trì Trọng Lâu vẫn nghe được Ân Nhược Nhân đang liều mạng đè nén tiếng nức nở trong cổ họng:

“Ta biết mình trước đây không nên khiến người đau lòng, ta muốn bù đắp lại, ta muốn người vui vẻ. Ta đem Mặc Thần bán đi, vì người mua áo choàng ... Trọng Lâu...”

Trì Trọng Lâu im lặng.

Tình cảm trước kia, đã bị tổn thương phá thành mảnh nhỏ, cho dù miễn cưỡng chấp vá lại, vết rách cũng vĩnh viễn không biến mất.

Y nhặt lên quần áo rơi trên đất, thay Ân Nhược Nhân phủ thêm, lẳng lặng nói:

“Ta không muốn người làm gì. Nhược Nhân, ta mệt mỏi, ta sợ, không muốn lại để cho mình thương tâm lần nữa.”

Ân Nhược Nhân rốt cục thất thanh khóc rống:

“Trọng Lâu, lúc này người có thể tin tưởng ta lần nữa được không? Ta là thật lòng thích người! Tuyệt đối sẽ không để người thương tâm khổ sở!”

“Giờ ta tin người nói thật, vậy thì thế nào?”

Trì Trọng Lâu ngơ ngẩn cười cười, ôn nhu nói:

“Giờ ta không muốn lần nữa thích bất kể kẻ nào. Nhược Nhân, người cũng đi đi, ở cùng một chỗ với người không thích mình, người cũng không vui vẻ.”

Ân Nhược Nhân khóc, trái tim đau đớn, giống như đứa trẻ mất đi tất cả chỗ dựa.

“Trọng Lâu, chúng ta thì không thể một lần nữa bắt đầu sao? Người có lẽ sẽ có thể thích lại ta! Ta có thể chờ, chờ người cả đời a...”

Trì Trọng Lâu lắc đầu. Thay vì hai người đều thống khổ, y tình nguyện cùng Ân Nhược Nhân quên đi tất cả.

“Nếu như người thực sự thích ta, liền rời khỏi nơi này, để ta sống yên ổn.”

Phảng phất hiểu ra tất cả cầu xin đều không thể di chuyển được tâm ý, Ân Nhược Nhân cuối cùng từ từ ngừng khóc, mặc lại y phục, mở to ánh mắt sưng đỏ nhìn Trì Trọng Lâu một lần cuối cùng, kéo cửa ra, đi vào trong tuyết mịn mờ.

Trời đất tất cả đều là màu trắng, Ân Nhược Nhân đi rất chậm, bởi hắn cũng không biết, mình rốt cuộc muốn đi nơi nào.

Phú quý, quyền thế, tình nhân... Hắn không có khả năng giữ lại, cái gì cũng không có.

Không ai so với hắn rõ hơn, hắn thích Trì Trọng Lâu đến mức nào.

Trong tàng thư lâu, mỗi khi hắn vô ý quay đầu lại, luôn có thể thấy Trì Trọng Lâu ôn nhu hơi ngượng ngùng nhìn hắn. Cặp con ngươi dịu dàng kia trong sạch không có nửa phần dơ bẩn, tràn ngập trong đó, đều là tình ý đối với hắn...

Vết thương lòng của Trì Trọng Lâu, hắn luôn luôn cho rằng sau tất cả nỗ lực thật tình của mình, còn có thể bù đắp.

Mà giờ khắc này, tất cả hy vọng đều đã tan biến.

Trọng Lâu, thật sự không muốn tiếp nhận hắn...

Hắn chẳng biết mình đến cạnh biển từ khi nào, đến khi có ý thức, hắn đã đứng trên hoa tuyết trải đầy bờ cát, trước mặt sóng biển vỗ ào ào.

Biển rộng nhìn không thấy bờ, giống như hắn, nhìn không được điểm dừng.

Ân Nhược Nhân còn đang chờ đợi đứng lặng ở bên bờ, nhìn thái dương từng chút một rời đến giữa bầu trời, liền khuất sau đám mây, rồi từ từ lặn xuống mặt biển.

Một tiếng ngựa hí quen thuộc nhẹ nhàng vang lên, phá vỡ yên lặng.

Là Mặc Thân?

Ân Nhược Nhân có điểm không tin chậm xoay người, quả nhiên là Mặc Thần bị hắn bán giá thấp cho hộ xay bột trên trần nhỏ đang đứng cách đó không xa, hướng hắn giơ vó, muốn chạy vội tới bên cạnh nhưng lại bị một người nắm giấy cương không thể nào tiến lên.

Thấy rõ khuôn mặt người dắt ngựa, sắc mặt Ân Nhược Nhân thay đổi.

Người nọ là Phượng Vũ.

Dung mạo vẫn là xinh đẹp tuyệt trần như vậy, ngay cả bộ dáng khéo léo tươi cười vẫn y như xưa, nhưng Ân Nhược Nhân biết rõ, sau bộ dáng tươi cười của thiếu niên chính là cất giấu móng sắc răng nọc, ở lúc quan trọng nhất hung hăng cắn hắn một hơi, khiến hắn thất bại thảm hại.

“Nhị hoàng tử.”

Phượng Vũ cung kính hô, vẻ mặt lúc này hả hê mãn nguyện. Trên người vẫn còn y phục quý giá phôi sức tinh xảo, thoạt nhìn như một hậu duệ quý tộc nhân gia công tử.

Ân Nhược Nhân đột nhiên nở nụ cười, bi phần khó có thể lý giải.

“Phượng Vũ, ta trước kia đối xử với ngươi không tốt sao? Ngươi muốn cái gì, chỉ cần mở miệng, ta chưa bao giờ từ chối ngươi. Vì sao còn muốn trộm lệnh bài?”

Lông mi dài của Phượng Vũ khẽ run, nhưng vẫn còn lộ dáng vẻ tươi cười, nói:

“Nhị hoàng tử đối đãi Phượng Vũ quả thực tốt, kiếp này Phượng Vũ sẽ không quên. Thế nhưng...”

Y khe khẽ thở dài, lộ ra nét mặt khổ sở.

“Phượng Vũ càng không muốn đời này làm một nam thị hầu hạ người khác.”

“Vậy vì sao ngươi không nói với ta?”

Ân Nhược Nhân giận dữ:

“Nếu ngươi muốn tự do, ta có thể thả ngươi đi. Dù cho ngươi muốn làm quan, có ta dẫn dắt ngươi, cũng dễ dàng, hà tất phải đi theo phản quân cấu kết? Chu Thiên đến tốt cùng hứa cho ngươi cái gì khiến ngươi phản bội ta?”

Phượng Vũ khẽ khiêu đôi mày xinh đẹp, cuối cùng hé miệng cười:

“Ta cũng không muốn lừa gạt nhị hoàng tử nữa, ta vốn là đệ tử Chu Thiên, sư tôn đương nhiên muốn ta vào phủ nhị hoàng tử trở thành tai mắt, trợ giúp sư tôn một tay khởi sự (phát động vũ trang).”

Y nhìn gương mặt bỗng nhiên cứng ngắc của Ân Nhược Nhân, cười vui vẻ hơn:

“Phượng Vũ lừa gạt nhị hoàng tử nhiều năm, còn muốn xin nhị hoàng tử thông cảm nhiều hơn.”

Ân Nhược Nhân gắt gao trừng mắt với Phượng Vũ, nghĩ tới thiếu niên mấy năm qua ở trên giường hắn uyển chuyển các kiểu ghênh hợp tất cả đều là hư tình giả ý, bất giác trong lòng lạnh lẽo. Hắn hít sâu, hỏi:

“Ngươi bây giờ muốn thế nào?”

“Đương nhiên là lấy đầu nhị hoàng tử theo mệnh lệnh giao nộp cho sư tôn.”

Phượng Vũ cười cợt vô vô cổ Mặc Thần.

“Bản lĩnh thoát thân của nhị hoàng tử xem như không tệ, cư nhiên xen lẫn trong đám người làm công ngăn hạn, thật đúng là khiến Phượng Vũ cùng thủ hạ tìm hết một hồi. May mà gặp được Mặc Thần, để nó mang ta tìm tới được Phạm gia thôn.”

Con người y đảo quanh, thần nhiên nói:

“Thì ra vị Trì công tử kia cũng ở trong thôn, ha ha, nhị hoàng tử cũng có lúc bị người ta đuổi khỏi phòng, Phượng Vũ ngược lại còn được chứng kiến.”

Dáng tươi cười của y rất ngọt.

Ngay cả tứ chi Ân Nhược Nhân cũng trở nên lạnh lẽo, nghe giọng điệu Phượng vũ, rõ ràng khi hắn cùng Trì Trọng Lâu tranh chấp thì y cũng đến trong thôn. Sau lúc đó, Phượng Vũ khẳng định đã bố trí dùng thiên la địa võng lòng bắt hắn đi.

Nhìn khuôn mặt Phượng Vũ hiện tại không hề có chút sợ hãi, Ân Nhược Nhân càng khẳng định suy đoán của mình. Xung quanh Phạm gia thôn này, hơn phân nửa đã là thủ hạ của Phượng Vũ.

Hắn chậm rãi nắm hai tay, gần từng chữ:

“Không được tổn thương Trì Trọng Lâu dù là một sợi tóc.”

Phượng Vũ cười khê, ẩn chứa sát khí.

“Vậy để nhìn xem nhị hoàng tử người làm thế nào. Phượng Vũ mang theo thủ hạ không nhiều lắm, chỉ có điều muốn tàn sát hết người trong thôn, cũng không tính là việc khó. Nhị hoàng tử có tin không, chỉ cần một tín hiệu của Phượng Vũ, ngay lập tức có thể khiến toàn bộ người trong thôn ngã xuống đất?”

Ân Nhược Nhân ngược lại vô cùng bình tĩnh, nhàn nhạt nói:

“Để ta cùng Trì Trọng Lâu cáo biệt, sau đó liền đi theo người, mặc cho người xử trí.”

Phượng Vũ không cười.

Khuôn mặt ẩn sâu trong ánh hoàng hôn càng ngày càng trầm, rất mơ hồ.

Ân Nhược Nhân và Phượng Vũ dắt Mặc Thần, lúc trở lại nhà tranh thì trong Phạm gia thôn đã không ít nhà lục tục sáng đèn, nhưng bên trong nhà tranh lại u tối.

Hai đoạn áo choàng hôm đó ném đi đã không thấy, cô lẽ bị Trì Trọng Lâu nhắm mắt làm ngơ vứt xa rồi...

Ân Nhược Nhân chưa chút cười gượng, đưa tay chạm vào then cửa.

Hắn mượn phản quang yếu ớt của tuyết, thấy Trì Trọng Lâu nằm ở trên giường, đang đắp chăn, so với trước kia ngủ sớm hơn.

Ân Nhược Nhân rón rén đến gần bên giường, nghe được tiếng hít thở đều đều mà dài, hiển nhiên Trì Trọng Lâu đã rơi vào mộng đẹp.

Hắn vốn định cùng Trì Trọng Lâu nói lời từ biệt cuối cùng, hiện tại lại không muốn gọi tỉnh y.

Nếu Trì Trọng Lâu muốn an tĩnh bình thần sống, hắn nên thỏa mãn nguyện vọng của Trì Trọng Lâu, không hề muốn y vì hắn đau buồn.

Thế nên, cứ như vậy mà nhìn lần cuối thôi.

Chờ sau khi hắn chết, Trì Trọng Lâu có thể vĩnh viễn từ trong bóng tối bị lừa dối của hắn đi ra không?...

Hắn yên lặng đứng ở đầu giường, si ngốc nhìn khuôn mặt mộng lung của Trì Trọng Lâu trong bóng tối, trong lòng có chút chua xót, lại có chút vui mừng.

Đêm trừ tịch trong trí nhớ, sau khi hai người thân mật, Trì Trọng Lâu gối lên ngực hắn ngủ, hô hấp cũng giống như bây giờ... yên bình.

Khoảng thời gian hắn và Trọng Lâu bên nhau, thật sự quá ngắn.

Nhưng khi hắn không còn thói phong lưu tùy tiện, muốn đem cả đời mình cho Trì Trọng Lâu, thì người bị hắn tổn thương thật sâu đã không còn có thể tin tưởng hắn lần nữa.

Ân Nhược Nhân cúi người xuống, cẩn thận mấn lên một lọn tóc Trì Trọng Lâu xoa trên gối, hôn một cái, chỉ có thể dùng âm thanh nỉ non mình mình nghe được:

“Trọng Lâu, nếu có kiếp sau, ta nhất định từ lần đầu tiên gặp mặt sẽ thật lòng thích người...”

Hắn buông tay, mặc cho sợi tóc không tiếng động mà trượt xuống khe hở, chậm rãi lùi ra ngoài cửa, khe khẽ cài lại then.

Từ nay về sau, hắn và Trì Trọng Lâu âm dương cắt đứt.

Ân Nhược Nhân cúi đầu, ở bên ngoài ván cửa đứng yên thật lâu, cuối cùng xoay người đi đến chỗ Phượng Vũ đang chờ.

“Đi thôi!”

Hắn thần nhiên giục Phượng Vũ, giống như thứ hắn đang gần bước đến không phải là đường xuống hoàng tuyền, mà là đi tới cung yến xa hoa nào đó.

Phượng Vũ lạnh lùng nhìn hắn, hừ nhẹ một tiếng, lấy ra dây thừng gân bò trói lại hai tay Ân Nhược Nhân, thúc người đi vào trong bóng đêm đen đặc.

Đi đến cửa thôn, tay Phượng Vũ nhẹ bắn, một quả ám tiễn kêu rít bay lên giữa không trung, mười mấy tên hắc y nhân nhất thời giống như u linh từ bốn phương tám hướng tuôn ra, khom mình hành lễ với Phượng Vũ.

Một người trong đó nhìn mặt đầy mụn cơm của Ân Nhược Nhân, nghi ngờ nói:

“Phượng thiếu chủ, không phải nhị hoàng tử Câu Bình là một mỹ nam tử sao? Người này xấu như vậy, có phải bắt nhầm không?”

“Người nghi ta tìm lầm người?”

Ánh mắt Phượng Vũ ánh mắt như dao nhỏ ghim vào người nọ. Người kia cúi đầu liên tục nói không dám. Phượng Vũ liền quan sát tên đó vài lần, phút chốc cười nói:

“Bình thường ta cũng không để ý, thì ra vẻ ngoài của người cũng rất anh tuấn.”

Người kia không biết Phượng Vũ nói những lời này rốt cuộc là có ý gì, ngập ngừng không trả lời được.

Phượng Vũ cũng không để ý tới hắn nữa, dẫn mọi người bước nhanh rời khỏi Phạm gia thôn.

Đoàn người đi đường suốt một đêm, trăng nhỏ trời cũng hửng sáng. Vì vậy Phượng Vũ hoàn hành trình trở về, chọn đường không có người mà đi.

Đi sáu, bảy ngày, nghi ngờ trong lòng Ân Nhược Nhân càng ngày càng sâu.

Lẽ ra Phượng Vũ bắt được hắn, một đao chặt xuống xách đầu chạy về Vĩnh Tắc lập công với Chu Thiên không phải bớt việc sao? Hà cớ gì lại quanh co dẫn hắn quay lại đô thành?

Những người áo đen kia cũng đồng dạng nghĩ cách, hôm nay giữa trưa lúc nghỉ chân trong rừng liền có người hỏi Phượng Vũ.

“Ta giữ lại hắn, đương nhiên là có chỗ dùng.”

Phượng Vũ lấy túi nước mang theo từ từ uống, dặn dò mọi người:

“Các người bớt nói nhảm, nhanh ăn lương khô rồi đi tiếp.”

Hắc y nhân không dám hỏi nhiều nữa, ăn lương khô, bỗng nhiên có một người ôm bụng lớn tiếng kêu đau, mà những người còn lại cũng đều liên tiếp kêu gào, lăn lộn trên mặt đất.

Ân Nhược Nhân thấy thế, không khỏi vui vẻ. Đây có lẽ là một cơ hội tốt để chạy trốn, vừa định thừa dịp lộn xộn đến gần Mặc Thần đang cột ở thân cây, chợt thấy Phượng Vũ nhảy tới bên cạnh một người, rút trường kiếm của hắn, rạch một cái thật nhanh đâm xuyên ngực người kia.

Đang lúc hắn ngạc nhiên, Phượng Vũ giống như chân không chạm đất mà di chuyển, kiếm đâm thẳng vào chỗ hiểm của hắc y nhân.

Đám người càng đau bụng hơn, căn bản không kịp chống đối, liền cứ thế không biết gì mà nộ mạng.

Trong rừng rậm, phút chốc thây phơi khắp nơi.

Từ yết hầu người cuối cùng rút về mũi kiếm, Phượng Vũ quay đầu lại, nhìn Ân Nhược Nhân nở nụ cười:

“Giết bọn họ, ta có thể độc lĩnh công lớn, ha ha...”

Y khua kiếm, xẹt qua con người còn đang co rút lại của Ân Nhược Nhân, một đầu người bay lên hơn nửa, máu văng tung tóe cả một mảng lớn.

Vải đỏ chói mắt, hộp bánh ngọt đỏ rực.. được mang đến nhà Phạm Tứ lúc giữa trưa.

Hôm nay là ngày Trì Trọng Lâu đúng hẹn tìm bà mối cầu hôn Xuân Thủy.

Phạm Tứ Ngưu cùng lão bà của hắn đều vì Xuân Thủy tìm được vị hôn phu tốt mà không ngừng vui vẻ.

Trước đó Xuân Thủy còn không biết chuyện, nghe bà mối nói xong, mặt đỏ cũng dần biến thành tái nhợt.

Bà mối nhìn vẻ mặt nàng, thấy không bình thường, nhìn Trì Trọng Lâu một chút. Xuân Thủy cắn môi, bỗng đứng đi đến bên chân Phạm Tứ Ngưu cùng vợ hắn quỳ xuống, nói:

“Bác, Xuân Thủy là do người và dưỡng nuôi lớn, vốn nên do hai người làm chủ, nhưng hôn sự này Xuân Thủy không thể đáp ứng.”

“Trì công tử tốt như vậy, người còn thấy chưa đủ?”

Phạm Tứ Ngưu mở to hai mắt nhìn.

Trong lòng Xuân Thủy rạch ngang một cái:

“Dưỡng, Xuân Thủy đã có người trong lòng, không thể gả cho Trì công tử.”

“Là tiểu tử nào?”

Phạm Tứ Ngưu và lão bà của hắn vừa sợ vừa giận truy hỏi. Trì Trọng Lâu còn chưa kịp chuẩn bị gặp biến cố này, thấy Phạm gia loạn thành một đoàn, y vội ho một tiếng, nói:

“Chính là do ta lỡ mãng. Nếu Xuân Thủy cô nương đã có người trong lòng. Sính lễ này, coi như ta đưa cho Tứ Ngưu ca tạ tội.”

Phạm Tứ Ngưu liều mạng xua tay:

“Phải bồi tội, cũng nên là ta bồi tội Trì công tử người a.”

Trì Trọng Lâu cười cười, “Người nhận đi, coi như quà cưới cho bọn nhỏ.”

Sợ Phạm Tứ Ngưu còn từ chối nữa, y đứng dậy rời khỏi Phạm gia.

Việc hôn nhân không thành, trong lòng y cũng không có một chút mất mát nào, trái lại bản thân có vài phần nhẹ nhõm.

Thành thân vốn là đòn sát thủ mà y muốn thoát khỏi dây dưa với Ân Nhược Nhân, đối với Xuân Thủy, thật sự không có một chút cảm giác.

Như thế là tốt nhất.

Ân Nhược Nhân đã rời y mà đi, vĩnh viễn cũng không quay về tìm. Mà y, cũng không muốn đổi lòng cưới Xuân Thủy.

Bởi vì y biết, đời này, cũng không thể thích một ai khác như bản thân từng thích Ân Nhược Nhân...

Chuyện cầu hôn rất nhanh lắng xuống.

Những ngày sau, yên ả như nước.

Trì Trọng Lâu ban ngày vẫn là lên trần trên khám bệnh tại nhà, sau bữa cơm chiều ngồi dưới đèn nghiên cứu sách thuốc được thảo. Gió lạnh từ từ trở nên ấm áp, mang đến mùi cỏ xanh.

Có đôi khi lúc nửa đêm, Trì Trọng Lâu mộng lung ngủ mơ, phảng phất còn nghe thấy tiếng kêu trầm thấp cùng tiếng đập móng của Mặc Thần. Sau khi tỉnh lại, y không nhận được cười chính mình.

Mặc Thần đã bị Ân Nhược Nhân bán mất, sao còn có thể chạy tới ngoài phòng y?

Tất cả, chỉ là ảo giác y tưởng niệm...

Không muốn thừa nhận, nhưng càng không muốn phủ nhận, lúc Ân Nhược Nhân hiện ra trước mặt sau đó liền rời đi, nguyên bản tất cả sự yên lặng đều đã bị quấy rối.

Y chung quy, không quên được.

Trong một ngày tháng ba, Trì Trọng Lâu theo thường lệ lên trần trên châm cứu cho Đới viên ngoại, lại xem bệnh cho hai nhà, trở về Phạm gia thôn, lúc qua cửa thôn thấy rất nhiều ngư dân vây quanh gốc đại thụ tranh luận ầm ĩ. Y nhìn lướt qua, mới phát hiện mọi người đang bàn luận bằng cáo thị mới được dán.

“Chu Thiên muốn làm hoàng đế? Hoàng đế trước kia làm sao bây giờ?”

“Hoàng bằng kia không phải là tróc nã Ân Trường Hoa sao? Phần thưởng cho người bắt báo là mười vạn lượng hoàng kim đó!”

Người còn lại than thở:

“Nhìn bộ dáng như vậy, hoàng đế Câu Bình sớm muộn gì cũng cùng đệ đệ của hắn như nhau, bị chém đầu.”

“Người nói cái gì?”

Một thanh âm chột xen vào, máy móc như tượng từ dưới nền đất chen đi ra ngoài. Mọi người lại càng hoảng sợ, ngoảnh lại đúng là Trì đại phu từng chữa không ít bệnh cho bọn họ.

Mặt Trì Trọng Lâu trắng bệch như giấy, không hơn.

Đẩy ra mọi người chen đến trước bảng cáo thị, đến khi nhìn xong một chữ cuối cùng, quanh người y giống như tiến vào trong hầm băng, ngay cả ánh mắt cũng đông kết.

Ân Nhược Nhân, đã bị chém đầu, thủ cấp bị treo trên cổng thành Vĩnh Tắc thị chúng.

“Ta không tin...”

Trì Trọng Lâu đột nhiên đem bảng cáo thị xé nát, hoàn toàn không thấy mọi người kinh nghi nhìn mình, chậm rãi đi về nhà tranh nhỏ.

Không khí xung quanh Trì Trọng Lâu đều lạnh như băng. Y giống như tượng gỗ mà đứng, nói khẽ:

“Ta không tin.”

Y chỉ muốn Ân Nhược Nhân rời khỏi, chưa bao giờ nghĩ muốn Ân Nhược Nhân bị phản quân bắt đi xử tử.

Nếu như không phải y ép Ân Nhược Nhân rời đi, nếu như...

Chỗ yếu ớt nhất của trái tim như bị cửa qua, đau đớn tựa hồ đem trái tim trong thân thể bức ra ngoài, nhưng ngay cả việc đem thân thể mình nghiền thành tro, cũng không cách nào khiến thời gian quay trở lại.

Tuyệt vọng và đau đớn, cùng bóng tối làm bạn, một chút lại một chút cắn nuốt y.

Trì Trọng Lâu cứ im như tượng như vậy, chẳng rõ bao lâu, cuối cùng lực lợi đốt ngọn đèn trên bàn.

Ánh sáng mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của y.

Y lôi rương quần áo đơn sơ, từ dưới đáy lấy ra hai đoạn áo choàng tím nhạt.

Ngày đó Ân Nhược Nhân đi rồi, y nhặt lên áo choàng nhìn cả ngày, cuối cùng vẫn đem nó cất vào rương quần áo.

Đó là thứ cuối cùng Ân Nhược Nhân để lại cho y...

Chất lỏng lạnh lẽo, trên mặt y rơi xuống, rơi vào trên áo choàng.

Trì Trọng Lâu khe khẽ cười.

Cởi trường sam trên người, mặc vào tử bào nhân nhạt, dùng vật áo buộc chặt đoạn áo choàng.

Rất ấm áp, giống hệt nhiệt độ cơ thể khi Ân Nhược Nhân ôm y...

“Nhược Nhân, ta mặc vào người quần áo người đưa ta. Người thấy được không?”

Y tự lẩm bẩm, nước mắt trên mặt cũng ngừng chảy, lại vẫn như cũ mỉm cười:

“Ta ngày mai sẽ khởi hành đi Vĩnh Tắc, cho người xem...”

Một tiếng thở dài khó nhận ra ghé vào bên tai, toàn thân Trì Trọng Lâu chấn động, càng không dám quay đầu lại.

Một đôi tay từ phía sau vươn ra, chậm rãi ôm lấy hông y, ngay sau đó là ôm chặt, thật chặt, đem y rơi vào ***g ngực ấm áp...

“Trọng Lâu, ta thấy được...”

Hơi thở phả qua vành tai, là dịu dàng quen thuộc.

Toàn bộ thế giới, ngoại trừ người mình ôm trong lòng, tất cả đều không tồn tại.

Trì Trọng Lâu há to miệng, không tiếng động cười, nước mắt rơi xuống, thấm ướt hai tay Ân Nhược Nhân.

Y không quay đầu lại, chỉ là xoay ngược lại hai tay, ôm lấy hấn, dùng hết toàn lực.

Kiếp này, y cũng không nghĩ để Ân Nhược Nhân lần nữa rời khỏi.

Ngay sau đó, thân thể trước ngực mình run rẩy, Ân Nhược Nhân chỉ cảm thấy giờ khắc này vui sướng an bình hơn tất thảy trước kia.

Hấn cảm thấy mỹ mãn, nhắm nghiền hai mắt, ngửi mùi thảo dược nhàn nhạt trên người Trì Trọng Lâu.

Ngoài cửa, Mặc Thần đang nhẹ nhàng đi tới đi lui, thỉnh thoảng vẫy đuôi, phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Mặc Thần, chính là Phượng Vũ trả cho hấn.

Ngày đó ở trong rừng rậm, sau khi thiếu niên giết hết toàn bộ hắc y nhân, một kiếm, y chém xuống đầu hắc y nhân anh tuấn kia, rồi cắt đứt giấy thường trên người hấn:

“Mang theo Mặc Thần đi đi, chỗ sư tôn, ta sẽ có cách thay người nói dối.”

Hấn kinh ngạc vạn phần.

“Vì sao người lại thay đổi chủ ý cứu ta?”

Ánh mắt Phượng Vũ rất phức tạp, y híp mắt nhìn hấn một lúc lâu, lấy thủ cấp rất nhanh đi khỏi.

Trong gió, phảng phất mang theo tiếng cười tự giễu của Phượng Vũ.

Phiền muộn qua đi, hấn dắt Mặc Thần chậm rãi trở về Phạm gia thôn.

Trời đất rất lớn, hấn cũng chỉ có chỗ đó để về.

Cho dù chỉ có thể khi đêm đến canh giữ ngoài phòng, nghe Trì Trọng Lâu nhẹ nhàng hô hấp, Ân Nhược Nhân cũng thấy quá đủ.

Hấn muốn Trì Trọng Lâu sống tốt, dù cho vĩnh viễn không gặp gỡ, hấn cũng không oán trách không hối hận.

Thật lòng thích một người, hóa ra thực sự làm hấn thay đổi tất cả.

“Trọng Lâu...”

Hấn nhẹ nhàng hôn tóc Trì Trọng Lâu, cọ cọ hai gò má đầy nước mắt nóng hổi, vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Trọng Lâu, làm sao lại không phải là tình kiếp của hấn?

Sinh mệnh hấn, toàn bộ tình cảm đều đã bị chói chặt trên người nam tử tên Trì Trọng Lâu này, mà bản thân hấn, cũng vui vẻ chấp nhận.

– Toàn Văn Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-phu>